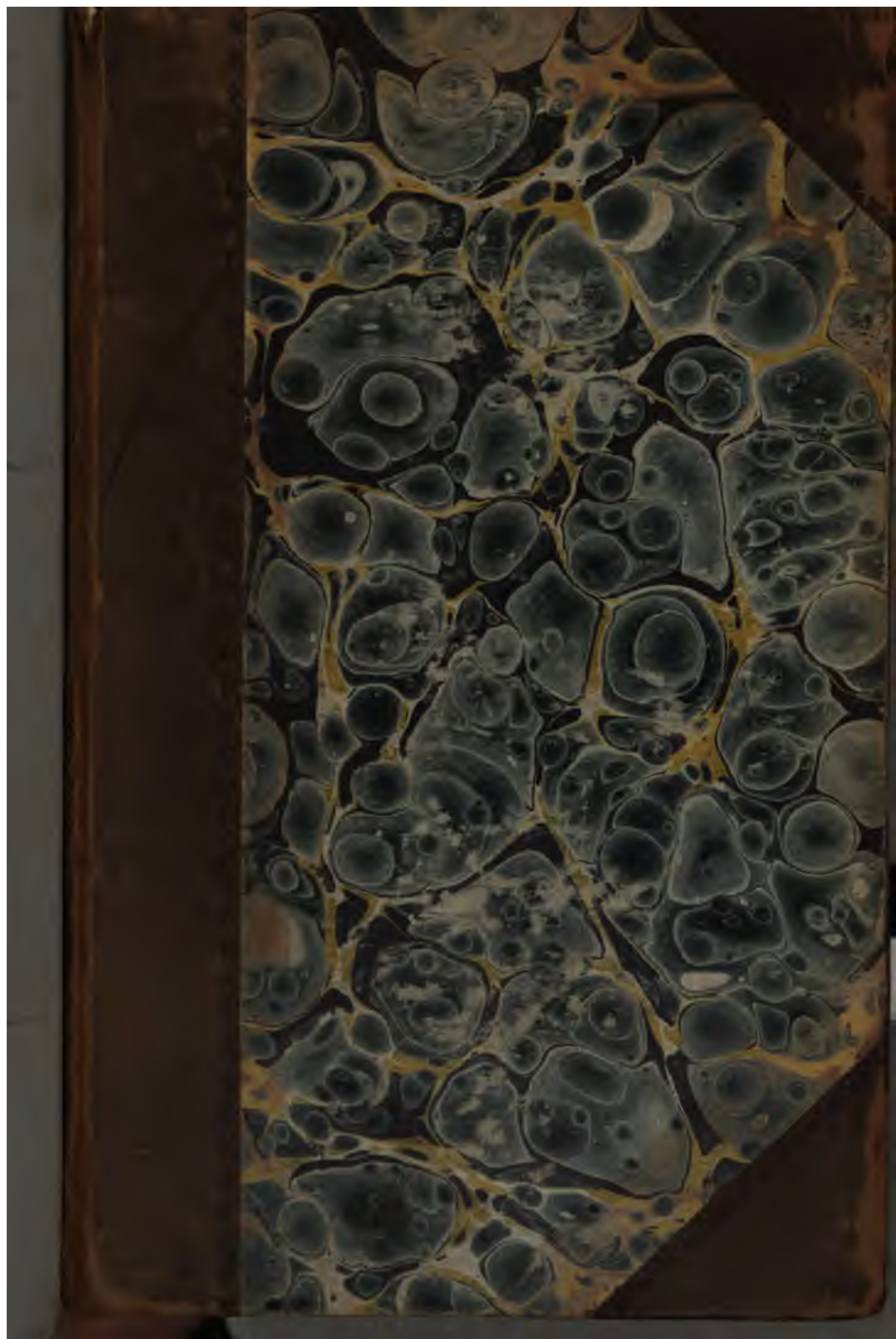
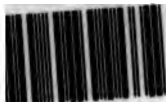

ISOCRATIS
EVAGORAS.

IN USUM SCHOLARUM

EDIDIT

ET COMMENTARIIS ILLUSTRAVIT

GUST. EDUARD. BENSELER

PHIL. DR., AA. LL. M. GYMNASII FRIBERGENSIS ADJUNCTUS.

LIPSIAE

SUMTIBUS CHR. ERN. KOLLMANNI.

MDCCCXXXIV.

173.

VIRO

SUMME REVERENDO

AMPLISSIMO DOCTISSIMO

GOTTL. LEBER. SCHULZE

THEOLOGIAE DOCTORI, A CONSILIIS SENATUS
ECCLESIASTICI ET SCHOLASTICI INTIMIS

HUMANITATIS OPTIMO EXEMPLO ATQUE
AUCTORI

EJUSQUE STUDIORUM MERITISSIMO CONSERVATORI
ATQUE TUTORI

HUNCCE LIBELLUM

PIETATIS MONUMENTUM QUALECUNQUE

QUA DECET VENERATIONE

ESSE VOLUIT

DEVOTUS EDITOR.

PRAEFATIO.

Hanc praestantissimam Isocratis orationem cum juvene quodam legens saepius desideravi tale hujus opusculi exemplar, quod ei traditum, priusquam ad lectionem ipsam accederemus, difficultates quasdam tolleret, ut ne singulis locis impediti nimis tarde in eo perlegendo progrederemur. Quo celerius enim et expeditius singulorum locorum sententiam perspexeris, eo facilius et melius oratoris ingenium totiusque operis artem senties. Saepenumero autem juvenes nostri cum viatoribus comparandi sunt, qui in silvoso saltu versantes silvam ipsam ab arborum umbram, qua sunt tecti, cernere

non possunt. Quid enim, si iis fragmenta solum quaedam praebemus legenda et oratiunculam unam in nimis multas et minutas partes concidimus, aliud fieri potest, quam ut tantum absit, ut mella dulcia et delicias veterum scriptorum plausu, quo par est, ferant, ut eorum tanquam pultis istius Spartanorum taedium eos capiat.

At dicta scriptaque veterum in succum et sanguinem vertenda sunt, diuque igitur in singulis haerendum nihilque praetermittendum, quod tum ad linguam accuratius perdiscendam tum ad ingenium juvenum acuendum confert. Concedo; ita tamen, ut caveamus, ne tironibus, quum singula diligentius perspexerint, totius perspiciendi facultas adimatur. Quod ita optime fieri poterit, si satis parati notitiaque necessaria instructi ad lectionem se convertunt.

His ductus rationibus hos oratiunculae Isocrateae commentarios scribere coepi, e quibus tum quae ad praecepta grammatica tum quae ad res et historias pertinerent, possent cognosci. Neque tamen omnia, quae consignanda haberem, profusurus eram, sed plura omisi, quae vel praeceptori ad scriptorem explicandum vel juveni ad vires exercendas relinquenda esse censebam. Quodsi libros quosdam nominavi, qui juvenibus non ad manus esse solent, hoc mihi non magis opprobrio vertes, quam historicis vitio datur, qui unde sua hauserint, ad calcem indicant. Buttmanni tamen grammatica graeca (cujus paragraphos recentius ab auctore permutatas in parenthesi addidi) aut Rostii (habeo exemplar quod Goetting. 1821 in lucem prodiit) utantur necesse est.

Quia autem in nostris scholis alii disci-

puli aliis uti solent exemplaribus, indicandum erat, ubi a me et aliis verba scriptoris emendata aut permutata sunt. Quod cum feci, simul sententiam scriptoris accuratius explicare et juvenum judicium exercere studui.

Valete, Lectores, eoque benevolo animo, quo haec scripsi, operam nostram accipite.

Scripsi Fribergae Idibus April. MDCCCXXXIV.

Benseler.

EXPLICATIO NOTARUM.

Primus qui ederet Isocratis orationes, extitit Demetrius Chalcondylas, cujus quidem librum ann. 1493. Mediolani (fol.) typis expressum (*Med.*) ipse accuratius contuli. Postea Isocrates ab Aldo Venetiis 1513. fol. (*Ald.* 1.) et 1534. fol. (*Ald.* 2.) est editus; hoc quoque exemplar ipse iterum contuli. Excepit hoc Haganoënse exemplar (*Hag.*) quod Haganoae MDXXXIII, 8. prodiit et quod ipse possideo. Consentit magis cum Mediol. quam cum Aldina. Francofurtensi s. Brubachiano libro (*Brub.*) ann. 1540, 8, Basiliensi ann. 1546, 8. (*Basil.* 1.) et Wolfiano (*Opor.*) Basil. 1553, 8. non ipse usus sum, sunt, ubi eos nominavi, a Findeisenio collati. Idem tamen Henricus Wolfius deinde (ann. 1570, fol.) Basil.

Isocratis scripta denuo edidit „annotationibus novis et eruditis illustrata castigationibusque necessariis expolita," ita ut non solum qui ante, sed etiam plurimos, qui post eum Isocratis opera ediderunt, praestiterit. Multa enim acute et recte explicuit, in quibus, qui eum secuti sunt, male erraverunt. Inde excerpta sunt, quae *Wolfii* nomine hoc in libello proferuntur. Ejus vestigia pressit Guarinus, qui Basileae 1565, 8. has orationes edidit (*Basil.* 2.); quem librum ipse possideo. Inter eos, qui hos secuti sunt, nominandi sunt Henricus Stephanus, qui Paris. 1593, fol. (*Steph.*), Guil. Battieus, qui Cantabrig. 1729, II. Voll. 8. (*Batt.*), et Augerius, qui Paris. 1782. III. Voll. 8. (*Aug.*) Isocratis opera ediderunt. Battieus duos Codices manuscriptos contulit, quorum alter bibliothecae Collegii Novi Oxoniensis (*Cod. Coll. N.*), alter Collegii Oxoniensis (*Ox.*) vocatur. Augerius autem plures contulit Codices Parisienses, quos per litteras *H*, *J*, *N* et *K* signatos reperis. Excepit hos viros Findeisenius, qui Lipsiae 1777, 8. solum Evagoram edidit (*Findeis.*) et Guarini interpretationem latinam (*Guarin.*) ad calcem adjecit, quae in interpretationi-

bus Plutarchi Vitt., quae a diversis viris doctis sunt scriptae et Basil. 1531. fol. editae, legitur. Ex ejus commentariis et indice quae utilia esse videbantur, excerpsi, errores, quos plures admisit, plerumque silentio praeterii. Bene deinde de Isocrate meriti sunt Langius, qui oratorem hunc Germanum reddidit, Berol. 1798. 8. (*Lang. vers.*) et Halis 1803. 8. ejus opera edidit (*Lang.*), collato Cod. Bavarico (*Bav.*), et magis etiam Coraës, cujus Isocrates Paris. 1807. II. Voll. 8. in lucem prodiit (*Cor.*), multaque bonae frugis in iis, quae graece ad eum explicandum sunt scripta, continet. Excerpsi inde quae nostro consilio convenire videbantur. Contulit autem Coraës Codicem manuscriptum Parisiensem omnium ante collatorum antiquissimum et praestantissimum (*Cod. Cor.*). Coraës primus Bekkerus, quatenus e manuscriptis ducta sunt, v u l g a t a dixit. Inde quod vulgatum (*vulg.*) sit, intelliges. Quia tamen Bekkerus non satis accurate in ea re versatus est, et interdum, quae non sunt ex manuscriptis ducta, v u l g a t a, et quae sunt, n o n v u l g a t a appellavit, hic illic ab eo in hac re recessi. Sed jam ad ipsum perveni Bekkerum, cui tam felici esse contigit, ut

praestantissimos et antiquissimos Codices in Italia reperiret, quorum alterum Urbinatem (*Urb.*) alterum Urbinate quidem minus, ceteris tamen magis probandum Vaticanum (*Vat.*) appellavit, ipseque ex iis, quo excellit ingenii acumine prudentiaque judicio Isocratis opera Oxonii 1822, 8. multis in locis emendata edidit, cujus libri repetitio Berolini 1823, 8. curata est (*Bekk. Ox.* et *Berol.*). Ejus vestigia deinde pressit nimis anxie Guil. Dindorfius, qui Isocratem Teubneri sumtibus Lips. 1825. typis describendum curavit (*Dindorf.*). Nuper denique Moguntiae 1828, 8. Evagoras est editus a Leloupio (*Leloup.*) cujus neque judicium probandum, neque diligentia laudanda est. Nam quae ibi explicata vides, in Lexico quovis plerumque reperies brevius quidem, sed satis jam explicata. Apte tamen interdum loci quidam similes allati sunt; quae hujus libri fere una est laus.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ.

Z A [illegible]

PROLEGOMENA.

Teucrum reducem a Troja atque Telamonis patris iram metuentem Cyprum se contulisse et in hac opulenta insula medias inter Phoenices colonias urbem condidisse, cui nomen patriae Salaminis indiderit, ab omnibus, qui hujus rei mentionem fecerunt, tum antiquioribus tum recentioribus scriptoribus narratur (v. Heynii Exc. XXIII. ad Virg. Aen. I. v. 619—626.). Quo opportuniorem autem locum in ea insulae parte sibi elegerat, quae in orientem solem spectat, eo minus miraberis, quod Salamis sub Teucri posteris et maxima et potentissima ceterarum urbium insulae fortunatissimae est facta (Diod. Sic. XIV, 98.). Idem tamen, quod multis Graecorum coloniis accidit, Salamis quoque est experta, quae ab Aegyptiis, qui eo tempore multum opibus valebant, in potestatem redacta deinde Aegypto ipsa a Persis occupata Persarum imperio subjecta est (v. Herod. II, 182 et III, 19.) Quo facto Salaminiis tyrannis, qui se suamque urbem sponte Persarum regi tradiderant, contigit, ut tributum quidem pendere coacti regnum tamen retinerent. Qui

quantas divitias postea etiam sibi comparaverint, testis est Euelthon. Is enim, qui septimo ante Christum natum saeculo regnavit, et Delphico Apollini et Pheretimae, quae ad eum confugerat, splendidissima et maxima dedit dona. (v. Herod. IV, 162.) De Euelthontis filio Siromo et qui eum est secutus filius, Chersi non habeo quid dicam, nisi quod ex iis, quae de Onesilo et Gorgo fratribus, qui eos exceperunt, memoriae sunt tradita, concludere licet, sub eorum imperio opes Salaminis potius auctas quam minutas esse (v. Herod. V, 104 et sqq.).

Eo enim quod Aristagoras satis audacter consilium ceperat, eos, qui Asiam incolerent Graecos Persarum potestate liberandi, Onesilus, ut simile quid conaretur, motus est. Neque tamen Gorgo, fratri natu majori, qui reipublicae praeerat, ut id probaret, persuadere potuit; qua de causa eum Salamine occupata ad Medos confugere coëgit. Itaque ipse Salaminis rex factus id maxime egit, ut ceteros Cyprios reges, qui Solorum, Amathuntis, Chytrorum, Citii, Curii, Lapathi, Paphi, Marii et Ceryniae regna tenebant (v. Meurs. Cypr. Lib. II. c. VII. p. 99. et Pompon. Mel. II, 7. ibique interprett.), a Persis abalienaret. Qui cum omnes praeter Amathusium ad eum defecissent, Onesilus eodem fere tempore, quo Athenienses Sardes incenderant (a. 499), Amathuntem obsedit, cui urbi Persae magnam classem Phoenicum a Cilicia auxilio miserunt. Qua re cognita Cypriis succurrebant Iones, ita ut Iones et Phoenices mari, Persae et Cyprii terra inter se pugnarent. Cujus belli is erat eventus, ut Iones et inprimis Samii Phoenices vincerent, Cyprii autem a Stesenore, Curii

rege proditi Onesilo in pugna caeso, in fugam se converterent.

Qua de re certiores facti cum Iones classe se recepissent, Gorgus quidem denuo Salaminis regno est potitus, Persae tamen Teucridis non amplius magnam fidem habere videbantur. Itaque factum est, ut exul quidam e Phoenicia ortus regis amicitia, quam sibi nescio quibus artibus comparaverat, abusus eum imperio dejiceret ipseque regnum occuparet. Quo facto ille urbem barbaris implevit et Graecis infestam reddidit. Quod Persis comprobantibus et fortasse adjuvantibus factum esse facile credes, nisi cum Verpoortennio (in Diss. de regno Salaminio in Cypro c. X.) suspicaris, Isocratem (in Evagor. p. 192.) paullo diversum esse ab Herodoto et hunc Gorgum, qui exul ad Persas transfugerat, ipsum intelligere, qui regnum Salaminis occupatum, Persarum auxilio tenuerit. Certe haud multo post Onesili necem Salaminem valido Persarum praesidio insessam et inprimis omnium urbium Cypriarum armis et omni instrumento bellico instructam fuisse, primis annis Artaxerxis Longimani ex Diodori lib. XII. c. 4. Verpoortennius affert addens: neque alius Persarum exercitus in Cyprum post Onesili tempora trajectus legitur, qui insulam in servitutem redegerit. Graeci quidem Pausania duce (Thucyd. I, 28. Nep. Paus. c. 2.) et postea Ol. 82, 3. Athenienses, Cimone duce (v. Diod. Sicul. XII, 3. et sqq. Thucyd. I. 112. Plut. Cim. c. 18.) Cyprum Persis eripere studuerunt, Salamis tamen fortiter restitit et rebus a Cimone bene gestis (expugnaverat enim Citium, Melum maximamque in-

sulae partem v. Diod. l. l.) a Persis, pace facta, est retenta.

Sed quod et Lacedaemoniorum et Atheniensium summi duces non potuerunt efficere, id ut assequeretur contigit uni viro audaci, quem Isocrates hac in oratione laudaturus est. Evagoras enim, ex posteris quidem Teucri, Salaminis conditoris, privatus tamen natus, tumultu illo exorto, quo Ogyris interemtus ipseque fugere coactus est (v. Diod. XIV, 98.) audacissimum cepit consilium Phoenicibus tyrannis expulsis rerum potiundi. Quod consilium cum quinquaginta sociis, quos Solis, quo confugerat, Cyprum secum ducebat, neque inire neque sequi potuisset, nisi auxilio Salaminiorum ipsorum nixus fuisset. Quo confisus noctu Salaminem occupavit et tyrannum Abdemonem Tyrium expulit. Quae cum essent facta, non est mirum, quod Graeco homini Graecorum instituta et artes magis accepta erant, quam barbarorum, ita ut mores Salaminiorum paullo molliores ipsique Graecis amiciores fierent; quod Graecos libenter accepisse verisimile est. Amicitiae vinculum autem inter Athenienses et Salaminios arctius etiam est factum, quum Conon cum aliis quibusdam sociis clade ad Aegos flumen accepta ad Evagoram, liberalitate insignem regem confugeret. Conon enim et Evagoras, summa inter se juncti amicitia, id egerunt, ut Lacedaemoniis principatum, quem tum terra marique de Graecia obtinebant, eriperent. Quod ut perficerent, non solum multas Graecas urbes, sed etiam Persas, eo tempore ab Agesilao male habitos sibi socios fecerunt.

Quid? quod ipsius Dionysii amicitiam Aristophane, Eunomo et Lysia legatis missis sibi comparare studuerunt. Quo id certe consecuti sunt, ut Dionysius triremes, quas Lacedaemoniis auxilio missurus erat, non mitteret (v. Diod. XIII, 106. Plut. Artax. 21. Lys. p. 153. ed. Steph. p. 625. ed. R.).

Evagoras igitur cum opibus et copiis suis maxime effecisset, ut Lacedaemonii clade ad Cnidum accepta principatu, quem tum tenebant, privarentur, summo ab Atheniensibus ornatus est honore. Nam ei eiusque posteris non solum civitas est donata (v. Evag. 199. §. 54. et Demosth. Ep. Phil. 161. R.) sed statua etiam est posita (v. Paus. I, 3. et Evag. 200. §. 57.). Neque auxilia Atheniensium ei defuerunt, cum opibus elatus in eo erat, ut totam insulam suo subjiceret imperio (v. Diod. Sic. XIV, 98.). Postquam enim Amathusii, Solii et Citienses, qui Evagorae se opponebant, Persarum auxilium imploraverunt Persaeque vicinarum urbium maritimarum et insularum praefectos et satrapas ad Evagoram debellandum incitaverunt, Athenienses Philocrate duce decem miserunt triremes (v. Xenoph. Gr. Hist. IV, 8, 24.). Quae expeditio tamen cum eventu caruisset, melius postea res a Chabria est gesta, cujus auxilio adjutus Evagoras totam fere subegit insulam (v. Xenoph. Gr. Hist. V, 1, 10. Evag. 201. Cornel. Nep. Chabr. c. 2.). Persae quidem hoc aegerrime ferentes cum ipsi bello Graecorum impediti Cypriis istis opem ferre non possent, partes Evagorae debellandi Hecatomno inprimis Cariae praefecto dederant, qui tamen tantum abfuit, ut Evagorae hostem se praeberet, ut se cum eo clam contra Persas conjun-

geret. Quid? quod ipsi Aegypti et Arabum reges ei auxilia praestiterunt, quibus opes Evagorae tantopere augebantur, ut Phoeniciam devastaret, Tyrum caperet Ciliciamque abalienaret (v. Diod. XV, 2. Evag. 201. §. 62.). Simul atque igitur ab Antalcida pax illa famosa cum Persis est conciliata, qua a Graecis praeter urbes Asiae minoris etiam Clazomenas et Cyprum Persarum potestati et arbitrio commissas esse constat, Artaxerxes magnum exercitum ad bellum cum Evagora gerendum paravit, et Orontem, generum, cum trecentis millibus terrestrium copiarum et Tiribazum cum trecentis triremibus Cyprum misit. Quibus Evagoras etsi mari devictus urbeque a Persis obsessa, diu tamen restitit, quod vel cum Isocrate fortitudini Evagorae, qui tamen aliquamdiu in Aegyptum fugerat urbemque filio Protagorae defendendam reliquerat, vel ignaviae et avaritiae ducum Persarum tribuas.

Bello igitur per decennium gesto et quindecim millibus talentorum a Persis in milites mercenarios impensis Oronti summa imperii est tradita, qui taedio diutinae oppugnationis adductus pacem Evagorae obtulit Ol. C., 2. (v. Diod. Sic. XV, 9.) quam is accepit his legibus: ὥστε βασιλεύειν τῆς Σαλαμῖνος καὶ τὸν ὡρισμένον διδόναι φόρον κατ' ἐνιαυτὸν καὶ ὑπακούειν ὡς βασιλεὺς βασιλεῖ προστάττοντι. Quo belli eventu etiamsi id, quod Isocrates Paneg. 70. a., quum bellum Cyprium sexto gerebatur anno, speraverat, non erat expletum, Persae tamen magnum virium imbecillitatis argumentum dederant, quo qui Persis erat infestissimus orator non poterat non gaudere et Evagoram admirari. Cum autem Evagoras Ol. CI, 3. ab eunucho

quodam, cujus uxor ab Evagorae filio abducta erat, dolo interfectus (v. Aristot. Pol. V, 10. Theopomp. ap. Phot. Cod. 176. et Diod. XIV, 47, qui tamen errat, narrans Nicoclem illum fuisse eunuchum) jussu et cura Nicoclis, qui ei successit, vere regio funere efferretur, Isocrates ad viri summi funus concelebrandum aliquid conferre voluit orationemque scripsit, qua Evagoram maximis ornaret laudibus. Sophistis enim in heroes tum insignes tum infames laudationes scribentibus Isocrates primus suum esse duxit, ad aequalium virtutes aequalium animos vertere atque eorum res gestas memoriae tradere. Quod qua arte fecerit, aliquo modo etiam ex singularum partium descriptione patebit, quam nunc additurus sum.

Partes orationis sunt:

I) Prooemium, in quo de orationibus funebribus agitur, quae
  1) ceteris funebribus praestantiores, quia
    a) mortuis jucundissimae p. 189. et
    b) superstitibus utilissimae sunt p. 190.
  2) difficiles:
    quia oratoribus non ea adjumenta sunt, quae poëtis p. 191.

II) Propositio. Laudes Evagorae, quae ei sunt tribuendae
  1) antequam rerum est potitus
    a) propter majores p. 192.
    b) propter ortum ipsum p. 193.
    c) propter rationem, qua regni est potitus, quae
      aa) audax p. 194.
      bb) justa erat, p. 195 et 196.

2) Postquam rex est factus, quia
   a) regnum bene administravit, p. 197.
   b) fines latius propagavit p. 198.
   c) in Graecos amicum se praestitit p. 199.
3) Cum bellum gerebat
   a) cum Lacedaemoniis p. 200.
   b) cum Persis p. 201.

III) Conclusio et Peroratio, in qua summatim agitur:
   1) de magnitudine p. 202.
   2) de felicitate Evagorae, p. 203. quam excipit Peroratio, qua orator Nicoclem ut patris exemplum sequatur, adhortatur p. 204 et 207.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ.

189 C. I. Ὁρῶν, ὦ Νικόκλεις, τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρὸς οὐ μόνον τῷ πλήθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων, ἀλλὰ καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ καὶ

ΕΥΑΓΟΡΑΣ. Sic edidit Bekkerus et qui eum secuti sunt Dindorfius et Leloupius ex Urbinate, quocum faciunt Ald. I. Hagan. Brubach. Wolf. et Batt. Harpocration sub voce *Σόλοι* et Grammaticus in Bekkeri Anecdotis I, 83. In Mediol. Ald. 2. Basil. a Stephan. Findeisen. Lang. et Coraë editum est: *Εὐαγόρου ἐγκώμιον ἢ Εὐαγόρας.* Bekkerus etiam ceteris orationibus auctoritate Urbinatis ductus simpliciores dedit inscriptiones.

Cap. I. §. 1. *Τὸν τάφον.* *Τάφος* proprie sepulchrum est, quod etiam *μνημεῖον*, id est, monimentum a memoria et admonitione dicitur, *ταφὴ* sepultura, id est, ipse sepeliendi actus. Sed *funus* huic loco magis convenire videtur. *Wolf.* — *τοῦ πατρὸς* v. Buttm. Gr. gr. §. 114 (127) et Rost. Gr. gr. §. 99. Cur infra *τὴν σὴν μεγαλοπρ.* dixit? — *τῶν ἐπιφερομένων*, scilicet *τῷ τάφῳ ἢ τοῖς τετελευτηκόσιν*, earum rerum quae inferuntur vel adhibentur sepulchro, quibus ornantur defuncti. Nihil vetat *τὰ ἐπιφερόμενα* vertere *inferias*. Neque enim veteres magnifica tantum sepulchra struebant, sed adhibebant etiam epulas, libamina, deponebant comas ibi cognati, quae Graeci dicunt *περίδειπνα, χοὰς, μελίκρατον, κομὰς τῶν συγγενῶν.* *Wolf.* — *χοροῖς καὶ μουσικῇ* Wolfio videtur ἓν διὰ δυοῖν esse ἀντὶ τοῦ *χοροῖς μουσικοῖς ἢ χορῶν μουσικῶν.* Morus ad Paneg. c. 42. *μουσικῇ* mutari

γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἵππων τε καὶ
τριηρῶν ἁμίλλαις, καὶ λείποντ' οὐδεμίαν τῶν τοι-
2 ούτων ὑπερβολήν, ἡγησάμην Εὐαγόραν, εἴ τις ἐστὶν
αἴσθησις τοῖς τετελευτηκόσι περὶ τῶν ἐνθάδε γι-
γνομένων, εὐμενῶς μὲν ἀποδέχεσθαι καὶ ταῦτα, καὶ b
χαίρειν ὁρῶντα τήν τε περὶ αὐτὸν ἐπιμέλειαν καὶ
τὴν σὴν μεγαλοπρέπειαν, πολὺ δ' ἂν ἔτι πλείω χά-
ριν ἔχειν ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, εἴ τις δυνηθείη περὶ
τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ καὶ τῶν κινδύνων ἀξίως

vult in μουσικῆς, ut ἀγῶσι μουσικῆς καὶ γυμνικοῖς cohaereat. Leloupius μουσικὴ hic idem esse quod μουσικὸς ἀγὼν dicit affertque quae infra dicuntur: τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας. Quid horum probandum sit, facile patebit si statuimus, et saltationes institutas et carmina decantata esse ad sepulcrum, quibus pugilum certamina accedebant. — ἔτι δὲ πρὸς τούτοις. Conjunguntur hac dicendi ratione, quam in Isocrate satis frequentem esse ostendi ad Areopag. p. 380.; arctius sententiae, ita ut per ἔτι δὲ singula orationis membra, per πρὸς τούτοις singulae quae enumerantur res annectantur. — ἵππων τε καὶ τριήρων ἁμίλλαις. Haec qualia fuerint, legere poteris apud Homerum Il. XXIII, 262 et sqq. et Virgil. Aen. V, 45 et sqq. — λείποντ' οὐδεμίαν τῶν τοιούτων ὑπερβολήν. *Nihil, quod ad eiusmodi rerum splendorem pertineret, relinquentem. Guarinus. Nihil quo in ejusmodi rebus superari possis, relinquentem. Findeisen.* Quid rectius?

§. 2. Ἔχειν. Wolfius conjecit ἕξειν. Cur hoc non est probandum? cur omnino infinitivis temporis praesentis, non futuri, usus est scriptor? v. Buttm. §. 124 (135). 5. Rost. §. 117. 2. — εἴ τις. v. Buttm. Gr. gr. §. 136 (149); unde patet, utrum τοῖς ἄλλοις masculini an neutrius generis sit. — τῶν ἐπιτηδευμάτων, studia, quotidianae vitae consuetudinem, mores, et hoc quidem loco τὰ πολιτεύματα, reipublicae administrationem haec vox significat. Wolf. — κινδύνων non tantum pericula cujuscunque generis privatae vitae, sed multo magis bella gesta et proe-

διελθεῖν τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων· εὑρήσομεν γὰρ 3
τοὺς φιλοτίμους καὶ μεγαλοψύχους τῶν ἀνδρῶν οὐ
μόνον ἀντὶ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖσθαι βουλομένους,
C ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν εὐκόλως αἱρουμένους,
καὶ μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζον-
τας, καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἀθάνατον τὴν περὶ
αὑτῶν μνήμην καταλείψουσιν. Αἱ μὲν οὖν δαπάναι 4

lia commissa. *Wolf.* — *ἀξίως.* De hujus vocabuli structura v. Buttm. Gr. gr. §. 119, 5. 2 (132). Rost. §. 108, 4. — *τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων.* De dativo *ἐκείνῳ* v. Buttm. §. 121, 4 (134). Rost. §. 121. De Latinorum usu dativi, qui a passivo pendet pro a cum ablativo v. Zumpt. Gramm. lat. c. 72, 6. Broeder. §. 296. Differt tamen ita, ut *τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα* dicatur de factis, quae aliquis quodammodo nunc possidet, ut aliquid praeclarum aut malum, *τὰ ὑπ' ἐκείνου πεπραγμ.* autem de iis, quae facta sunt ab aliquo; ubi tamen non quaeritur, utrum qui illa gessit, iis gaudere an dolere possit. Similia sunt Philipp. 89. c. *σκεπτέον τί ἂν ἀγαθὸν αὐτὰς ἐργασάμενος φανείης ἄξια καὶ σαυτοῦ καὶ τῶν ἐκείναις πεπραγμένων εἰπεῖν*; ubi simul videbis, id quod in Isocrate satis frequens est, *ἐκεῖνος* locum pronominis *αὐτός* tenere.

§. 3. *Μεγαλοψύχους τῶν ἀνδρῶν.* De genitivo v. Buttm. Gr. gr. §. 119 (132). 4. Rost. §. 108. — *εὐκόλως.* Pro hac ex Urb. et Vatic. (recent. man.) a Bekkero recepta lectione vulgo *εὐκλεῶς* scribunt, quod si legitur, verba sequentia offendunt: *μᾶλλον — σπουδάζοντας*, quae Leloupius, qui cum Bekkero *εὐκόλως* scripsit, non recte uncis inclusit. Strangius (krit. Bemerk. etc. p. 16.) conferri jubet Archid. p. 138: *μηδὲ περὶ πλείονος φανῶμεν ποιούμενοι τὸ ζῆν τοῦ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐδοκιμεῖν, ἐνθυμηθέντες ὅτι κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι καὶ ψυχῆς ἧς οὐχ ἕξομεν ὀλίγων ἐτῶν πρίασθαι τοιαύτην εὐκλείαν ἣ πάντα τὸν αἰῶνα τοῖς ἐξ ἡμῶν γενομένοις παραμενεῖ.* — *καταλείψουσιν.* Ita e Findeisenii conjectura Langius et

τῶν μὲν τοιούτων οὐδὲν ἐξεργάζονται, τοῦ δὲ πλούτου σημεῖόν εἰσιν· οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες, οἱ μὲν τὰς δυνάμεις τὰς αὑτῶν, d οἱ δὲ τὰς τέχνας ἐπιδειξάμενοι, σφᾶς αὐτοὺς ἐντιμοτέρους κατέστησαν· ὁ δὲ λόγος εἰ καλῶς διέλθοι τὰς ἐκείνου πράξεις, ἀείμνηστον ἂν τὴν ἀρετὴν τὴν Εὐαγόρου παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειεν.

C. II. Ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπαινεῖν

Coraës scripserant, quod nunc Urbin. et Vatic. auctoritate est confirmatum et a recentioribus editoribus receptum pro ceterorum *καταλείψωσιν*. „Indicativi enim et conjunctivi cum *ὅπως* constructiones eo differunt, quod indicativus opinionem aut voluntatem, certa temporis notione adjuncta, conjunctivus autem metum vel dubitationem carentem notatione temporis, sed praesentem eo tempore, quod in principali verbo est, continet.“ Hermann. de Part. *ἂν* l. II. c. 12. p. 124.

§. 4. *Οἱ δὲ περὶ τ. μουσικὴν κ. τ. ἄλλ. ἀγ. ὄντες.* *Εἶναι* cum praepositione *περὶ* constructum sequente quarto casu significat: *alicui rei operam dare*, *versari circa aliquid.* V. Viger. 242. a. ed. Herm. — *ἀγωνία* ita ab *ἀγὼν* differre videtur, ut magis *corporis certamen* et *laborem* significet, v. Isocr. Antid. §. 183. (ed. Berol.) *οἱ μὲν παιδοτρίβαι τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν εὑρημένα τοὺς φοιτῶντας διδάσκουσιν.* Ibid. §. 302. *περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἀγωνίαν.* — *οἱ δὲ ὄντες* — *οἱ μὲν* — *οἱ δέ.* Si ad *ὁ μὲν* — *ὁ δὲ* id, quod has duas partes complectitur, additur, illud aut Genitivo, aut quod non rarius est, Nominativo addi solet v. Matth. Gr. gr. §. 298, n. 8. — *τὰς δυνάμεις τὰς αὑτῶν.* Ita in Cod. Cor., Urbin. Vatic. est, quod Bekkerus recepit probante Coraë, qui id *μᾶλλον σύνηθες Ἰσοκράτει* recte dicit pro vulgato: *τὰς δυνάμεις αὐτῶν* aut *αὑτῶν.* — *κατέστησαν.* De aoristo v. Buttm. §. 124, n. 3 (137, n. 5.). Rost. §. 116. n. 4. Utrum igitur Guarinus rectius vertit: *se ipsos gloriosiores constituunt*, an Wolfius: *semet ipsos honoratiores effecerunt?* —

Cap. II. §. 5. „*Ἐχρῆν*, dicit (particula *ἂν* non ad-

τοὺς ἐφ' αὑτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς γεγενημένους, ἵν' οἵ τε δυνάμενοι τὰ τῶν ἄλλων ἔργα κοσμεῖν ἐν εἰδόσι ποιούμενοι τοὺς λόγους ταῖς ἀληθείαις ἐχρῶντο περὶ αὐτῶν, οἵ τε νεώτεροι φιλοτιμοτέρως διε-

dita) quia oportere indicat sine conditione nec potest opponi ἀλλ' οὐ χρή: nam si oportet, quomodo potest non oportere?" Hermann. de Part. ἂν Lib. I. c. 12. p. 59. Opponi potest: ἀλλ' οὐκ ἐπαινοῦσι. — τοὺς ἄλλους. Intelligit, quod ex sequentibus patet, sophistas, qui non tam aequales quam heroas, Ulyssem, Ajacem, Palamedem, Iasonem, Herculem, Busiridem, Helenam etc. laudare solebant. Accusativum autem ne pendere putes ab ἐπαινεῖν, χρὴ enim cum accusativo subjecti, uti Latinorum *oportet* struitur. — ἐφ' αὑτῶν. Vid. Buttmann. Gr. Ed. rec. §. 147, n. 4. Rost. §. 110. οἱ ἐφ' ἡμῶν, *aequales nostri*. — ἀγαθοὺς non tam significat δικαίους ἢ καλοὺς κἀγαθοὺς quam ἀνδρείους καὶ πολεμικούς. *Wolf.* — τῶν ἄλλων, vulgo τῶν πολλῶν, quod Wolfius in τ. παλαιῶν, heroas intelligens, mutavit, Coraës melius in τ. ἄλλων, Guarinum secutus, qui recte vertit: *qui aliorum facta ornare possunt*, id quod nunc a Bekkero ex Urb. et Vatic. est receptum. — ἐν εἰδόσι: Ἐν interdum significat *coram*, *inter*. v. Rost. §. 106, 2. εἰδότες sunt ii, qui, quod rerum praeclararum, quae sua aetate gestae fuerint et quas ab aliis celebrari audiant, notitiam habent, hanc ob causam judicare possunt, num earum praecones veritati studeant, nec ne. *Findeisen.* — ταῖς ἀληθείαις. Graeci abstractis saepe pluraliter utuntur, quia, ut recte ostendit Bernhardy Synt. Graec. p. 62. singulas rationes intelligunt, atque abstracta et concreta non tam anxie discernunt. Sub ταῖς ἀληθείαις equidem non cum Bernhardio veras rationes et casus (wahre Verhältnisse und Fälle), sed vera judicia (wahre Aussagen) intellexerim. Conferri potest Antid. §. 260: ταῖς ἀληθείαις χρήσομαι περὶ αὐτῶν, de Pace 167. χρήσομαι ταῖς ἀληθείαις. Isocratem pluralem numerum abstractorum saepissime adhibere, docuit Bremius Exc. VII. ad Edit. suam et ego ad Areopag. p. 106. — φιλοτιμοτέρως, vid. Buttm. §. 102, 4 (115,

κεινто πρὸς τὴν ἀρετήν, εἰδότες ὅτι τούτων εὐλογήσονται μᾶλλον, ὧν ἂν ἀμείνους σφᾶς αὐτοὺς
6 παράσχωσιν. Νῦν δὲ τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὁρᾷ τοὺς μὲν περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους ὑμνουμένους καὶ τραγῳδουμένους, αὑτὸν b
δὲ προειδῇ, μηδ' ἂν ὑπερβάλλῃ τὰς ἐκείνων ἀρετάς, μηδέποτε τοιούτων ἐπαίνων ἀξιωθησόμενον; Τούτων δ' αἴτιος ὁ φθόνος, ᾧ τοῦτο μόνον ἀγαθὸν πρόςεστιν, ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσίν ἐστιν. Οὕτω γάρ τινες δυςκόλως πεφύκασιν, ὥςθ' ἥδιον

5.). Rost. §. 87, 3. Quam frequens hic adverbiorum comparativus in Isocrate sit, patet ex Exc. II. p. 202. ad Bremii Edit. Isocr. — *εὐλογήσονται.* Bekk. ex Urbin. et Vat. scripsit pro vulgato: *εὐλογηθήσονται*, vid. Buttm. §. 123, 5 (113, 5.). Rost. §. 114, n. 1. „Simplex enim passivi futurum non est cognatum aoristis passivi, sed derivatur a futuro activi, ω mutato in ομαι. Quod cum ignorarent, simplicia passivorum futura, quotquot occurrunt (neque paucus eorum numerus est) habuerunt pro futuris mediorum per enallagen nescio quam positis.“ Schaefer. Appar. ad Demosth. I. 500.

§. 6. *Τοὺς ἐπέκεινα.* Intelligendi sunt *ἐπίγονοι*, qui Thebas everterunt, Hercules, Theseus, Pirithous, Argonautae, Centauri, Lapithae et alii, qui bellum Trojanum antecesserunt. *Wolf.* — *ὑμνουμένους καὶ τραγῳδουμένους.* *Δι' ὕμνων ἐγκωμιαζομένους καὶ ἐν δράμασιν ᾀδομένους. Cor.* — *ὑπερβάλλῃ.* Bekk. ex Urbin. pr. m. recepit pro vulgato *ὑπερβάλληται.* In Vatic. est *ὑπερβάλληται.* Activum magis Isocrateum esse quam medium ex multis patet locis. Qui autem alios praestat, per totam vitam praestat Buttm. §. 124, (135) 5. Rost. §. 117, 2. — *δυσκόλως πεφύκασιν.* De passivo seu intransitivo verbi *φύειν* significatu, v. Buttm. §. 101 (104). Rost. §. 84. Nos simili modo a *schaffen* dicimus *beschaffen* addimusque adverbium, uti Thucyd. IV, 61. dixit *δίχα πέφυκε.* — *ὥσθ' ἥδιον ἂν — ἀκούοιεν;* Bekk. ex Urb.

ὧν εὐλογουμένων ἀκούοιεν οὓς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγόνασιν, ἢ τούτους, ὑφ᾽ ὧν εὖ πεπονθότες αὐτοὶ τυγχάνουσιν. Οὐ μὴν δουλευτέον τούς γε νοῦν ἔχον- 7
c τας τοῖς οὕτω κακῶς φρονοῦσιν, ἀλλὰ τῶν μὲν τοι-

et Vatic. scripsit pro vulgato: ὥστ᾽ ἥδιον — ἀκούειν. Suspicatur enim tantummodo Isocrates, tale quid fieri posse. v. Rost. Gr. §. 125. n. 8. — εὐλογουμένων scilicet τούτων. *Wolf.* Equidem potius τινῶν suppleverim, quia articulus non est additus. v. Matth. Gr. gr. (maj.) §. 271. n. — οὓς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγ. V. Buttm. 129. (142) 4, n. 2. — τούτους. „Bekkerus cur vocem uncis incluserit, non video. Codices certe nihil praebent subsidii. Urbin. enim habet τούτους, Vatic. τούτων, vulgo τι τούτων, quod Leloupius retinuit. Τούτους tamen genuina nobis lectio esse videtur, quam cum quis aptiorem reddere vellet praecedenti genitivo εὐλογουμένων, mutavit in τούτων et inde est ortum, quod vulgo legitur.“ Haec scripsi ad Areopag. p. 406. Neque accusativus offendet, si εὐλογουμένων censemus non ab ἀκούοιεν, sed a verbis: οὓς — γεγόνασιν, quae idem fere significant, quod τοὺς ἀγνῶτας, pendere, ut sententia sit: *ut libentius quos laudatorum ignorant, an unquam fuerint, quam eos, quibus plurimis beneficiis adstricti sunt, audituri sint.* Eadem autem de causa, qua a librariis τούτους in τούτων mutabatur, ab aliis post τυγχάνειν ἀποδέχεσθαι, quod vulgo legitur et a Bekkero Urbin. et Vatic. auctoritate deletum est, additum esse videtur. Quod in Codd. Bav. H. et I. Augeri atque Cod. Cor. est ἐπαινοῦνται, Leloupius non male censuit a librario esse additum, qui ἀποδέχεσθαι quasi *obelo* notaret dicens: *reficiunt.* Guarinus verba haec in libris suis non legisse videtur.

§. 7. Δουλευτέον τούς γε νοῦν ἔχοντας. V. Buttm. §. 121, 7. n. 2. (134, 10. n. 4.) γε quod vulgo post τούς addunt et Bekk. ex Urb. et Vat. deleverat, retinui, ut verba τούς γε νοῦν ἔχοντας verbis τοῖς οὕτω κακῶς φρονοῦσιν magis etiam respondeant. Quantum enim

δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι e
10 τοῖς εἴδεσι διαποικῖλαι τὴν ποίησιν· τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἀποτόμως καὶ τῶν ὀνομάτων τοῖς πολιτικοῖς μόνον καὶ τῶν ἐνθυμημάτων τοῖς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀναγκαῖόν ἐστι χρῆσθαι. Πρὸς δὲ τούτοις οἱ μὲν 191
μετὰ μέτρων καὶ ῥυθμῶν ἅπαντα ποιοῦσιν, οἱ δ' οὐδενὸς τούτων κοινωνοῦσιν· ἃ τοσαύτην ἔχει χάριν, ὥστ' ἂν καὶ τῇ λέξει καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἔχῃ κακῶς, ὅμως αὐταῖς ταῖς εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμ-

θάλαττα; itemque vocabula, quae analogia gignit omnia, quamquam in communi sermone minus usitata. Atque etiam *τὰ πάθη καὶ τοὺς μεταπλασμοὺς τῶν λέξεων*. *Wolf*. — *μεταφοραῖς*. Uno hoc vocabulo omne figurarum genus intelligo, una insigni specie posita pro genere. *Wolf*. Recte; nam usque ad Aristotelis aevum nondum tropi singuli proprium nomen adepti erant. Vid. Ernest. Lexic. techn. p. 217. — *εἴδεσι*. Alii *εἰδέας καὶ σχήματα τῶν λόγων* appellant *καὶ χαρακτῆρας*, id est, figuras, ornamenta verborum et sententiarum. *Wolf*.

§. 10. *Τοῖς περὶ τοὺς λόγους*, scilicet *οὖσι*, id est, *τοῖς λογογράφοις, σοφισταῖς, ῥήτορσι*. *Wolf*. — *τοῖς πολιτικοῖς μόνον*. — *οἷς ἐν τῇ πόλει χρῶνται, ἢ ἅπερ οἱ πολῖται γνωρίζουσιν· εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ πρὸ μικροῦ τεταγμένα κληθέντα τῷ ῥήτορι*. *Cor*. *μόνον* Bekk. ex Urb. et Vat. recepit, vulgo non legitur. — *τοῖς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις*, — *τοῖς μὴ πόῤῥωθεν καὶ πανταχόθεν λαμβανομένοις, ἀλλ' ἐγγὺς οὖσι τῶν πράξεων, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης*. (*Ῥητορικ. Β. κβ'*.) *Cor*. — *ἔχῃ κακῶς*. „Subjectum omitti potest, sed non aliter, nisi si aut illud sit, quod ubique subjectum est, aut hoc, quod in certa aliqua re necessarium est subjectum. Est autem ubique subjectum, quod omnino subjecti notionem comprehendit, pronomen *τὶς*, in quo nihil inest aliud, quam hoc ipsum, esse quem subjectum.“ *Hermann*. ad Viger p. 871. Utrum hic *τὶς* an *τὶ* est subjectum? De verbis *κακῶς ἔχειν* v. Buttm.

μετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας. Γνοίη δ' ἄν 11
τις ἐκεῖθεν τὴν δύναμιν αὐτῶν· ἢν γάρ τις τῶν
b ποιημάτων τῶν εὐδοκιμούντων τὰ μὲν ὀνόματα καὶ
τὰς διανοίας καταλίπῃ, τὸ δὲ μέτρον διαλύσῃ, φανήσεται πολὺ καταδεέστερα τῆς δόξης, ἧς νῦν ἔχομεν περὶ αὐτῶν. Ὅμως δέ, καίπερ τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως, οὐκ ὀκνητέον, ἀλλ' ἀποπειρατέον τῶν λόγων ἐστίν, εἰ καὶ τοῦτο δυνήσονται,

§. 136 (150). — *αὐταῖς ταῖς*. Ita Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato *ταῖς γε*. Orator enim hoc vult, poëtas interdum *mera* mensura auditores delectare. — *ταῖς εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμμετρίαις*. Dionys. Halic. de Compos. Verb. c. 25. p. 384. Schaef. ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς κατὰ στίχον ἢ περίοδον ἢ στροφὴν διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων ἢ περιόδων ἢ στροφῶν χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔῤῥυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος (*συμμετρία*). Ibid. c. 11. p. 136. Schaef. ἡ δὲ (λέξις) ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος (*εὐρυθμία*).

§. 11. *Γνοίη*. Sic Bekker. ex Urb. et Vatic. scripsit pro vulgato *καταμάθοι*. — *ἐκεῖθεν* — *γάρ*. Particula *γὰρ* id, quod orator se allaturum esse demonstrativo significaverat, excipitur, v. Buttmann. §. 136 (149). — *τὸ δὲ μέτρον διαλύσῃ*. Alii hoc ex loco concluserunt, Isocratem poëtis fuisse infestum, alii eum in carminibus legendis mente sobria unumquodque vocabulum in examen vocasse. At idem Plato Polit. I. p. 601. dixit: Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται . . . . ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ. et Arist. Rhetor. III, 1. ἐπεὶ δ' οἱ ποιηταὶ λέγοντες εὐήθη διὰ τὴν λέξιν ἐδόκουν πορίσασθαι τήνδε τὴν δόξαν. — *τοῦτο* recepi cum Bekk.

δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι e
10 τοῖς εἴδεσι διαποικῖλαι τὴν ποίησιν· τοῖς δὲ περὶ
τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἀπο-
τόμως καὶ τῶν ὀνομάτων τοῖς πολιτικοῖς μόνον καὶ
τῶν ἐνθυμημάτων τοῖς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις
ἀναγκαῖόν ἐστι χρῆσθαι. Πρὸς δὲ τούτοις οἱ μὲν 191
μετὰ μέτρων καὶ ῥυθμῶν ἅπαντα ποιοῦσιν, οἱ δ'
οὐδενὸς τούτων κοινωνοῦσιν· ἃ τοσαύτην ἔχει χάριν,
ὥστ' ἂν καὶ τῇ λέξει καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἔχῃ
κακῶς, ὅμως αὐταῖς ταῖς εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμ-

θάλαττα; itemque vocabula, quae analogia gignit omnia, quamquam in communi sermone minus usitata. Atque etiam τὰ πάθη καὶ τοὺς μεταπλασμοὺς τῶν λέξεων. *Wolf.* — *μεταφοραῖς.* Uno hoc vocabulo omne figurarum genus intelligo, una insigni specie posita pro genere. *Wolf.* Recte; nam usque ad Aristotelis aevum nondum tropi singuli proprium nomen adepti erant. Vid. Ernest. Lexic. techn. p. 217. — *εἴδεσι.* Alii εἰδέας καὶ σχήματα τῶν λόγων appellant καὶ χαρακτῆρας, id est, figuras, ornamenta verborum et sententiarum. *Wolf.*

§. 10. *Τοῖς περὶ τοὺς λόγους*, scilicet οὖσι, id est, τοῖς λογογράφοις, σοφισταῖς, ῥήτορσι. *Wolf.* — *τοῖς πολιτικοῖς μόνον.* — οἷς ἐν τῇ πόλει χρῶνται, ἢ ἅπερ οἱ πολῖται γνωρίζουσιν· εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ πρὸ μικροῦ *τεταγμένα* κληθέντα τῷ ῥήτορι. *Cor.* μόνον Bekk. ex Urb. et Vat. recepit, vulgo non legitur. — *τοῖς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις*, — τοῖς μὴ πόῤῥωθεν καὶ πανταχόθεν λαμβανομένοις, ἀλλ' ἐγγὺς οὖσι τῶν πράξεων, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. (Ῥητορικ. Β. κβ'.) *Cor.* — *ἔχῃ κακῶς.* „Subjectum omitti potest, sed non aliter, nisi si aut illud sit, quod ubique subjectum est, aut hoc, quod in certa aliqua re necessarium est subjectum. Est autem ubique subjectum, quod omnino subjecti notionem comprehendit, pronomen τὶς, in quo nihil inest aliud, quam hoc ipsum, esse quem subjectum.“ *Hermann.* ad Viger p. 871. Utrum hic τὶς an τὶ est subjectum? De verbis κακῶς ἔχειν v. Buttm.

μετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας. Γνοίη δ' ἄν 11
τις ἐκεῖθεν τὴν δύναμιν αὐτῶν· ἢν γάρ τις τῶν
b ποιημάτων τῶν εὐδοκιμούντων τὰ μὲν ὀνόματα καὶ
τὰς διανοίας καταλίπῃ, τὸ δὲ μέτρον διαλύσῃ, φανήσεται πολὺ καταδεέστερα τῆς δόξης, ἧς νῦν ἔχομεν περὶ αὐτῶν. Ὅμως δέ, καίπερ τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως, οὐκ ὀκνητέον, ἀλλ' ἀποπειρατέον τῶν λόγων ἐστίν, εἰ καὶ τοῦτο δυνήσονται,

. . . .

§. 136 (150). — αὐταῖς ταῖς. Ita Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato ταῖς γε. Orator enim hoc vult, poëtas interdum *mera* mensura auditores delectare. — ταῖς εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμμετρίαις. Dionys. Halic. de Compos. Verb. c. 25. p. 384. Schaef. ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς κατὰ στίχον ἢ περίοδον ἢ στροφὴν διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων ἢ περιόδων ἢ στροφῶν χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔρρυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος (συμμετρία). Ibid. c. 11. p. 136. Schaef. ἡ δὲ (λέξις) ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος (εὐρυθμία).

§. 11. Γνοίη. Sic Bekker. ex Urb. et Vatic. scripsit pro vulgato καταμάθοι. — ἐκεῖθεν — γάρ. Particula γὰρ id, quod orator se allaturum esse demonstrativo significaverat, excipitur, v. Buttmann. §. 136 (149). — τὸ δὲ μέτρον διαλύσῃ. Alii hoc ex loco concluserunt, Isocratem poëtis fuisse infestum, alii eum in carminibus legendis mente sobria unumquodque vocabulum in examen vocasse. At idem Plato Polit. I. p. 601. dixit: Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται . . . . ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ. et Arist. Rhetor. III, 1. ἐπεὶ δ' οἱ ποιηταὶ λέγοντες εὐήθη διὰ τὴν λέξιν ἐδόκουν πορίσασθαι τήνδε τὴν δόξαν. — τοῦτο recepi cum Bekk.

τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας εὐλογεῖν μηδὲν χεῖρον τῶν ἐν ταῖς ᾠδαῖς καὶ τοῖς μέτροις ἐγκωμιαζόντων.

12 C. IV. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ τῆς φύσεως τῆς c Εὐαγόρου καὶ τίνων ἦν ἀπόγονος, εἰ καὶ πολλοὶ προεπίστανται, δοκεῖ μοι πρέπειν κἀμὲ τῶν ἄλλων ἕνεκα διελθεῖν περὶ αὐτῶν, ἵνα πάντες εἰδῶσιν, ὅτι

ex Urb. et Vatic. pro vulgato: οὗτοι. Leloupius temere οὕτω conjecit. Hoc enim saepenumero fit, ut infinitivus per epexegesin pronomen demonstr. excipiat. v. Matth. Gr. gr. §. 472. p. 879. — εὐλογεῖν scripsit Bekk. c. Urb. et Vat. pro vulgato εὖ λέγειν. Idem factum est Panath. 240. c. Eum hoc iure fecisse patebit ex Phil. 111. c. Busir. 222. b. 227. d. 228. 230. c. Evag. 190 et 204. aliisque locis.

Cap. IV. §. 12. Περὶ τῆς φύσεως. Wolfius mavult vocab. φύσεως intelligi sive de virtutibus, quae et in corpore Evagorae et in animo infuerint, ut et Guarinus accepit, sive de patria ejus, quam de natalibus, quia sequerentur verba: καὶ τίνων ἦν ἀπόγονος, quibus idem indicaretur. Non probo: verba τίνων ἦν ἀπόγονος explicant superiora et καὶ habet h. l. vim ἐξηγητικὴν et significat scilicet. Nam si φύσις de dotibus et corpus et animum Evagorae ornantibus intelligi deberet, Isocrati, ordinis tantopere studioso, scribendum fuerat: Πρῶτον μὲν οὖν τίνων ἦν ἀπόγονος καὶ περὶ τῆς φύσεως τῆς Εὐαγόρου. Incipit enim finita ea orationis parte, quae est de natalibus Evagorae, de virtutibus ejus exponere. *Findeisen.* — κἀμὲ scripsit Bekk. Urbin. et Vatic. auctoritate pro vulgato καὶ ἐμέ, idem suadente Wolfio „ad vitandam τὴν παράλληλον θέσιν τῶν φωνηέντων, quam studiose vitat Isocrates.“ Accuratius de hac re exposui ad Areop. 385—416. — τῶν ἄλλων ἕνεκα, scilicet τῶν ἀγνοούντων τὴν φύσιν τὴν Εὐαγόρου. *Wolf.* — περὶ αὐτῶν. Αὐτὸς verum se ἀναφορικὸν praebet iis in locis, ubi quae supra dicta erant, repetuntur et sermo ad objectum redit; quam dicendi rationem in Platone et Xenophonte satis frequentem esse demonstrat Bernhard. Synt. gr. p. 290, qui simul p. 288. pluribus docuit, id pronomen saepius plu-

καλλίστων αὐτῷ καὶ μεγίστων παραδειγμάτων καταλειφθέντων οὐδὲν καταδεέστερον αὐτὸν ἐκείνων παρέσχεν. Ὁμολογεῖται μὲν γὰρ τοὺς ἀπὸ Διὸς 13
εὐγενεστάτους τῶν ἡμιθέων εἶναι, τούτων δ' αὐτῶν
d οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν Αἰακίδας προκρίνειεν· ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις γένεσιν εὑρήσομεν τοὺς μὲν ὑπερβάλλοντας, τοὺς δὲ καταδεεστέρους ὄντας, οὗτοι δ' ἅπαντες ὀνομαστότατοι τῶν καθ' αὑτοὺς γεγόνασιν.

C. V. Τοῦτο μὲν γὰρ Αἰακὸς ὁ Διὸς μὲν ἔκ- 14

rali numero dici, ubi id, ad quod refertur, plures res complectitur, veluti hoc in loco omnia quae ad Evagorae natalia pertinent. — οὐδέν. Accusativus adverbialiter addi solet ad comparativos modum significans. v. Matth. Gr. gr. §. 425. — ἐκείνων, ἤτοι τῶν προγόνων ἢ τῶν παραδειγμάτων. *Wolf.* — Quid praeferendum?

§. 13. Τοὺς ἀπὸ Διός. V. Rost. Gr. gr. §. 98, 7, 4. Buttm. 112, 2 (125, 5.). — τῶν ἡμιθέων. Sic appellantur qui vel patre Deo et matre homine nati sunt, ut Hercules Jove et Alcmena, Aeacus eodem Jove et Aegina, vel contra patre homine et matre Dea, ut Achilles Thetide et Peleo, Venere et Anchise Aeneas. *Wolf.* — τοὺς μὲν ὑπερβάλλοντας, scilicet τοὺς πατέρας τῇ ἀρετῇ, qui virtute excellant patribus. *Wolf.* Recte propter sequens: καταδεεστέρους scilicet τῶν πατέρων. Leloupius intransitive dictum esse contendit, quo infra ὑπερέβαλλεν dictum est. — αὑτοὺς scripsi hic et all. loc. pro ceterorum ἑαυτούς, quia Isocrates illam formam praetulit. V. ad Areop. p. 249.

Cap. V. §. 14. Τοῦτο μέν. Antanapodoton est. Sequi enim debet τοῦτο δέ, quod ob periodi prolixitatem et mutatam constructionem est omissum. Sequitur enim τούτου δὲ παῖδες ἦσαν et τούτοιν δ' ἑκατέρου. *Wolf.* De τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ v. Buttm. § 137 (128). — Αἰακος, fuit filius Aeginae, filiae Asopi (unde ab Ovidio Metamorph. L. VII. v. 484. dic. Asopiades) et Jovis (unde ab Isocrate appellatur ὁ Διὸς ἔκγονος) qui in ignem conversus Aeginam compressit. vid. Ovid. Metam. VI. 113. Praeter filios

γονος, τοῦ δὲ γένους τοῦ Τευκριδῶν πρόγονος, τοσοῦτον διήνεγκεν, ὥστε γενομένων αὐχμῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ πολλῶν ἀνθρώπων διαφθαρέντων, ἐπειδὴ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ὑπερέβαλλεν, ἦλθον οἱ προεστῶτες τῶν πόλεων ἱκετεύοντες αὐτόν, νομίζοντες διὰ τῆς συγγενείας καὶ τῆς εὐσεβείας τῆς ἐκείνου τάχιστ' ἂν εὑρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Σωθέντες δὲ καὶ τυχόντες ὧν ἐδεήθησαν, ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ κατεστήσαντο κοι-

ab Isocrate laudatos Telamonem et Peleum ex Enclaide, filia Chironis, susceptos, tertius a veteribus nomine Phocus e Psammathe, filia Nerei, natus commemoratur. vid. Ovid. Metam. VII, 668. Ab hoc Phoco, qui ab Apollon. Rhod. I, 93 sq. dicitur interemtus esse a Telamone et Peleo, Phocenses nomen traxisse putantur. vid. Schol. ad Apollon. Rhod. I, 207. *Findeisen.* — *αὐχμῶν.* Isocrates hoc verbo usus est pluraliter etiam Busir. 224. *τῶν αὐχμῶν ὁ Ζεὺς ταμίας ἐστίν.* — *ἐν τοῖς Ἕλλησι*, pro *ἐν τῇ Ἑλλάδι*, persona posita pro regione. Vid. Diod. Sic. IV, 60. qui scribit, ex imprecatione Minois (ob Androgei filii ab Aegeo perpetratam caedem) pestilentiam illam invasisse Graeciam. *Wolf.* Apollodorus VI, 11. (quem locum Leloupius attulit) narrat, luem ob Stymphalum, Arcadum regem, a Pelope obtruncatum exortam esse. — *ὑπερέβαλλεν* scripsi cum Bekkero Urb. et Vat. secutus pro vulgato *ὑπερέβαλεν.* — *συγγενείας* recepi cum Bekkero ex Urb. et Vat. pro vulgato: *εὐγενείας*, quod Leloupius retinuit, quia etiam de eo, qui originem ad Deos referat, dici possit. Quis negavit? — *ἂν εὑρέσθαι.* Enallage temporis pro *εὑρήσεσθαι.* *Wolf.* Tu vide Buttm. 126 (139). 14. Rost. §. 120.

§. 15. *Τυχόντες ὧν.* Vulgo legebatur *τύχ. πάντων ὧν*, in aliis tamen libris Ald. 2. Bas. Steph. et Cod. Cor. *ἁπάντων*, Vat. praebet *ἁπάντων τυχόντες ὧν*, Urb. autem *πάντων* omittit, quem cum Bekk. secutus sum. Amant enim librarii hoc vocabulum ad orationem ornandam addere. Vide me ad Areop. p. 244. De genitivo qui attractionis lege a

νὸν τῶν Ἑλλήνων, οὗ περ ἐκεῖνος ἐποιήσατο τὴν
192 εὐχήν. Καὶ κατ' ἐκεῖνόν τε τὸν χρόνον, ἕως ἦν
μετ' ἀνθρώπων, μετὰ καλλίστης ὢν δόξης διετέλεσεν,
ἐπειδὴ δὲ μετήλλαξε τὸν βίον, λέγεται παρὰ Πλού-
τωνι καὶ Κόρῃ μεγίστας τιμὰς ἔχων παρεδρεύειν
ἐκείνοις.

τυχόντες pendet. v. Rost. §. 108. — *ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ.* Ἐν ἐπιφανεστάτῳ δὲ τῆς πόλεως τὸ Αἰάκειον καλούμενον περίβολος τετράγωνος λευκοῦ λίθου. ἐπειργασμένοι δέ εἰσι κατὰ τὴν εἴσοδον οἱ παρὰ Αἰακόν ποτε ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σταλέντες. αἰτίαν δὲ τὴν αὐτὴν Αἰγινήταις καὶ οἱ λοιποὶ λέγουσιν. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν οὔτε Πελοποννησίοις ὗσεν ὁ θεός· ἐς δ' ἐς Δελφοὺς ἀπέστειλαν ἐρησομένους τὸ αἴτιον, ὅ τι εἴη, καὶ αἰτήσοντας ἅμα λύσιν τοῦ κακοῦ. τούτοις ἡ Πυθία εἶπε, Δία ἱλάσκεσθαι, χρῆναι δὲ εἴπερ ὑπακούσει σφίσιν, Αἰακὸν τὸν ἱκετεύσοντα εἶναι. οὕτως Αἰακοῦ δεη-σομένους ἀποστέλλουσιν ἀφ' ἑκάστης πόλεως. καὶ ὁ μὲν τῷ Πανελληνίῳ Διῒ θύσας καὶ εὐξάμενος τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι· τῶν δὲ ἐλθόντων ὡς αὐτὸν εἰκόνας ταύτας ἐποιήσαντο οἱ Αἰγινῆται. Pausan. II, 29. §. 6. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ ἑορτὴ ἣν ἦγον Αἰακῷ καὶ ὁ ἀγὼν ὃν ἠγωνίζοντο, πληθυντικῶς καὶ οὐδετέρως Αἰάκεια. Cor. Locos plures attulit Wachsmuth. Ant. Graec. II, 2. p. 182, unde simul patet, verum esse, quod orator supra dixit, Aeacidas heroum fuisse praestantissimos et maximo affectos honore. — *οὗ περ,* ἐν ᾧ τόπῳ. *Wolf.* Vide Matth. Gr. gr. §. 486. — *ἐκεῖνόν τε.* τε pro μὲν recepi ex Urbini quocum faciunt libr. vett. Med. Ald. Hag. Bas. (ann. 1565) cett. ex conjectura, uti videtur, cum Bekk. habent μέν, Vat. nec μὲν nec τε habet. Hartungius de Part. gr. T. I. p. 92. plures attulit locos, ubi τε et δὲ sibi respondent, si ἔπειτα, ἔτι et similia sequuntur. Infra quoque ἔν τε τῇ μάχῃ ex Urb. et Vat. cum Bekk. scripsi pro vulgato ἐν τῇ μάχῃ. — *παρεδρεύειν ἐκείνοις.* De pronomine ἐκεῖνος v. quae supra §. 2. de αὐτὸς dixi, coll. Matth. Gr. gr. §. 472. b. —

16 C. VI. *Τούτου δὲ παῖδες ἦσαν Τελαμὼν καὶ Πηλεύς, ὧν ὁ μὲν ἕτερος μεθ' Ἡρακλέους ἐπὶ Λαομέδοντα στρατευσάμενος ἀριστείων ἠξιώθη, Πηλεὺς δ' ἔν τε τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Κενταύρους ἀριστεύσας, καὶ κατὰ πολλοὺς ἄλλους κινδύνους εὐδοκιμήσας, Θέτιδι τῇ Νηρέως, θνητὸς ὢν ἀθανάτῳ, συνῴκησε,* b

„Fabulantur autem poëtae, Minoem, Rhadamanthum et Aëacum judices esse inferorum et Plutonis assessores." *Wolf.*

Cap. VI. §. 16. *Λαομέδοντα.* Laomedon enim rex Trojae fidem Herculi non servarat, cum hic monstro illo marino, Ceto, agrum Trojanum devastante, et Hesioni, filiae Laomedontis, mortem minitante, victo, interemtoque frustra auxilii lati praemium posceret. Quare commotus Hercules Trojam vi expugnavit et Telamoni, hujus expeditionis socio, Hesionem captam dedit. v. Ovid. Metam. XI, 210 et sq. Apollod. II, 123. Hygin. fab. 89. *Findeisen.* — *ἀριστείων ἠξιώθη.* Articulum, quem vulgo addunt ante *ἀριστείων* Bekker. ex Urb. et Vat. delevit, qui etiam ex iisdem Codd. *ἠξιώθη* pro vulgato *ἔτυχε* scripsit, utrumque magis Isocrateum. v. Paneg. 61. c. *ἀριστείων ἀξιωθέντας*, Areop. 155. b. *ἀριστείων ἠξιώθησαν*, de Pace 174. c. *ἀριστείων δ' ἀξιούμενον*, de Big. 352. e. *ἀριστείων ἀξιοῦσθαι*, nec dubito, quin Paneg. 55. b. articulus sit delendus. — *πρὸς Κενταύρους.* Sermo est de proelio Lapitharum cum Centauris in Pirithoï nuptiis ex raptu feminarum orto. Virtutem Pelei in hac pugna describit Ovidius Metam. XII, 366. et sqq. Hunc (Crantorem) procul ut foedo disjectum vulnere Peleus vidit: At inferias, juvenum gratissime, Crantor, accipe, ait, validoque in Demoleonta lacerto fraxineam misit mentis quoque viribus hastam, — perque armos uno duo pectora perforat ictu. Ante tamen leto dederat Phlegraeon et Hylen eminus, Hiphinoum collato Marte Claninque. Additur his Dorylas. — *κατὰ πολλοὺς ἄλλους κινδύνους.* Pind. Nem. IV, 89. ed. Beck. *Ἰαωλκὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν.* Argonauta etiam fuit teste Apollod. Bibl. I. 9. §. 8. ed. Heyn. —

καὶ μόνου τούτου φασὶ τῶν προγεγενημένων ὑπὸ θεῶν ἐν τοῖς γάμοις ὑμέναιον ᾀσθῆναι.

Θέτιδι τῇ Νηρέως. Pind. Nem. IV, 101. *Πῦρ δὲ παγκρατές, θρασεομαχᾶν τε λεόντων ὄνυχας ὀξυτάτους, ἀκμάν τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρεΐδων.* Hom. Il. XVIII, 432. Thetis ipsa dicit: *ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν Αἰακίδῃ Πηλῆϊ καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα.* — *ἀθανάτῳ.* Retinui vulgatum pro *ἀθανάτῃ*, quod Bekk. ex Urb. pr. m. recepit, propterea quod ceteris in locis apud Isocratem *ἀθάνατος* communis est generis. V. ad Nicocl. 21. b. *ἡδ' ἀθάνατος (δόξα)* it. Archid. 138. b. Paneg. 57. e. *ἀθάνατον τὴν μνήμην*, it. de Pace 178. b. supra 189. c. infra 203. c. add. ad Nicocl. 22. c. Matth. Gr. gr. §. 116. n. censet, in hoc vocabulo formam feminini in *α* non Atticam esse. — *μόνου τούτου.* Pendet a *γάμοις.* Est ob momentum, quod in hoc verbo et in *ὑπὸ θεῶν* positum est, ita collocatum. — *ὑπὸ θεῶν.* *Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν.* *Wolf.* Recte, dicit enim ap. Hom. Il. XXIV, 61: Juno ad Apollinem: *Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι· πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.* Pind. Pyth. III, 153. haec habet: *αἰὼν δ' ἀσφαλὴς οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ, οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν, ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτὰν καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἕδνα τε δέξαντο.* Quatenus Pindarus ab Isocrate differt? — *γάμοις.* *Γάμους ποιεῖν Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐχὶ γάμον.* Thom. Mag. Hoc in loco enim simul festa nuptiarum (Hochzeitfeierlichkeiten) intelliguntur, et Helen. Laud. 216. b. in verbis: *ὑπεριδόντες τοὺς οἴκοι γάμους* revera de pluribus nuptiis sermo est. Singularis numerus legitur Hel. 216. b. 217. b. de Big. 353.

17 C. VII. *Τούτοιν δ' ἑκατέρου, Τελαμῶνος μὲν
Αἴας καὶ Τεῦκρος ἐγενέσθην, Πηλέως δ' Ἀχιλλεύς,
οἳ μέγιστον καὶ σαφέστατον ἔλεγχον ἔδοσαν τῆς αὐ-
τῶν ἀρετῆς· οὐ γὰρ ἐν ταῖς αὑτῶν πόλεσι μόνον
ἐπρώτευσαν, οὐδ' ἐν τοῖς τόποις, ἐν οἷς κατῴκουν,
ἀλλὰ στρατείας τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους* c
γενομένης, καὶ πολλῶν μὲν ἑκατέρων ἀθροισθέντων,
18 *οὐδενὸς δὲ τῶν ὀνομαστῶν ἀπολειφθέντος, ἐν τού-
τοις τοῖς κινδύνοις Ἀχιλλεὺς μὲν ἁπάντων δι-
ήνεγκεν, Αἴας δὲ μετ' ἐκεῖνον ἠρίστευσε, Τεῦκρος
δὲ τῆς τε τούτων συγγενείας ἄξιος καὶ τῶν ἄλλων
οὐδενὸς χείρων γενόμενος, ἐπειδὴ Τροίαν συνεξεῖλεν,
ἀφικόμενος εἰς Κύπρον Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν,
ὁμώνυμον ποιήσας τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος* d
οὔσης, καὶ τὸ γένος τὸ νῦν βασιλεῦον κατέλιπεν.

Cap. VII. §. 17. *Τούτοιν δ' ἑκατέρου — ἐγενέσθην.* Ita rectius Bekk. ex Urb. (cuius pr. m. *τούτων* habet) pro vulgato *τούτοιν ἑκατέρων* recepit, idemque ex Urb. et Vat. *ἐγενέσθην* pro *ἐγεννήθη* scripsit. De genitivo, qui originem indicat, exposuit Matth. §. 374. — *τόποις.* Telamon Salamin, Peleus Phthiam tenebat. — *ἑκατέρων,* scil. *τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων*, recepi ex Urb. pr. m. pro vulgato *ἑκατέρωθεν*. Vat. *γρ.* habet *παρ' ἑκατέρων.*

§. 18. *Κατῴκισεν.* Bene Wolfius cum Stephano a superiorum editt. exemplo atque auctoritate, quae omnes habent *κατῴκησεν* discessit; quod et contexta docent et locus parallel. qui est in Nicocle 32. e. (*Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός, παραλαβὼν τοὺς τῶν ἄλλων πολιτῶν προγόνους, πλεύσας δεῦρο καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς ἔκτισεν καὶ τὴν χώραν κατένειμεν*) **Findeisen.** In Cod. Cor. et Bav. est *κατῴκησεν*. Bekkerus de suis nihil dixit, quos *κατῴκισεν* habere verisimile est, ipse enim ita scripsit, v. infra *πόλεως κατοικισθείσης.* — *ὁμώνυμον — τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος.* Usitatius dativo jungitur *ὁμώνυμον τῇ πρότερον* ob adverbium *ὁμοῦ*, quod dativum postulat, sicut et *ἅμα* et *σύν*. *Wolf.* De genitivo v. Buttm.

C. VIII. Τὰ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς Εὐαγόρᾳ παρὰ 19
τῶν προγόνων ὑπάρξαντα τηλικαῦτα τὸ μέγεθός
ἐστιν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῆς πόλεως κατοικισθείσης, κατὰ μὲν ἀρχὰς οἱ γεγονότες ἀπὸ Τεύκρου τὴν βασιλείαν εἶχον· χρόνῳ δ' ὕστερον ἀφικόμενος

§. 119. (132) 6, 1. Rost. §. 109. αὑτῷ cum Bekk. scribendum esse, non αὐτῷ, quod vulgo habent, ostendi ad Areop. 220. v. infra §. 24. De re v. Prolegg. p. 3. — τ ὸ ν ῦ ν β α σ ι λ ε ῦ ο ν, scilicet τὸν Νικοκλέα καὶ τοὺς ἀδελφούς. *Wolf.*

Cap. VIII. §. 19. Τ ὰ — ὑ π ά ρ ξ α ν τ α. Τὰ ὑπάρχοντά τινι dicuntur non tantum facultates, id est, res familiares, sed in genere status omnium rerum, commoda, occasiones atque etiam incommoda et detrimenta alicujus. *Wolf.* Conf. similem locum Paneg. 45. d. τὰ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρξαντα καὶ παρὰ τῆς τυχῆς δωρηθέντα τηλικαῦθ' ἡμῖν τὸ μέγεθός ἐστιν. — τ η λ ι κ α ῦ τ α τ ὸ μ έ γ ε θ ο ς. Isocrates qui accurate et copiose loqui studet, solet ad τηλικαῦτα, si *tanta* significat, τὸ μέγεθος addere. v. Nicocl. 31. c. Paneg. 45. d. 68. d. Phil. 102. 112. e. Archid. 117. e. infra 194. c. Busir. 222. c. Panath. 246. d. 247. 256. e. 274. b. Plat. 302. d. Antid. 310. c. §§. 115. 257. Ep. II, 408. d. Ep. VIII, 424. b. idemque ex Urbinate scribendum de Big. 352. — κ α τ ο ι κ ι σ θ ε ί σ η ς. Ita Bekkerus ex Urb. et Vat. scripsit pro vulgato οἰκισθείσης, recte, est enim de colonia in hanc insulam deducta sermo v. Archid. 121. c. 134. c. Panath. 252. — κ α τ ὰ μ ὲ ν ἀ ρ χ ὰ ς, pro ἐν ἀρχῇ, τὸ πρῶτον. Interdum praeponitur articulus τοκαταρχὰς et legitur ὑφέν. *Wolf.* Differt tamen ita ab ἐν ἀρχῇ, ut κατ' ἀρχὰς de pluribus dicatur initiis, quae singuli fecerunt, ἐν ἀρχῇ simpliciter significet *initio.* Praepositione κατὰ autem spatium totum in singula distribuitur. V. Archid. 119. b. κατὰ μὲν ἀρχὰς οἱ παῖδες αὐτοῦ (Herculis) ἐν πολλοῖς πλάνοις ἦσαν, ἐπὶ δὲ τρίτης γενεᾶς ἀφίκοντ' εἰς Δελφούς. De Pace 166. κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπολαύοντας — ὀλίγῳ δ' ὕστερον ἐν τοῖς μεγίστοις κακοῖς ὄντας. — χ ρ ό ν ῳ δ'

ἐκ Φοινίκης ἀνὴρ φυγάς, καὶ πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ c
τότε βασιλεύοντος καὶ μεγάλας δυναστείας λαβὼν,
οὐ χάριν ἔσχε τούτων, ἀλλὰ κακὸς μὲν γενόμενος
περὶ τὸν ὑποδεξάμενον, δεινὸς δὲ πρὸς τὸ πλεο-
νεκτῆσαι, τὸν μὲν εὐεργέτην ἐξέβαλεν, αὐτὸς δὲ
τὴν βασιλείαν κατέσχεν. Ἀπιστῶν δὲ τοῖς πεπρα-
γμένοις καὶ βουλόμενος ἀσφαλῶς κατασκευάσασθαι
τὰ περὶ αὐτόν, τήν τε πόλιν ἐξεβαρβάρωσε καὶ τὴν
νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδούλωσεν. 193

ὕστερον. Bernhardy Synt. gr. p. 116. hanc dicit poëticam (?) dicendi rationem, quae significet, aliquid paullatim esse factum. Legitur etiam Panath. 242. d. χρόνῳ δ' ὕστερον γενομένου τοῦ Περσικοῦ πολέμου et Trapez. 359. Interdum πολλῷ additur Euth. 400. c. et Hel. Laud. 213. b. Dativus pendet a comparativo v. Matth. §. 400, 8. — ἀνὴρ φυγάς. V. Prolegg. p. 5. — μεγάλας δυναστείας. Amplos magistratus adeptus, opes et auctoritatem consecutus. *Wolf.* De plurali v. Exc. VII. ad Bremii Isocrat.

§. 20. Ἐξέβαλεν. Scilicet τῆς βασιλείας. *Wolf.* Quod plerumque ab Isocrate non additur. v. Paneg. 66. e. τοὺς τυράννους ἐξέβαλλον, coll. Areop. 143. et all. loc. — κατασκευάσασθαι τὰ περὶ αὐτόν. Vulgo cum legeretur καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, hoc ferri non posse vidit primus Coraës, qui conjecit: aut ἀσφαλέστατα θέσθαι aut ἀσφαλῶς καταστῆσαι legendum esse. Bekkeri tamen Codd. Urb. et Vat. id, quod unice verum est, praebent, κατασκευάσασθαι, hoc uno falsi, quod articulum τά, quem Bekk. hac de causa uncis inclusit, omittunt. Vatic. recent. manus eum addidit. Secutus sum in uncis removendis Dindorfium. — ἐξεβαρβάρωσε. Εἴτε βαρβάρους ἀνθρώπους κατοικίσας ἐν αὐτῇ, εἴτε βαρβαρικὰ ἔθη εἰσαγαγών. Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 485.) βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. *Wolf.* Aptius etiam conferuntur, quae Plutarchus Lysandr. c. III. de Epheso habet, quam dicit κινδυνεύουσαν ἐκβαρβαρωθῆναι τοῖς Περσικοῖς ἔθεσι διὰ τὰς ἐπιμιξίας. Leloupius locum interpretatus est: sub ditionem barbarorum redegit,

C. IX. Οὕτω δὲ καὶ τῶν πραγμάτων καθεστώτων καὶ τῶν ἐκγόνων τῶν ἐκείνου τὴν ἀρχὴν ἐχόντων Εὐαγόρας γίγνεται· περὶ οὗ τὰς μὲν φήμας καὶ τὰς μαντείας καὶ τὰς ὄψεις τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένας, ἐξ ὧν μειζόνως ἂν φανείη γεγονὼς ἢ κατ' ἄνθρωπον, αἱροῦμαι παραλιπεῖν, οὐκ ἀπιστῶν τοῖς 21

quod nequaquam probandum esse tum loci allati, tum ea, quae infra 198. c. leguntur, docent. — βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ. Ubi rex Persarum universus (non certus certoque nomine appellatus) intelligitur, ita ut eodem jure regnum Persicum scribi possit, ibi βασιλεύς, interdum etiam βασιλεὺς ὁ μέγας sine articulo est scriptum. Vide me ad Areop. p. 125.

Cap. IX. §. 21. Καὶ τῶν ἐκγόνων τῶν ἐκείνου τὴν ἀρχὴν ἐχόντων. Addidit haec et καὶ in praecedd. ante τῶν πραγμάτων Bekk. ex Urb. et Vatic. — τὰς μὲν φήμας. Φήμη alioqui fama est, sed hic videntur φῆμαι omina intelligi et voces ex occulto editae; cujusmodi illa fuit, quam Ciceronis infantis nutrix audisse scribitur, eam magnum alere reipublicae bonum. Hujusmodi voces in delubris captatas fuisse, ex Divinatione Ciceronis intelligitur. Moschopulus: φήμη λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως, εὐφημεῖν τὸ σιγᾶν. *Wolf.* — τὰς μαντείας. Vaticinationem et divinationem in genere significat, sive oracula Delphica, sive responsa sacerdotum, haruspicum, augurum, sive etiam praedictiones astrologicas, sive alias quascunque ἀναιτιολογήτους παρατηρήσεις. *Wolf.* — μειζόνως, recepit Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato μείζων, v. supra p. 15. ult. — ἢ κατ' ἄνθρωπον Leloupius recte explicuit: *quam pro humana natura*, attulitque Paneg. 79. c. μείζους μὲν τὰς δυναστείας ἢ κατ' ἀνθρώπους. Vid. Matth. Gr. gr. §. 449. — παραλιπεῖν recepit Bekk. ex Urb. et Vat. pro καταλιπεῖν. Recte enim Leloupius docuit, καταλιπεῖν ita ab Isocrate non dici. Similiter haec verba permutata

λεγομένοις, ἀλλ' ἵνα πᾶσι ποιήσω φανερὸν, ὅτι τοσούτου δέω πλασάμενος εἰπεῖν τι περὶ τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, ὥστε καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀφίημι τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν ὀλίγοι τινὲς ἐπίστανται, καὶ μὴ

sunt Paneg. 56. d. — τοσούτου δέω πλασάμενος. Vid. Buttm. 137 (150). „Personalis hujus loquutionis constructio ab Isocrate sic adamatur, ut praeter secundam personam pluralis, singularis et pluralis numeri omnes apud eum inveneris." Brem. ad Isocr. Paneg. p. 72. Participium πλασάμενος rationem, qua orator de his rebus loqui poterat, significat. — τῶν ὑπαρχόντων. Τῶν ἐνόντων ἐν τοῖς πράγμασι, τῶν ἀληθῶν. Hic τὰ πεπλασμένα καὶ τὰ ὑπάρχοντα sibi opponuntur. *Wolf.* Similiter Helen. Laud. 210. legitur: πολὺ καταδεέστερον τῶν ὑπαρχόντων ἅπαντες εἰρήκασιν. coll. Paneg. 58. d. Archid. 130. e. Eodem modo explicanda esse duco, quae ad Phil. 113. d. leguntur: βελτίω τούτων καὶ μᾶλλον ἁρμόττοντα τοῖς ὑπάρχουσιν (verae rei conditioni) οὐδεὶς ἄν σοι συμβουλεύσειεν, quo in loco Urb. minus recte ἐπάρχουσιν habet. Miro modo hunc locum vertit Guarinus ita: *ut etiam praetermittam, quae olim nota esse existimem.* — ἀφίημι τὰ τοιαῦτα. Leloupius locum aptissimum attulit ex Julian. orat. ad Constant. p. 13. ed. Wyttenb.: φήμας μὲν δὴ καὶ μαντείας καὶ ὄψεις τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις καὶ ὅσα ἄλλα θρυλλεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τῶν οὕτω λαμπρὰ καὶ περιφανῆ πραξάντων, Κύρου καὶ τοῦ τῆς ἡμετέρας οἰκίστου πόλεως καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος γέγονεν, ἑκὼν ἀφίημι. — τὰ τοιαῦτα. Articulum ita explices, ut sententia sit: rerum revera gestarum eas praetermittam, quae tales sunt, ut de iis pauci quidam, neque omnes sciant. v. Matth. Gr. gr. §. 265, 7. — ἐπίστανται. Isocratem breve dicendi genus non amare, hoc quoque ex loco patet, ἐπίστανται enim poterat abesse. V. quae ad Areop. 104 et 209. dixi. — καὶ μὴ addit quidem interdum contrarium, uti ἀλλὰ μή, sed ita, ut simul priorem sententiam planiorem reddat et augeat. Hartungius de Part. gr. T. I. p. 214.

πάντες οἱ πολῖται συνίσασιν. Ἄρξομαι δ' ἐκ τῶν ὁμολογουμένων λέγειν περὶ αὐτοῦ.
b C. X. Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔσχε κάλλος καὶ ῥώμην 22
καὶ σωφροσύνην, ἅπερ τῶν ἀγαθῶν πρεπωδέστατα τοῖς τηλικούτοις ἐστίν. Καὶ τούτων μάρτυρας ἂν τις ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν, τοῦ δὲ κάλλους ἅπαντας τοὺς ἰδόντας, τῆς δὲ ῥώμης τοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς
c ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευσεν. Ἀνδρὶ δὲ γε- 23
νομένῳ ταῦτά τε πάντα συνηυξήθη, καὶ πρὸς τούτοις ἀνδρία προςεγένετο καὶ σοφία καὶ δικαιοσύνη; καὶ ταῦτ' οὐ μέσως, οὐδ' ὥσπερ ἑτέροις, ἀλλ' ἑκα-

affert ex latinis scriptoribus Sallust. Cat. 52, 14. „quasi vero mali atque scelesti tantummodo in urbe *et non* (ex Zumptii Gr. lat. §. 334. sententia: und nicht vielmehr) per totam Italiam sint."

Cap. X. §. 22. Ἅπερ τῶν ἀγαθῶν. Pro ἅπερ ἀγαθά. *Wolf.* Est discrimen, genitivus enim cum legitur, sententia est: bonorum, quae omnino sunt, decentissima. Wolfius affert locum ex Pseudo-Demosth. orat. amatoria: (1403, §. 8.) ἡγοῦμαι δὲ πάντας ἂν ὁμολογῆσαί μοι τοῖς τηλικούτοις μάλιστα κατεπείγειν, κάλλος μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως, σωφροσύνην δ' ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀνδρίαν δ' ἐπ' ἀμφοτέρων τούτων, χάριν δὲ ἐπὶ τῶν λόγων διατελεῖν ἔχοντας. — τοῖς τηλικούτοις. Τοῖς τοιαύτην ἡλικίαν ἔχουσι, τοῖς παισὶ δηλονότι. *Cor.* Eandem verbi significationem v. Archid. 116. b. Panath. 238. c. Plat. 307. c. Antid. §. 95. 186. 308. — τοὺς ἀγῶνας. In Urb. et Vat. est ἅπαντας τ. ἀγ. v. quae supra ad §. 15. dixi.

§. 23. Ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ. Scilicet αὐτῷ. *Wolf.* „Pronomen αὐτὸς desideratur tunc, cum nomen praecedens (παῖς aut Εὐαγόρας) refertur ad duo verba, diversos casus exigentia." Viger. 171. b. — ἀνδρία. Wolfius: ἀνδρεία. In Isocrate Bekkerus ubique ἀνδρία edidit. V. me ad Areop. 366. — ἑτέροις, scripsit Bekk. ex Urb. pro vulgato et Vat. ἐν ἑτέροις τισίν, quod Leloupius retinuit, causam ido-

στον αὐτῶν εἰς ὑπερβολήν· τοσοῦτον γὰρ καὶ ταῖς
τοῦ σώματος καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς ἀρεταῖς διήνεγκεν,
24 ὥσθ' ὁπότε μὲν αὐτὸν ὁρῷεν οἱ τότε βασιλεύοντες, d
ἐκπλήττεσθαι καὶ φοβεῖσθαι περὶ τῆς ἀρχῆς, ἡγου-
μένους οὐχ οἷόν τ' εἶναι τὸν τοιοῦτον τὴν φύσιν ἐν
ἰδιώτου μέρει διαγαγεῖν, ὁπότε δ' εἰς τοὺς τρόπους
ἀποβλέψαιεν, οὕτω σφόδρα πιστεύειν, ὥστ' εἰ καί

neam non addens. Guarinus vertit: *nec mediocriter, quemadmodum ceteri.* — εἰς ὑπερβολήν, recepit Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato πρὸς ὑπερβολήν.

§. 24. Ὁπότε μέν. Particulam μὲν Urb. pr. omisit, v. quae ad Areop. 184. de usu Isocratis: τὸν ἑπόμενον σύνδεσμον τῷ ἡγουμένῳ εὐθὺς ἀνταποδιδόναι dixi. — οἱ τότε βασιλεύοντες. Videtur esse ἑτέρωσις numeri: aut rex cum suis filiis et proceribus, quorum non minus quam ipsius regis interest, receptum statum conservari, intelligatur [Hoc rectius.]. Nam plures communicato regno una imperasse non est probabile: nisi forte non Salaminius tantum rex, sed ceteri Cypri reges intelligantur, aut non sub uno Salaminis rege Evagoras privatus vixerit. *Wolf.* — ἐν ἰδιώτου μέρει. Μέρος hoc modo cum praepositione ἐν et sequenti genitivo notat statum vel conditionem alicuius — hoc in loco — privato habitu. V. Hoogev. ad Vig. p. 108. Leloupius hanc locutionem ex militia ductam esse dicit. — διαγαγεῖν. Hoc verbum neutraliter usurpari Zeunius ad Vig. p. 186. docuit. Ex Isocrate cf. Areop. 150. b. μετὰ τοσαύτης ἀσφαλείας διῆγον. de Pace 166. b. ἀσφαλῶς διάγοντας coll. Paneg. 49. c. et 65. In seqq. etiam πιστεύειν leges casu non addito. — ἀποβλέψαιεν. De hac vulgari forma pro attica v. quae Bremius in Exc. II. p. 204. habet, qui docet: „secundam et tertiam personam singularis ubique formam habere ειας et ειε, sed in tertia pluralis utramque formam teneri ab optimis codicibus.“ Optativus hic *repetitionem* significat, v. Buttm. §. 126. (139) n. 6. — εἰ καί. Ita rectius quam vulgo: καὶ εἰ scripsit Bekk. ex Urb. et Vat. Wolfius jam indicavit: καὶ εἴ τις

τις ἄλλος τολμῴη περὶ αὐτοὺς ἐξαμαρτάνειν, νομίζειν Εὐαγόραν αὐτοῖς ἔσεσθαι βοηθόν.

C. XI. Καὶ τοσοῦτον τῆς δόξης παραλλαττούσης, οὐδετέρου τούτων ἐψεύσθησαν· οὔτε γὰρ ἰδιώτης ὢν διετέλεσεν, οὔτε περὶ ἐκείνους ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ τοσαύτην ὁ δαίμων ἔσχεν αὐτοῦ πρόνοιαν, ὅπως καλῶς λήψεται τὴν βασιλείαν, ὥσθ' ὅσα μὲν
e ἀναγκαῖον ἦν παρασκευασθῆναι δι' ἀσεβείας, ταῦτα

ἄλλος dictum esse pro εἴ καί τις ἄλλος. — αὐτοῖς. Ita in Hagan. Basil. 2. Wolf. Bekk. (Berol.) Dindorf. et Leloup. Edd., αὑτοῖς contra, si Findeisenio fidem habere licet, in Med. Ald. 1. 2. Basil. (1?) et Steph., quibus addas Findeis. Auger. Lang. Cor. et Bekk. (Oxon.) Formam reflexivam praeferendam esse, quia verbum secundarium, unde pronomen pendet, infinitivus est, docui ad Areop. 220.

Cap. XI. §. 25. Καὶ τοσοῦτον τῆς δόξης παραλλαττούσης. Guarinus: *Et quum tam varia ac diversa de eo esset opinio.* — ὁ δαίμων. Bene Wachsmuthius in Antiqq. Gr. II, 2. p. 101. censuit per δαίμονα divinam vim et potentiam, quam homines sentiant, exprimi; respondet enim magis τῷ θείῳ, divino numini, quam τῷ θεῷ, sub quo Dei certa forma intelligitur. — ὅσα μὲν — ταῦτα μὲν — ἐξ ὧν δὲ — Exspectaveris duplex δέ, idque ita, ut ante Εὐαγόρᾳ scriptum sit ταῦτα δέ, quod tamen facile ex ταῦτα μὲν potest suppleri. Simillimum est quod Herod. III, 108. legitur: ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πάντα πολύγονα πεποίηκεν — ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα. V. Buttmann. Exc. XII. ad Demosth. Mid. et Hartung. de Part. gr. I, 188 et sqq. In edd. Ald. 1. 2. Hagan. et Bas. particula δὲ post ὧν, quam Wolf. Batt. et cett. edd. addiderunt, desideratur. — ταῦτα. Exspectaveris τοσαῦτα, relativis tamen demonstrativa interdum non respondere, docui ad Areop. p. 162. coll. Thiersch. Gr. gr. §. 343, 8. c. — ab ἔπραξεν usque ad ἀρετὴν §. 38. verba in recent. folio habet Vatic.

26 μὲν ἕτερος ἔπραξεν, ἐξ ὧν δ' οἷόν τ' ἦν ὁσίως
καὶ δικαίως λαβεῖν τὴν ἀρχήν, Εὐαγόρᾳ διεφύλαξεν.
Εἷς γὰρ τῶν δυναστευόντων ἐπιβουλεύσας τόν τε
τύραννον ἀπέκτεινε καὶ συλλαβεῖν Εὐαγόραν ἐπ-
εχείρησεν, ἡγούμενος οὐ δυνήσεσθαι κατασχεῖν τὴν
27 ἀρχήν, εἰ μὴ κἀκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσαιτο. Διαφυ-
γὼν δὲ τὸν κίνδυνον, καὶ σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς 194

§. 26. Εὐαγόρᾳ. Ita in Aug. Codd. K. et M. atque Vat. et Urb. est, unde Bekk. recepit, vulgo legunt *Εὐαγόραν*, ad quod Wolfius et Auger. *εἰς ταῦτα* supplent. Coraës, qui accusativum defendit, sententiam esse scribit: *ἐκ τούτου διεφύλαξεν ἀπαθῆ κακῶν τὸν Εὐαγόραν*, Langius contra ex Bav., (quocum Cod. Cor. facit) *Εὐαγόρας* recepit, (dativum tamen in Addendis magis probans) sicuti etiam Guarinus legisse videtur vertens: *ea vero, quibus sancte ac juste imperium assequi poterat, Evagoras servavit*, ita ut suppleret *ἑαυτῷ*. — εἷς γὰρ τῶν δυναστευόντων. Ἀβδήμονα καλεῖ τοῦτον Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (ΙΔ, 98.) καὶ Τύριον γεγονέναι φησίν· ἔστι δ' ἡ Τύρος τῆς Φοινίκης. Cor. V. Prolegg. p. 6. — ἐπιβουλεύσας. Id est δι' ἐπιβουλῆς, Latino more. *Wolf.* V. Rost. Gr. gr. §. 130, 4. n. — ἡγούμενος οὐ δυνήσεσθαι. V. Buttm. Gr. gr. §. 128, (141) 3. et n. Rost. §. 127, 2. — κατασχεῖν est potius *occupare*, quam *tenere*, unde aoristum explicabis. — ἐκποδὼν scripsi cum Mediol. Ald. 1. 2. Hagan. Steph. Bekk. (Berol.) Dind. et Leloup. Wolfius contra, Basil. Findeis. Lang. Cor. et Bekk. (Oxon.) *ἐκποδῶν* praeferunt. At quod Grammatici dicunt, *ἐκποδῶν* esse scribendum, quando *e medio*, *ἐκποδὼν* quando *e vestigio* significet, non verum esse, demonstravit iam Reitzius ad Lucian. III, 381. — ποιήσαιτο Bekk. ex Urb. recepit pro vulgato *ποιήσειε*. Solet enim *ἐκποδὼν ποιεῖσθαι* dici, non *ποιεῖν*, quia, qui aliquem e medio tollit, id sibi i. e. in suum commodum facit. V. Paneg. 76. e. *τὰς ἐπιβουλὰς ἐκποδὼν ποιησαμένους*. Plura ex Xenophonte attulit Sturzius in Lexic. Xenoph. s. h. v.

§. 27. Σωθεὶς εἰς. Id est *σῶς ἀφικόμενος*. *Wolf.*

Κιλικίας, οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔσχε τοῖς ταῖς τοι-
αύταις συμφοραῖς περιπίπτουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι,
κἂν ἐκ τυραννίδος ἐκπέσωσι, διὰ τὰς παρούσας
τύχας ταπεινοτέρας τὰς ψυχὰς ἔχουσιν· ἐκεῖνος δ'
εἰς τοσοῦτον μεγαλοφροσύνης ἦλθεν, ὥστε τὸν ἄλλον
χρόνον ἰδιώτης ὤν, ἐπειδὴ φυγεῖν ἠναγκάσθη, τυ-
ραννεῖν ᾠήθη δεῖν. Καὶ τοὺς μὲν πλάνους τοὺς 28
b φυγαδικούς, καὶ τὸ δι' ἑτέρων ζητεῖν τὴν κάθοδον
καὶ θεραπεύειν αὐτοῦ χείρους, ὑπερεῖδεν· λαβὼν

Εἰς enim saepe per se motum in aliquem locum et verbum tum ipsam actionem significat, veluti de Pace 175. e. *εἰς Σικελίαν τριήρεις ἐπλήρουν*. V. Bernhard. Synt. gr. p. 348 et 349. — *Σόλους τῆς Κιλικίας*. *Σόλοι Ἰσοκράτης Εὐαγόρας. Σόλοι ἡ μὲν Κυπρικὴ πόλις, ἡ δὲ τῆς Κιλικίας, ὡς ἄλλοι τε ἱστοροῦσι καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ.* Harpocr. s. h. v. Genitivus, qui, a Graecis scribi solet si ad singulas urbes terra, in qua illae sitae sunt, additur, plerumque praeponitur. V. Matth. Gr. gr. §. 321., 6. — *κἂν ἐκ τυραννίδος*. Significat eos, qui in principatu et nati et educati fuerint, majoribus animis res ferre debere. *Wolf.* Quonam vocabulo hoc significatur? — *ταπεινοτέρας*. Coraës non recte explicuit: *Οὐχ ὡς ἐχρῆν δηλονότι τοὺς γεγονότας τυράννους*, explica: humiliores quam antea; id quod ex iis, quae sequuntur, patet. — *τοσοῦτον* cum Bekkero ex Urb. et Vat. pro *τοσοῦτο* scribendum esse, pluribus demonstravi ad Areop. p. 248. De genitivo, qui inde pendet, v. Buttm. §. 119. (132) 2. b. — *φυγεῖν*. Retinui aoristum, qui vulgo et in Vatic. legitur pro *φεύγειν*, quod Bekk. ex Urb. recepit, quem recentiores edd. secuti sunt. Vide quos attuli locos ad Areop. p. 345.

§. 28. *Πλάνους*. *Πλάνος κάλλιον ἢ πλάνη, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἰσοκράτης*. Thom. Mag. ejusque interprett. — *φυγαδικούς*. *Τοὺς διὰ τὴν φυγὴν ἐξ ἀνάγκης συμβαίνοντας, οὓς εἰκὸς πλανᾶσθαι τοὺς φεύγοντας. Cor.* Minus recte explicuit Wolfius *τοὺς φυγάδας τοὺς πλανωμένους*, exules passim oberrantes. — *αὐτοῦ*

δὲ ταύτην ἀφορμήν, ἥνπερ χρὴ τοὺς εὐσεβεῖν βου-

χείρους. Vulgo cum legebant *τοὺς αὐτοῦ χείρους*, Bekk. ex Urb. articulum delevit, idque recte fecit; qui enim exul est, et bonos et malos adire solet, ut sibi auxilium ferant: ergo minime *solum* eos, qui ipso pejores sunt, sed-tum alios tum homines ipso pejores. — ταύτην ἀφορμήν. Ita cum Bekkero ex Urb. scripsi pro vulgato *ταύτην τὴν ἀφορμήν*; solet enim Isocrates hac voce sine articulo uti. Vid. Paneg. 53. Phil. 94. d. Areop. 146. b. Helen. 219. d. Plat. 304. b. Ep. IX, §. 3. In Aegin. 385. d. nunc *ταύτας ἀφορμὰς* ex Urb. scriptum est, ita ut unus restet locus ad Nicocl. 15. d. ubi articulus ad *ἀφορμαῖς* post *ταύταις* est additus. — χρή. Bav. addit *λαβεῖν*, quod sane supplendum est, non *λαβόντας*, quod Findeisen. vult, qui ex Aegin. 392. c. affert: *ἐγὼ δ' ἐπένθουν αὐτόν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους, νόμος ἐστί*, scil. *πενθεῖν*. — τοὺς εὐσεβεῖν βουλομένους. *Οὕτως ἅπαντες πλὴν τοῦ ἀτυχῶς διορθώσαντος Αὐγήρου, καὶ τοῦ ἀτυχῶς πεισθέντος ἐκείνῳ Λαγγίου, οἵτινες γράφουσι καὶ στίζουσιν·* ἥνπερ χρὴ τοὺς εὐσεβεῖς, βουλομένους ἀμύνεσθαι. *Ὁ νοῦς* λαβὼν Εὐαγόρας ταύτην [τὴν] ἀφορμήν, ἣν ὀφείλουσι λαμβάνειν οἱ βουλόμενοι εὐσεβεῖν· *ἔστι δ' αὕτη τὸ ἀμύνεσθαι τοὺς κακῶς ποιήσαντας, ἀλλὰ μὴ προτέρους αὐτοὺς κακῶς ποιεῖν ἄλλους. Τοιαύτην δὲ εἶναι τὴν συνάρτησιν τῆς λέξεως καὶ τῆς διανοίας, δῆλον καὶ ἐξ ἑτέρων προσομοίων χωρίων, ὧν ἐποιησάμεθα μνείαν ἐν τοῖς πρόσθεν* (*σελ.* 35, ubi ad verba Paneg. 48. b.: *ἀρχὴν μὲν ταύτην ἐποιήσατο τῶν εὐεργεσιῶν, τροφὴν τοῖς δεομένοις εὑρεῖν, ἥνπερ χρὴ τοὺς μέλλοντας* [scil. *ποιεῖσθαι*, v. supra] *καὶ περὶ τῶν ἄλλων καλῶς διοικήσειν*, ex Busir. 224. c. haec attulit: *ἤρξατο μὲν οὖν ἐντεῦθεν, ὅθενπερ χρὴ τοὺς εὖ φρονοῦντας, ἅμα τόν τε τόπον ὡς κάλλιστον καταλαβεῖν.*). *Εἴρηκε δὲ καὶ ἀλλαχοῦ* (*Πανηγυρ. μθ'.* p. 79. c.) *ἐπὶ τίνας δὲ στρατεύειν προσήκει τοὺς ἅμα μὲν εὐσεβεῖν βουλομένους, ἅμα δὲ τοῦ συμφέροντος ἐνθυμουμένους.* Cor. Disputavit de his infinitivis per epexegesin

λομένους, ἀμύνεσθαι καὶ μὴ προτέρους ὑπάρχειν,
καὶ προελόμενος ἢ κατορθώσας τυραννεῖν ἢ δια-
μαρτὼν ἀποθανεῖν, παρακαλέσας ἀνθρώπους, ὡς
οἱ τοὺς πλείστους λέγοντες, περὶ πεντήκοντα, μετὰ
τούτων παρεσκευάζετο ποιεῖσθαι τὴν κάθοδον. Ὅθεν 29
c καὶ μάλιστ' ἄν τις καὶ τὴν φύσιν τὴν ἐκείνου καὶ
τὴν δόξαν, ἣν εἶχε παρὰ τοῖς ἄλλοις, θεωρήσειεν·
μέλλων τε γὰρ πλεῖν μετὰ τοσούτων ἐπὶ τηλικαύ-
την πόλιν τὸ μέγεθος, καὶ πάντων τῶν δεινῶν πλη-
σίον ὄντων, οὔτ' ἐκεῖνος ἠθύμησεν, οὔτε τῶν παρα-
κληθέντων οὐδεὶς ἀποστῆναι τῶν κινδύνων ἠξίω-
σεν, ἀλλ' οἱ μὲν ὥσπερ θεῷ συνακολουθοῦντες
ἅπαντες ἐνέμειναν τοῖς ὡμολογημένοις, ὁ δ' ὥσπερ ἢ

additis Bernhard. Synt. gr. 356 et 357. — *ἀμύνεσθαι καὶ μὴ προτέρους ὑπάρχειν.* Ἐξηγητικῶς hoc additur. Quidnam pietatis est? injuriam propulsare, non inferre. ὑπάρχειν elegans verbum est de iis, qui priores vel beneficia conferunt vel injuria lacessunt. *Wolf.* De big. 356. ἑκὼν οὐδ' ἀμυνόμενος, ἀλλ' ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτούς. — *διαμαρτών.* scilicet τῆς προαιρέσεως καὶ ἐπιβουλῆς, frustratus spe sua, si secus accidisset, si regno excidisset. *Wolf.* — *τοὺς πλείστους λέγοντες.* Ita multo rectius Bekk. ex Urb. scripsit pro vulgato: οἱ πλεῖστοι λέγουσιν. Wolfius jam conjecerat: ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσιν.

§. 29. *Τις καὶ τήν.* Ita Bekk. ex Urb. pro vulgato: τις τήν. — *μετὰ τοσούτων.* Μεθ' οὕτως ὀλίγων. Haec enim nomina τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος tam multitudinem et magnitudinem, quam paucitatem et parvitatem pro commoditate sententiae significant. *Wolf.* — *πόλιν.* Bekk. ex Urb. pro vulgato et Vatic. πρᾶξιν, quod Leloupius retinuit, quia non omnes cives, sed eos tantum, qui Abdemoni studebant, contra se acturos esse speraverit. — *πάντων τῶν δεινῶν.* Τὰ δεινὰ pericula, res atroces, tristissima quaeque. *Wolf.* — *συνακολουθοῦντες* Bekk. ex Urb. pro vulgato et Vat. συνακολουθήσαντες recepit. — *ὥσπερ* Bekk. ex Urb. pro vulgato et Vat. ὡσπερεὶ re-

στρατόπεδον ἔχων κρεῖττον τῶν ἀντιπάλων ἢ προειδὼς τὸ συμβησόμενον, οὕτω διέκειτο τὴν γνώμην.

30 C. XII. Δῆλον δ' ἐκ τῶν ἔργων· ἀποβὰς γὰρ d
εἰς τὴν νῆσον οὐχ ἡγήσατο δεῖν χωρίον ὀχυρὸν καταλαβὼν καὶ τὸ σῶμ' ἐν ἀσφαλείᾳ καταστήσας περιιδεῖν, εἴ τινες αὐτῷ τῶν πολιτῶν βοηθήσουσιν· ἀλλ' εὐθύς, ὥσπερ εἶχε, ταύτης τῆς νυκτὸς διελὼν τοῦ τείχους πυλίδα, καὶ ταύτῃ τοὺς μεθ'

cepit. Simili modo in Cod. Laur. in Antid. §. 247. ὡσπερεὶ πλεονεκτεῖν δυναμένων pro cett. ὥσπερ πλ. δυν. est. Aliis in locis ὡσπερεὶ in Isocrate me legere non memini. Saepius ὡσπερανεὶ et ὡσανεὶ leguntur.

Cap. XII. §. 30. Ἐν ἀσφαλείᾳ. Ita scripsit Bekk. Urbinatis auctoritate pro vulgato ἐπ'. Vid. Epist. II, 409. ἐν ἀσφαλείᾳ καταστῆσαι τὴν σαυτοῦ χώραν. Ibid. 407. d. legitur: εἰς ἀσφάλειαν καθιστάναι et Phil. 107. b. πάντας ἡμᾶς εἰς ἀσφάλειαν καταστήσεις. Discrimen jam inde patet, quod in his locis praesens et futurum, in illis aoristum additum vides. — εὐθὺς ὥσπερ εἶχε. Simile quid legitur Paneg. 47. οὐκ εὐθὺς οὕτως ὥσπερ νῦν ἔχοντα κατέλαβον. Significatur enim his verbis: *statim eo, quo erat habitu.* v. Buttm. Gr. gr. §. 150 (137). — ταύτης τῆς νυκτός. Pro τῆς αὐτῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀποβεβήκει, eadem nocte, qua appulerat. *Wolf.* Pronomine hic potius significatur: notissima illa nocte. Similiter habet locus Eurip. Troad. 207. νὺξ αὕτα. Plura attulit Matth. Gr. gr. §. 470, 4. et Bernhard. Synt. gr. p. 278. — διελὼν τοῦ τείχους πυλίδα. Wolfius duplicem attulit explicationem, vel ut h. v. significetur: parva muri porta divisa vel potius diffissa, perfracta parva porta, quae in moenibus erat, vel: διελὼν πυλίδα τοῦ τείχους, ἀντὶ τοῦ, διελὼν τὸ τεῖχος, ὥστε διελθεῖν ὥσπερ διὰ πυλίδος, muro perfracto vel ingressu patefacto; quam interpretationem ipse σεσοφισμένῃ ἐξηγήσει ἐοικέναι dicit. — ταύτῃ non cum Wolfio διὰ ταύτης est explicandum, est enim adverbium: *hac,* scil. *via.* — τοὺς μεθ' αὑτοῦ. Ita Bekk. ex Urb. cett.: τοὺς μεθ'

αὐτοῦ διαγαγὼν, προσέβαλλε πρὸς τὸ βασίλειον.
Καὶ τοὺς μὲν θορύβους τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις 31
B καιροῖς γιγνομένους καὶ τοὺς φόβους τοὺς τῶν ἄλλων
καὶ τὰς παρακελεύσεις τὰς ἐκείνου τί δεῖ λέγοντα
διατρίβειν; Γενομένων δ' αὐτῷ τῶν μὲν περὶ τὸν
τύραννον ἀνταγωνιστῶν, τῶν δ' ἄλλων πολιτῶν θεα-

ἑαυτοῦ. Isocratem disyllaba forma usum esse post Dindorfium ad Paneg. I. pluribus demonstravi ad Areop. p. 249. — προσέβαλλε ex Urb., in quo προσέβαλλεν est, recepi pro vulgato προσέβαλε. Dum enim arcem oppugnabat, pugnae, de quibus orator in seqq. loquitur, commissae sunt. V. Buttm. §. 124 (137), 4. et Rost. §. 116, 10. ν ἐφελκυστικὸν cum Urb. non esse addendum, demonstravi ad Areop. p. 186. — βασιλεῖον. Ἑνικῶς ὧδε, ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (Πανηγ. κε', καὶ μ'.) πληθυντικῶς ἐξήνεγκε. *Cor.*

§. 31. Γιγνομένους Bekkerus ex Urbin. pro vulgato: συμβαίνοντας recepit. — τοὺς φόβους τοὺς τῶν ἄλλων. Guarinus: *quive alii terrores evenerint.* Sed tum Isocrati scribendum fuisset καὶ τοὺς ἄλλους τῶν φόβων. Wolfius pro τῶν ἄλλων vult legi τῶν πολιτῶν aut τῶν πολλῶν. Sed nulla mutatione opus est. οἱ ἄλλοι sunt reliqui praeter eum s. eos, de quibus sermo est, quinam vero hi sint, e contextu debet judicari. H. l. sunt comites Evagorae, qui in societatem periculorum ejus venerant: quod apparere arbitror e verbis καὶ τὰς παρακελεύσεις τὰς ἐκείνου. Nam παρακελεύσεις hae quid aliud sunt, quam cohortationes, quibus Evagoras iis animum addere studuit, ut, quae pericula adire non recusaverint, ea superare eniterentur. *Findeisen.* Articulus post φόβους legitur in Bav. Cod. Cor. Vat. et Urb., vulgo abest. De pluralibus ejusmodi v. supra p. 15. — τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. In codd. N. Coll. Cor. Vat. et Med. est λέγοντας. Vide tamen similia ad Nicocl. 23. d. Nicocl. 34. Archid. 120. Hel. 217. d. Panath. 254. c. 275. Loch. 397. b. — τῶν μὲν περὶ τὸν τύραννον, id est τῶν τοῦ

τῶν, (δεδιότες γὰρ τοῦ μὲν τὴν ἀρχήν, τοῦ δὲ τὴν 195
32 ἀρετήν, ἡσυχίαν εἶχον,) οὐ πρότερον ἐπαύσατο μαχόμενος καὶ μόνος καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ μετ' ὀλίγων πρὸς ἅπαντας τούς τ' ἐχθρούς, πρὶν ἑλὼν τὸ βασίλειον καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐτιμωρήσατο καὶ τοῖς

τυράννου δορυφόρων καὶ σωματοφυλάκων. Potest etiam accipi pro ipso tyranno. *Wolf.* Equidem de iis, qui a partibus tyranni stabant, intellexerim. — τοῦ μὲν τὴν ἀρχήν, τοῦ δὲ τὴν ἀρετήν. Observetur paronomasia. *Wolf.* V. infra §. 32. — ἡσυχίαν εἶχον recte Bekk. ex Urb. edidit pro vulgato ἡσυχίαν ἦγον „cum in tumultibus illis civilibus, quos Isocrates describit, nonnullis quidem liceret, se quietos praebere, nec tamen quiete frui." V. comment. ad Areop. p. 92.

§. 32. Ἐπαύσατο μαχόμενος. De participio v. Buttm. Gr. gr. §. 131. (144) n. 3. et Rost. §. 129, 2. — καὶ μόνος καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ μετ' ὀλίγων πρὸς ἅπαντας τούς τ' ἐχθρούς. Ita locum dedi ut sententia sit: *sive* solus et contra multos, *sive* cum paucis et contra omnes hostes. καὶ — καὶ enim interdum per *sive* — *sive* posse explicari, docet Hartungius de Part. gr. I. p. 144. Alterum καὶ post μόνος autem, quod ex Mediol. Ald. 1. Hagan. Brubach. Cod. Cor. et Vatic. recepi, bene respondet sequenti τε, quod ex Urb. et Vatic. a me receptum est. Admiranda enim erat virtus Evagorae in hac pugna tum quia in singularibus certaminibus ipse tam fortiter atque contra multos pugnavit, tum quia totum proelium idque cum paucis contra omnes hostes, qui ei erant, commisit. — ἑλών. In Mediol. Ald. 1. 2. Basil. Cod. N. et Bav. est ἑλεῖν, id quod Guarinus legisse videtur, qui etiam in suo libro τὸν βασιλέα scriptum reperit: interpretatus est enim verba ita: *non antea destitit, quam regem in suam potestatem redigeret, et inimicos ultus est.* Wolfius tamen recte conjecit ἑλών, quod ceteri editores receperunt et Bekkerum in Codd. suis reperisse verisimile est. Πρὶν enim cum indicativo struitur, si de re praeterita sermo est,

φίλοις ἐβοήθησεν, ἔτι δὲ τῷ γένει τὰς τιμὰς τὰς πατρίους ἐκομίσατο, καὶ τύραννον αὐτὸν τῆς πόλεως κατέστησεν.

b C. XIII. Ἡγοῦμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου μνησθείην, ἀλλ' ἐνταῦθα καταλίποιμι τὸν λόγον, ῥάδιον ἐκ τούτων εἶναι γνῶναι τήν τ' ἀρετὴν τὴν Εὐαγόρου καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων· οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι γε σαφέστερον περὶ ἀμφοτέρων τούτων ἐκ τῶν ἐχομένων οἶμαι δηλώσειν. 33

v. Matth. Gr. gr. §. 522, 2. — τοῖς φίλοις. Recte Wolfius suspicatus est, Evagoram Salaminios non paucos sui habuisse studiosos, quorum opera inter moenia receptus fuerit et fiducia urbem occuparit. Vid. Prolegg. p. 6. Isocrates tamen dicit, eos quietos se praebuisse timentes Abdemonis potestatem (τοῦ μὲν τὴν ἀρχὴν δεδιότες), sed etiam partem eorum, qui a partibus Abdemonis stabant, non pugnasse timentes virtutem Evagorae (τοῦ δὲ τὴν ἀρετὴν δεδιότες).

Cap. XIII. §. 33. Καταλίποιμι, quod vulgo legitur, retinui pro eo, quod Bekk. ex Urb. recepit, καταλείποιμι: causam enim idoneam cur tempus hujus verbi aliud sit, atque verbi μνησθείην, non video. Saepius autem librarios Urbinatis verba Isocratis hoc modo vitiosa reddidisse, docui ad Areop. 194. — οὐ μήν. „Post h. v. vel praecedentia subaudiuntur vel aliud quid e re nata intelligitur." Vig. p. 464. Hic *acquiescam* intelligendum esse scripsi ad Areop. p. 112, ubi plura de his vocabulis disserui. — ἐκ τῶν ἐχομένων. Τὰ ἐχόμενα sunt continentia sive conjuncta cum re, τὰ συνημμένα καὶ ἀκολουθήσαντα ἢ ἑπόμενα. *Wolf.* Phil. 84. ἀποστῆσαι μὲν τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν τῶν ἐχομένων οὐχ οἷός τ' ἦν, coll. Nicocl. 28. e. Antid. §. 121. — οἶμαι, quod vulgo et in Vat. legitur, retinui. Bekk. ex Urb. οἴομαι recepit. Demonstravi autem ad Areop. 75 et sqq. οἶμαι non solum in parenthesi et responsione, sed omnino in orationibus publicis ab Isocrate et Demosthene praelatum esse alteri formae.

34 C. XIV. Τοσούτων γὰρ τυράννων ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ γεγενημένων οὐδεὶς φανήσεται τὴν τιμὴν ταύτην κάλλιον ἐκείνου κτησάμενος. Εἰ μὲν οὖν c
πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλλοιμεν, οὔτ' ἂν ὁ λόγος ἴσως τοῖς καιροῖς ἁρμόσειεν, οὔτ' ἂν ὁ χρόνος τοῖς λεγομένοις ἀρκέσειεν· ἢν δὲ προελόμενοι τοὺς εὐδοκιμωτάτους ἐπὶ τούτων σκοπῶμεν, οὐδὲν μὲν χεῖρον ἐξετῶμεν, πολὺ δὲ συντομώτερον διαλεχθησόμεθα περὶ αὐτῶν.

Cap. XIV. §. 34. Ἅπαντι τῷ χρόνῳ. Articulus est additus, quia totum illud tempus, quod notum est, intelligitur, v. Rost. Gr. §. 98, 8. c. — κάλλιον ἐκείνου. Guarinus: *nec honestius nec justius*, tanquam Cod. ejus MS. habuerit κάλλιόν τε καὶ δικαιότερον. *Findeisen.* Eadem de causa addidisse videtur, qua infra vulgo post κτησάμενος ante ὥσπερ ὁσίως addiderunt, ut magis urgeatur, Evagoram imperium *justo modo* occupasse. Sed Isocrates hic virtutem, qua cum tam paucis sociis tantas gesserit res, maxime admirandam esse significat. — παραβάλλοιμεν cum Bekk. ex Urb. et Vat. scripsi pro vulgato et Leloupii παραβάλοιμεν. — τοῖς καιροῖς ἁρμόσειεν cum Bekk. ex Urb. recepi pro vulgato τοῖς ἀκούουσιν ἀρέσειεν. Bene enim sibi respondent: oratio nec tempori conveniret, quo de Evagorae virtutibus locuturus est, nec tempus orationi sufficeret. — ἢν scripsi cum Bekk. Urbin. auctoritate pro ἐάν, Isocratem enim omnino forma ἐὰν non usum esse affirmavi ad Areop. 142 — 144. — ἐπὶ τούτων. Coraës περὶ τούτων mavult, at ἐπὶ significat: oratorem in celeberrimis tyrannis subsistentem Evagorae res gestas accuratius consideraturum esse; nos: an diesen betrachten. v. Rost. Gr. gr. §. 110. Simili modo nunc de big. 349. d. legitur: ἐπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου σκοπεῖν, οἷος ἦν, ubi minus recte ante Bekkerum ἀπ' pro ἐπ' legebatur. — ἐξετῶμεν. Vulgo cum legebatur ἕξομεν, Coraës conjecerat λέξομεν, Bekkerus autem recepit ex Urb. ἐξετῶμεν, quod multo esse praestantius, facile intelliges. Futuro attico hujus verbi, quod

C. XV. Τῶν μὲν οὖν τὰς πατρικὰς βασιλείας 35
παραλαβόντων τίς οὐκ ἂν τοὺς Εὐαγόρου κινδύνους
1 προκρίνειεν; Οὐδεὶς γάρ ἐστιν οὕτω ῥάθυμος, ὅς-
τις ἂν δέξαιτο παρὰ τῶν προγόνων τὴν ἀρχὴν ταύ-
την παραλαβεῖν μᾶλλον ἢ κτησάμενος ὥσπερ ἐκεῖ-
νος τοῖς παισὶ τοῖς αὑτοῦ καταλιπεῖν.

C. XVI. Καὶ μὴν τῶν γε παλαιῶν καθόδων 36

Buttmannus Gr. gr. ampl. p. 492. n. ex Lex. Seguer. affert, ubi p. 251. haec leguntur: ἐξετῶμεν — ἐξετάσομεν, rarius sunt usi. — διαλεχθησόμεθα. Verbi deponentis διαλέγομαι futurum Buttmann. l. all. §. 114. non attulit. Rarioris usus est quod hic legitur, frequentius est διαλέξομαι. V. Panath. 233. c. 255. e. 286.

Cap. XV. §. 35. Τὰς πατρικάς. Anecd. Bekk. I, 297: Πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες χρήματα καὶ κτήματα καὶ τόπους (recte quidem, sunt enim eà, quae ad patrem ipsum pertinent), πάτρια δὲ τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς, (sunt enim ea, quae ad patres, id est, majores pertinent) πατρικὸν δὲ φίλον καὶ ἐχθρόν." Wolfius igitur simile quid statuens dicit: πατρικαὶ βασιλεῖαι sunt regna, quae paterno more administrantur, addit tamen: etsi nihil vetat, illud quoque dictum de regnis a patribus quasi per manus acceptis et filiorum successione, cujusmodi hac aetate est, intelligere. — τὴν ἀρχὴν ταύτην. *Findeisenius* aut pro ταύτην legendum esse τοιαύτην, aut ταύτην post verba: ὥσπερ ἐκεῖνος collocandum esse existimat. Recte tamen explicuit Coraës: τὴν τῆς βασιλείας δηλονότι· ἀναφέρεται γὰρ πρὸς τὸ μικρὸν ἀνωτέρω βασιλείας. — κτησάμενος. Quod vulgo addebatur ὁσίως, Bekk. Urb. auctoritate delevit, v. supra §. 34 s. v. κάλλιον.

Cap. XVI. §. 36. Τῶν γε παλαιῶν καθόδων. Νόστους intelligit, quos plures Graecorum poëtae, nomine Cyclicorum insignes, composuerunt, inter quos Augias Troezenius, Lysimachus, Anticlides commemorantur. V. Heyn. ad Apoll. p. 360. Secuti sunt illi poëtae Homerum, quem redi-

αὗται μάλιστ᾿ εὐδοκιμοῦσιν, ἃς παρὰ τῶν ποιητῶν
ἀκούομεν· οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τῶν γεγενημένων
τὰς καλλίστας ἡμῖν ἀπαγγέλλουσιν, ἀλλὰ καὶ παρ᾿
αὑτῶν καινὰς συντιθέασιν. Ἀλλ᾿ ὅμως οὐδεὶς αὐ-
τῶν μεμυθολόγηκεν, ὅςτις οὕτω δεινοὺς καὶ φοβε- e
ροὺς ποιησάμενος τοὺς κινδύνους εἰς τὴν αὑτοῦ
κατῆλθεν· ἀλλ᾿ οἱ μὲν πλεῖστοι πεποίηνται διὰ
τύχην λαβόντες τὰς βασιλείας, οἱ δὲ μετὰ δόλου
καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν.

37 C. XVII. Ἀλλὰ μὴν τῶν γ᾿ ἐπὶ τάδε γεγενημένων,

tum Ulixis carmine celebrasse constat. — τῶν γεγενημένων ex Urb. Bekkerus recepit pro vulgato: προγεγενημένων. Non enim de reditibus *ante* et *nunc* factis, sed de *factis* et *fictis* sermo est. — μεμυθολόγηκεν. Nomen aut pronomen, ad quod relativum refertur, saepe deest, si aut omnino aut ex verbis scriptoris facile intelligi potest, v. Matth. Gr. gr. §. 482. Coraës intelligit ἄνδρα, ἥρωα, aut tale quid. — τοὺς κινδύνους. Bekkerus articulum, qui vulgo abest, recte ex Urb. recepit: sententia enim est: tam gravia et terribilia pericula subiens, qualia sive quae subiit Evagoras. v. Matth. Gr. gr. §. 267. Simili modo explices infra §. 37. τῶν ἁπάντων. — εἰς τὴν αὑτοῦ, scil. χώραν aut πατρίδα, quae verba dici vix potest quam saepe ab Isocrate omissa sint, v. quae attuli ad Areop. p. 160. — οἱ μὲν πλεῖστοι — διὰ τύχην. Intellige Teucrum, qui Salamina condidisse dicitur, Agapenora, qui Paphum, Nestorem, qui Megapontum, Phalantum, qui Tarentum, Philoctetem, qui Petiliam, Diomedem, qui Argyripirum. — πεποίηνται, scilicet ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Τὸ ποιεῖν saepe peculiare est poëtis, et *scribere versus*, *carmina facere*, *comminisci fabulas* κατ᾿ ἐξοχὴν significat. *Wolf.* — οἱ δὲ μετὰ δόλου. Inter quos Ulixem referendum esse satis notum est. — περιγενόμενοι. In Urb. est περιγεγενημένοι, quod praecedenti λαβόντι non respondet.

Cap. XVII. §. 37. Ἐπὶ τάδε pro ἔπειτα, quod vulgo legitur, Bekker. Urbin. auctoritate scripsit. Pluribus in locis

ἴσως δὲ καὶ τῶν ἁπάντων, Κῦρον τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχήν, Πέρσαις δὲ κτησάμενον, οἱ
196 πλεῖστοι καὶ μάλιστα θαυμάζουσιν. Ἀλλ' ὁ μὲν τῷ Περσῶν στρατοπέδῳ τὸ Μήδων ἐνίκησεν, ὃ πολλοὶ

a librariis esse ex Isocrate expulsum et a Bekk. ex Urbin. restitutum et Dindorfius in iis quae ad Isocr. p. VII. praefatus est, et ego ad Areop. p. 378. significavi. Explices: *post tempora belli Trojani.* — τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχήν. Ita vulgo legunt et in Urb., sed correcta ultima, scriptum est, id quod ego cum Leloupio retinui. In Mediol. et Cod. Ox. est Μῆδον, Wolfius mavult dativum, et Bekk. scripsit Μήδους. Ἀφαιρεῖσθαι autem ab Isocrate non solum cum duplici accusativo struitur, uti Phil. 108. d. Panath. 243. b. 270 et Archid. 130. b. Μεσσηνίους ἀφείλοντο τὴν χώραν, ubi vulgo Μεσσηνίων habent, sed etiam cum genitivo ejus, cui quid eripitur, v. de Pace 179. c. Hel. 219. d. Panath. 254. d. et infra 201. e. Cf. Bernhard. Synt. gr. p. 122. et 123. „Quomodo Cyrus Persas abalienaverit a Medis narrat Herod. I, 125. Deinde dux eorum factus Medos ductos ab Harpago fugavit, denique avum ipsum Astyagem cepit. Herod. I, 128. et ita Medorum imperium in Persas transtulit, Diod. II, 34," Langius ad Isocr. in german. versum. — οἱ πλεῖστοι, quod vulgo legitur, retinui, Bekkerus ex Urb. καὶ πλεῖστοι recepit, in Vat. est ὃν καὶ πλεῖστοι, in Bav. et Cod. Cor. ὃν οἱ πλεῖστοι. καὶ videtur additum esse a librariis, qui vim alterius καὶ ad superlativum additi, de qua v. Matth. Gr. §. 461, ignorabant. Certe articulum ante πλεῖστοι desidero, ut sententia sit: *plurimi vel maxime admirantur*; qui si legitur, καὶ propter hiatum melius abest, v. me ad Areop. p. 396 et sqq. — Περσῶν. De articulo, qui ante nom. propr. abesse solet, v. Rost. §. 98. 4. et Buttm. §. 110. (124) 3. In orationibus Isocrateis ante vocabulum Ἕλληνες et Ἴωνες adesse, ante alia nom. propr. populorum et incolarum urbium, nisi quibusdam de causis desideratur, abesse solet, v. Exc. IV. ad Isocrat. Brem. —

καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων ῥᾳδίως ἂν
ποιήσειαν· ὁ δὲ διὰ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ καὶ τοῦ
σώματος τὰ πλεῖστα φαίνεται τῶν προειρημένων δια-
38 πραξάμενος. Ἔπειτ' ἐκ μὲν τῆς Κύρου στρατηγίας
οὔπω δῆλον, ὅτι καὶ τοὺς Εὐαγόρου κινδύνους ἂν
ὑπέμεινεν, ἐκ δὲ τῶν τούτῳ πεπραγμένων ἅπασι
φανερόν, ὅτι ῥᾳδίως ἂν κἀκείνοις τοῖς ἔργοις ἐπεχεί-
ρησεν. Πρὸς δὲ τούτοις τῷ μὲν ὁσίως καὶ δικαίως 1

διὰ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ καὶ τοῦ σώματος. Ad Demon. 3. e. orator Hipponicum laudat his verbis: *τὸ μὲν σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε, τῇ δὲ ψυχῇ τοὺς κινδύνους ὑφίστατο*. Solet enim omnino haec vocabula sibi opponere, cum significaturus est: hominem totum in re aliqua excelluisse.

§. 38. *Στρατηγίας* recepi ex Urb., cujus pr. man. *στρατηας*, rec. *στρατηγίας* habet, pro vulgato *στρατείας*. Ubi enim de virtutibus imperatoris sermo est, qui arte belli gerendi excelluit, orator hoc vocabulo utitur, v. Phil. 105. d. *ποιησάμενος* (Hercules) — *στρατείαν ἐπὶ Τροίαν* — *τοσοῦτον διήνεγκε τῇ στρατηγίᾳ*. Panath. 254. c. *καταναυμαχηθέντες ὑπό τε τῆς βασιλέως δυνάμεως καὶ τῆς Κόνωνος στρατηγίας*. Areop. 142. b. *μετὰ τὴν Τιμοθέου στρατηγίαν*. — *δῆλον* ad ea est referendum verba, post quae in Isocratis orationibus copula non additur, de quibus verbis agit Buttmann. §. 116. (129) 13. n. 7. Idem dicendum est de *φανερὸν* quod sequitur, ad quod tamen in duobus locis Archid. 120. d. et Panath. 284. *ἐστὶν* additum legimus. De Pace 159. d. et Antid. 318. c. libri variant. — *ῥᾳδίως ἂν* — *ἐπεχείρησεν*. *Ἂν* cum indicativo in re non facta significat id, quod fieret, si impleta esset conditio, non fit autem, quia non est impleta; cum optativo rectae orationis autem, uti supra *ῥᾳδίως ἂν ποιήσειαν*, id, quod conditione aliqua impleta, non sic esse putamus, ut quod vere sit, sed ut quod possit esse. v. Herm. de Part. *ἂν* p. 48 et 165. — *κἀκείνοις τοῖς ἔργοις ἐπεχείρησεν*. Verba cum *ἐπὶ* composita cum tertio struuntur casu ad eum significandum, ad quem actio

ἅπαντα πέπρακται, τῷ δ' οὐκ εὐσεβῶς ἔνια συμβέβηκεν. Ὁ μὲν γὰρ τοὺς ἐχθροὺς ἀπώλεσε, Κῦρος δὲ τὸν πατέρα τὸν τῆς μητρὸς ἀπέκτεινεν· ὥστ' εἴ τινες βούλοιντο μὴ τὸ μέγεθος τῶν συμβάντων, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν τὴν ἑκατέρου κρίνειν, δικαίως ἂν Εὐαγόραν καὶ τούτου μᾶλλον ἐπαινέσειαν. Εἰ δὲ δεῖ 39
συντόμως καὶ μηδὲν ὑποστειλάμενον, μηδὲ δείσαντα

spectat, quae verbo exprimitur, v. Matth. Gr. §. 402. — *ὁ μὲν γὰρ — Κῦρος δέ.* Observetur haec partitionis ratio, cum priore loco articulus ὁ *μέν*, posteriore proprium nomen ponitur vice articuli ὁ *δέ*. *Wolf.* V. Buttm. §. 113. (126) n. 4. — *τὸν πατέρα τὸν τῆς μητρὸς ἀπέκτεινεν.* *Παρ' ἱστορίαν τὸ λεγόμενον· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος (Η, ρλ') διαῤῥήδην φησίν, „Ἀστυάγεα δὲ Κῦρος, κακὸν οὐδὲν ἄλλο ποιήσας, εἶχε παρ' ἑωϋτῷ, ἐς ὃ ἐτελεύτησε.“ Ἰουστῖνος δέ (Α, ζ'), ὅτι καὶ Σατράπην αὐτὸν Ὑρκανίας κατέστησε. Ἀριστοτέλης δὲ (Πολιτικ. Β, ι') ἐπιθέσθαι μόνον τὸν Κῦρον τῷ Ἀστυάγῃ λέγει, οὐδὲν περαιτέρω μνημονεύσας. Οὐ μὴν διά γε ταῦτα ψεύσασθαι τὸν Ἰσοκράτην ὑποληπτέον, ἵν' ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν ἀρετὴν Εὐαγόρου, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Οὐόλφιος· ἀλλ' εἰκὸς ἀλλαχόθεν ἀρύσασθαι τὰ περὶ Κύρου καὶ Ἀστυάγους. Ὅτι δὲ διεφώνουν ἐν πολλοῖς οἱ περὶ τῆς Ἀσσυρίων καὶ Μήδων βασιλείας συγγράψαντες, μαρτυρεῖ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Β, λδ'). Cor.* Articulum *τὸν* post *πατέρα* Bekkerus ex Urb. addidit, idque eodem jure fecit, quo infra *τὴν* post *ἀρετὴν* ex Urb. et Vat. recepit, v. p. 14. — *Καὶ τούτου.* De genitivo v. Buttm. §. 119. (132) 4. Rost. §. 109. 6. Particula h. in l. vim *ἐπιδοτικὴν* h. e. intendendi habet. v. Buttm. §. 136 (149).

§. 39. *Δεῖ — χρησάμενον εἰπεῖν.* scil. *ἐμέ.* „Ad *δεῖ* enim infinitivus interdum ponitur sine subjecto. Eodem modo Latini *oportet* construunt.“ Brem. in Schaef. App. I, 216. — *ὑποστειλάμενον.* „Ὑποστέλλειν proprie nauticum verbum est et significat *demittere*, *contrahere vela.* Inde medium *ὑποστέλλεσθαι* quasi *se contrahere*,

τὸν φθόνον, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ χρησάμενον εἰπεῖν· οὐδεὶς οὔτε θνητὸς οὔθ' ἡμίθεος οὔτ' ἀθάνατος c εὑρεθήσεται κάλλιον οὐδὲ λαμπρότερον οὐδ' εὐσεβέστερον λαβὼν ἐκείνου τὴν βασιλείαν. Καὶ τούτοις ἐκείνως ἄν τις μάλιστα πιστεύσειεν, εἰ σφόδρα τοῖς λεγομένοις ἀπιστήσας ἐξετάζειν ἐπιχειρήσειεν, ὅπως ἕκαστος ἐτυράννευσεν. Φανήσομαι γὰρ οὐκ

demittere; submittere.,, Hermann. ad Viger. p. 762. De Pace 167. d. *περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς.* — ἐκείνου: Unde genitivus pendet? v. supra §. 38. s. v. *καὶ τούτου.* — ἐκείνως. *Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον* (uti Zonaras explicuit); refertur ad sequentia, ut *illud* apud Ciceronem plerumque. *Wolf.* Est adverbium rarius, sed et alibi apud Isocratem obvium. V. Baiterus in Ind. ad Paneg. p. 127. — εἰ σφόδρα τοῖς λεγομένοις. Ita cum Bekk. Urbinatem secutus scripsi pro vulgato: *εἰ μὴ σφόδρα τοῖς νῦν λεγομένοις.* In Vat. est: *εἰ σφόδρα τοῖς λεγομένοις νῦν.* Particulam negantem qui adscripserunt librarii, sententiam scriptoris non intellexerunt quae est: quemcunque re diligentius pervestigata iis, quae orator dixerit, fidem esse habiturum, etiamsi valde de iis, quae dicantur, dubitasset. De participio per καίπερ, *quamquam* explicando, quod interdum *ὅμως*, uti infra sequitur, v. Rost. Gr. §. 130, 1. *Νῦν* autem certe non ad *λεγομένοις* addi potest, *τὰ λεγόμενα* enim omnino sunt: *quae dicuntur*, uti Guarinus omisso *νῦν* interpretatus est, i. e. *verba mea.* Minus recte Findeisenius explicat *τὰ λεγόμενα*, *quae dicentur* sive *dicenda.* — ἐτυράννευσεν scripsit Bekk. Urb. et Vatic. auctor. pro vulgato: *ἐτυράννησεν*, id quod etiam Nicocl. 31. e. ubi vulgo *τυραννούμενοι* et de Pace 182, ubi vulgo *τετυραννηκότας* legebatur, fecit. Infra autem 202. *τυραννοῦντος* ex Urb. et Vat. recepit pro vulgato: *τυραννεύοντος.* Discrimen inter utramque formam, de qua v. Buttmann. §. 104. c. 3. a. (119, 3. a.) et Rost. §. 90, 3. a. Bremius ad Isocr. p. 168, ita exposuit, ut formam in εύω

ἐκ παντὸς τρόπου μεγάλα λέγειν προθυμούμενος,
d ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν οὕτω περὶ
αὐτοῦ θρασέως εἰρηκώς.

C. XVIII. Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ μικροῖς διήνεγκε, 40
τοιούτων ἂν καὶ τῶν λόγων αὐτῷ προσῆκεν ἀξιοῦ-
σθαι· νῦν δ' ἅπαντες ἂν ὁμολογήσειαν, τυραννίδα
καὶ τῶν θείων ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων μέγι-
στον καὶ σεμνότατον καὶ περιμαχητότατον εἶναι,

antiquis magis amatam; quam formam in έω fuisse diceret. Recte autem Wolfius vocabulum ita explicuit, ut eo τό τε λαβεῖν καὶ τὸ διοικῆσαι τὴν τυραννίδα significetur. βασιλεύειν enim, ἡγεῖσθαι et τυραννεύειν interdum *fieri regem, ducem, tyrannum* significare, ostendit Schaeferus in App. I, 562. — ἐκ παντὸς τρόπου. Ἐκ saepe circumscribendis adverbiis inservire, demonstrat Rostius §. 110, 1.

Cap. XVIII. §. 40. Ἂν — ἀξιοῦσθαι. V. Buttm. §. 126 (139), 14. Rost. §. 120, 5. — αὐτῷ προσῆκεν. Ita Bekk. ex Urb. et Vat. edidit pro vulgato: αὐτὸν προσῆκον ἦν. Utriusque casus et dativi et accusativi exempla plura collegit Bremius ad Isocr. p. 99. Προσῆκον ἦν uno tantum in loco Panath. 258. b. omnes libri tuentur. — δ' ἅπαντες dedit Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato: δὲ πάντες. — τυραννίδα. Eodem significatu hic est dictum, quo βασιλεία. V. Wachsmuth. Ant. Gr. I, 1. p. 283. Ne offendaris hac dominationis laude utpote ab Atheniense oratore prolata, v. Vitae Isocr. a me ad Isocr. vers. scriptae T. I. p. 22. et Prolegg. ad Areop. p. 14 et 15, ubi demonstravi, Isocratem et omnes, qui cum eo ex Socratis disciplina prodierint, veluti Xenophontem et Platonem, populari imperio infestos fuisse. Wolfius attulit aptissime locum Pindari (Olymp. I, 180 et seq.) ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. — περιμαχητότατον dicitur id, quod homines dignum inprimis censent; quod summo studio expetant et in quo consequendo unice elaborent, v. Panath. 263. ubi ἀρχαὶ οὐ περιμάχητοι et ἀρχαὶ ἐπιθυμίας οὐκ ἄξιαι sunt idem i. e. magistratus non

Τὸν δὴ τὸ κάλλιστον τῶν ὄντων κάλλιστα κτησάμενον τίς ἂν ῥήτωρ ἢ ποιητὴς ἢ λόγων εὑρετὴς ἀξίως τῶν πεπραγμένων ἐπαινέσειεν;

41 C. XIX. Οὐ τοίνυν ἐν τούτοις ὑπερβαλόμε- e
νος, ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρεθήσεται καταδεέστερος γε-

magnopere ambiendi neque expetendi. It. de Pace 172. b. δυναστεία ὑπὸ πάντων ἐρωμένη καὶ περιμάχητος. *Findeisen.* Cf. Eurip. Phoeniss. v. 527. εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν· τ' ἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. v. Cic. de Off. III, 21. quem locum Leloupius attulit. — τίς ἂν ῥήτωρ ἢ ποιητὴς ἢ λόγων εὑρετής. Vulgo post ἂν additur ἤ, quod cum Bekk. Urb. et Vat. auctor. delevi. Saepe enim librarii ἢ sequente ἢ inseruerunt, v. ad Areop. p. 205. Verba ἢ ῥήτωρ autem Findeisenius, Langius et Coraës non ab oratore ipso profecta esse censuerunt, quia λόγων εὑρετὴς idem quod ῥήτωρ, i. e. oratorem significet et supra p. 190. d. tantummodo de oratoribus et poëtis sermo sit. At λόγων εὑρετὴς minime *oratorem* significat, neque quod Leloupius vult, *sophistam*, sed est idem quod λογοποιός, id quod ex or. ad Philipp. patet, ubi p. 111. c. haec leguntur: τὸν Ταντάλου πλοῦτον καὶ τὴν Πέλοπος ἀρχὴν καὶ τὴν Εὐρυσθέως δύναμιν οὐδεὶς ἂν οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσειεν, et sqq. et p. 104. b. περὶ τῶν ἄλλων τῶν τῇ ψυχῇ (Herculis) προσόντων ἀγαθῶν οὐδεὶς οὔτε τῶν ποιητῶν οὔτε τῶν λογοποιῶν οὐδεμίαν φανήσεται μνείαν πεποιημένος. Λογοποιοὺς autem in Busir. 228. c. Harpocration s. h. v. per ἱστορικοὺς explicuit, idque recte, ut ex ipsis verbis patet. Sunt enim ii intelligendi, qui epicorum poëtarum fabulas pedestri oratione enarraverunt, veluti Cadmus, Acusilaus (Ol. 65.), Hecataeus, Dionysius (Ol. 77.) Aristeas. V. Wachsmuth. Ant. Gr. II, 2. p. 444. et Beck. in Praef. ad Hist. Graec. Goldsmithii p. XXIII.

Cap. XIX. §. 41. Ὑπερβαλόμενος. Retinui vulgatum, quod etiam Cod. Coraïs tuetur, pro ὑπερβαλλόμενος, quod Med. Stephan. et post eum Bekk. ex Urb. et

νόμενος, ἀλλὰ πρῶτον μὲν εὐφυέστατος ὢν τὴν
γνώμην καὶ πλεῖστα κατορθοῦν δυνάμενος ὅμως
οὐκ ᾠήθη δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ
197 τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐν τῷ ζητεῖν καὶ φροντίζειν
καὶ βουλεύεσθαι τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου διέτρι-
βεν, ἡγούμενος μέν, εἰ καλῶς τὴν αὑτοῦ φρόνησιν
παρασκευάσειε, καλῶς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν ἕξειν,
θαυμάζων δ' ὅσοι τῶν μὲν ἄλλων ἕνεκα τῆς ψυχῆς
ποιοῦνται τὴν ἐπιμέλειαν, αὐτῆς δὲ ταύτης μηδὲν

Vat. edidit, quibuscum facit Bav. Utrumque habet quo defendatur. Praesens si legitur, ad id respicitur, quod Evagoras omnino ratione, qua regni est potitus, insignis fuit, sin aoristus, ad eas res gestas, quibus ille in occupando regno excelluit. Praetuli aoristum propter sequens *γενόμενος*, quod pro vulgato *γεγονὼς* cum Bekk. ex Urb. et Vat. recepi. — *εὐφυέστατος ὢν τὴν γνώμην* dicitur, in quo summa ingenii inest felicitas atque celeritas, ut statim, nullo sibi deliberandi spatio relicto et sumto, succurrant, quibus res gravissimae expediri possint. *Findeisen.* — *ὀλιγωρεῖν* strui quidem solet cum genitivo v. Rost. §. 109, 4. sed „duobus verbis diversos casus regentibus cum uno substantivo junctis, substantivum vel propioris vel remotioris casu ponitur.“ V. ad Areop. p. 284. — *αὐτοσχεδιάζειν*, *οὐ σχεδιάζειν, ὡς οἴονται* (quia serioribus temporibus ita locuti sunt), *Ἰσοκράτης Εὐαγόρᾳ, Θουκυδίδης πρώτῳ.* Bekk. Anecd. I, 83. Coraës explicat per: *ἀπροβουλεύτως καὶ μὴ προευτρεπισθέντα πράττειν ἢ λέγειν.* — *τοῦ χρόνου* recepi cum Bekkero ex Urb. pro vulgato *χρόνον*, v. supra p. 13. — *καλῶς αὐτῷ.* Vat. ante *καλῶς* addit *ὁμοίως*, *αὐτῷ* dedi e conjectura v. ad Areop. 220 et supra p. 35. — *ὅσοι* est dictum pro *ὅτι τοσοῦτοι*, v. Matth. Gr. §. 480, n. 3. — *τῶν μὲν ἄλλων ἕνεκα τῆς ψυχῆς.* *Ἕνεκα* saepius quidem postponitur, sed interdum etiam anteponitur, v. locos ad Areop. 351. allatos. Ante Bekkerum revera legebant: *τῆς μὲν ψυχῆς ἕνεκα τῶν ἄλλων.* Guarinus male genitivum *τῆς ψυχῆς* pendere existimavit, a *ποιοῦνται τὴν*

42 τυγχάνουσι φροντίζοντες. Ἔπειτα καὶ περὶ τῶν πραγμάτων τὴν αὐτὴν διάνοιαν εἶχεν· ὁρῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους ἐλάχιστα b λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥαθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ καρ-

ἐπιμέλειαν. — ταύτης addidi cum Bekk. ex Urb. et Vat., non quod prorsus necessarium sit, αὐτὸς enim per se interdum *is ipse* significat, v. Matth. Gr. §. 469. sed quia, cum ψυχὴ hic duplicem teneat significatum, tale additamentum desideratur. In praecedd. enim ψυχὴ non tam *voluptatem*, quod Findeisenius mavult, quam *animam* sive *vitam*, ut Wolfius jam vidit, significat. Quae *cetera* sint quae curent vitae sustentandae causa intelligitur ex verbis Pseudodemosthenis in Erot. p. 1412.: οἴομαί σε δεῖν — μὴ — φυγεῖν τὰς ἐνούσας ἐν αὐτῇ (φιλοσοφίᾳ) πραγματείας, ἐνθυμούμενον ὅτι διὰ μὲν ἀργίας καὶ ῥᾳθυμίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσχείρωτά ἐστι, διὰ δὲ καρτερίας καὶ φιλοπονίας οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφυκε, καὶ διότι πάντων ἀλογώτατόν ἐστι πρὸς μὲν χρηματισμὸν καὶ ῥώμην καὶ τὰ τοιαῦτα φιλοτίμως ἔχειν καὶ πολλὰς ὑπομένειν κακοπαθείας, ἃ πάντα θνητά ἐστι καὶ τῇ διανοίᾳ δουλεύειν εἴωθε, τὴν δ' ἐπιστατοῦσαν μὲν τῶν ἄλλων, συνδιατελοῦσαν δὲ τοῖς ἔχουσιν, ὅλου δ' ἡγεμονεύουσαν τοῦ βίου μὴ ζητεῖν ὅπως διακείσεται βέλτιον.

§. 42. Ἔπειτα — εἶχεν. Verba ab ἔπειτα — εἶχεν non leguntur apud Guarinum. Sunt tamen necessaria, quia alteram in describendis Evagorae virtutibus partem incipiunt et ἔπειτα verbis πρῶτον μὲν respondet. Ad ἔπειτα enim δὲ non addi, pluribus demonstravi ad Areop. 380. Erravit autem Wolfius censens, φροντίζοντες periodi protasin finire et ἔπειτα incipere ἀπόδοσιν. Urbin. pro εἶχεν habere videtur ἔχειν. — ἐν ταῖς εὐπραγίαις. Minus recte explicuit Coraës: ταῖς τῶν ἀγαθῶν ἔργων πράξεσι, melius Langius: *rerum gestarum diligentia.* — καὶ καρτερίαις. Quem vulgo post καὶ addunt articulum, cum Bekk. ex Urb. et Vat. delevi, quia haec duo verba uno participio ἐνούσας

περίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπεν, ἀλλ' οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὰς πράξεις ᾔδει καὶ τῶν πολιτῶν ἕκαστον ἐγίγνωσκεν, ὥστε μήτε τοὺς ἐπιβουλεύοντας αὐτῷ φθάνειν μήτε τοὺς ἐπιεικεῖς ὄντας λανθάνειν, ἀλλὰ πάντας τυγχάνειν τῶν προσ-
c ηκόντων· οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἑτέρων ἤκουεν, οὔτ' ἐκόλαζεν οὔτ' ἐτίμα τοὺς πολίτας, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτὸς συνῄδει, τὰς κρίσεις ἐποιεῖτο περὶ αὐτῶν. Ἐν τοι- 43
αύταις δ' ἐπιμελείαις αὑτὸν καταστήσας, οὐδὲ περὶ

arctissime sunt conjuncta (v. ad Areop. 294.), uncos tamen, quibus Bekk. verba, quae in Urb. pr. non leguntur, inclusit, removi, tum quia auctor Erotici ea legisse videtur, v. supra §. 41. tum quia Urbin. prima manus saepe verba quae abesse posse videntur omittit, v. ad Areop. p. 300. Inde corriges, quae de delendis his verbis disserui ad eundem Areop. p. 365. — Findeisenius verba per Hendiadyn dicta esse statuens dicit: „esse res praeclare gestas sed cum perpessione multorum incommodorum conjunctas." Rectius explicuit auctor Erotici per *φιλοπονίας* et Coraës per *ὑπομονὰς τῶν πόνων*. Qui enim res diligenter gessit et fortiter ad finem perduxit, is optime poterit quiescere. De pluralibus v. ad p. 15. allata. — *ἐνούσας ἐν*. Ab Isocrate praepositiones repeti solere docui ad Areop. 159. — *παρέλειπεν* scripsi e conjectura Coraïs pro cett. *παρέλιπεν* propter sequentes aoristos. — *φθάνειν* scilicet *αὐτόν*, ne anteverterent ipsum, hoc est, incautum opprimerent. *Wolf.* *Αὐτὸν* facile ex *αὐτῷ* poteris supplere. In Vat. et Urb. corr. est *φθονεῖν*. — *ἐπιεικεῖς*, cives boni, qui res suas temperanter et moderate agunt. V. ad Areop. 277. — *ἐξ ὧν ἑτέρων*. V. Buttm. §. 138 (151), 2. et Rost. §. 99, 8 et 99. De *ἑτέρων* Buttm. §. 119 (132), 2. Rost. §. 108, 9. — *ἐτίμα τοὺς πολίτας*. Quod Wolfius conjecit pro vett. libr. *ἐπετίμα τοῖς πολίταις*, quia regis sit, etiam honorem habere dignis, id recepit Coraës et post eum Bekker. ex Urb. et Vat.

§. 43. *Τοιαύταις*. Quem vulgo addunt articulum, delevit Bekk. Urb. et Vat. auctoritate. — *οὐδὲ περὶ τῶν*

τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν, ἀλλ' οὕτω θεοφιλῶς καὶ φιλανθρώπως διῴκει τὴν πόλιν, ὥςτε τοὺς ἀφικνουμένους μὴ μᾶλλον Εὐαγόραν τῆς ἀρχῆς ζηλοῦν ἢ τοὺς ἄλλους τῆς ὑπ' ἐκείνου βασιλείας.

κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων. Wolfius offensus collocatione articuli suspicatus est: τῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, sed Isocratem ubique articulum post ἕκαστος addidisse primus docuit Dindorfius ad Paneg. p. 11. et collocatio eadem est, quae in locis simillimis ad Nicocl. 16. d. et Nicocl. 31. b. — οὐδὲ περὶ ἕν. „Aliquando geminatur particula οὐδέ, ita tamen ut vocabulum aliquod interponatur.“ Hoogev. ad Vig. p. 468. a. Explices: quod ne unam quidem rem attinet. — πεπλανημένως εἶχεν. Non est idem quod ἐπλανᾶτο, id quod censuit Wolfius nec significat *peccare* sive *pietatem in deos atque homines violare*, uti Findeisenius explicuit; est potius: eo fuit statu s. habitu, ut ne ullo quidem negotiorum quotidianorum falleretur s. in eo erraret. — θεοφιλῶς καὶ φιλανθρώπως. Paneg. 46. b. οὕτως ἡ πόλις ἡμῶν οὐ μόνον θεοφιλῶς ἀλλὰ καὶ φιλανθρώπως ἔσχεν, ubi Morus θεοφιλῶς recte explicuit, *quae Diis cara fuit*. Minus recte hic Wolfius et Findeisenius active explicuerunt, ut sit: *Deos rite colens*, quod minus convenit sententiae verborum: τῆς ἀρχῆς ζηλοῦν. — ἀφικνουμένους cum Leloupio retinui pro εἰσαφικνουμένους, quod Bekk. ex Urb. et Vat. dedit. Εἰσαφικνεῖσθαι nunc Paneg. 49. e. ex Urb. receptum est, additur tamen ibi ὡς ἡμᾶς, sed Busir. 227. d. pro vulgato εἰςαφικνουμένους Urb. auctor. ἀφικνουμένους scriptum est idque jure, v. ibid. 222. c. De participio, quod Wolfius recte per τοὺς ξένους explicuit, v. Rost. §. 130. 6. coll. ad Nicocl. 19. b. Paneg. 50. b. Areop. 153. b. — τῆς ἀρχῆς ζηλοῦν. Genitivum Langius per ἕνεκα explicuit, est potius ita dictum, ut idem sit quam ζῆλον τῆς ἀρχῆς ἔχειν. Solent enim Graeci pro nomine, quod accidens alicujus rei est, statim verbum, in quo illud nomen est, ponere. V. Rost.

d Ἅπαντα γὰρ τὸν χρόνον διετέλεσεν οὐδένα μὲν ἀδικῶν, τοὺς δὲ χρηστοὺς τιμῶν, καὶ σφόδρα μὲν ἁπάντων ἄρχων, νομίμως δὲ τοὺς ἐξαμαρτόντας κολάζων· οὐδὲν μὲν συμβούλων δεόμενος, ὅμως δὲ τοῖς 44
φίλοις συμβουλευόμενος· πολλὰ μὲν τῶν χρωμένων ἡττώμενος, ἅπαντα δὲ τῶν ἐχθρῶν περιγιγνόμενος·
e σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ

§. 109, 3. — *τοὺς ἄλλους* recepi cum Bekk. ex Urb. pro vulgato τοὺς ἀρχομένους, quod aperte interpreti debetur. — *τῆς ὑπ' ἐκείνου βασιλείας.* Passive nomen intelligatur pro ἕνεκα τοῦ βασιλεύεσθαι ὑπ' Εὐαγόρου. *Wolf.* Coraës e Rav. et suo recepit ὑπ' ἐκείνῳ. V. tamen quae attulerunt exempla Bernhard. Synt. gr. p. 268. et Matth. Gr. §. 592. — *διετέλεσεν* v. Buttm. §. 131 (144). n. 8. Rost. §. 129, 5. — *σφόδρα.* Ἰσχυρῶς, κραταιῶς (coll. ad Nicocl. 19. d.)· ἔστι δὲ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ τοῦ οὐδετέρου· *σφοδρὸν* τῷ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου εἰς ἐπιῤῥηματικὴν ἔννοιαν μεταπεσοῦσα τοῦ σφοδρῶς. *Cor.* De talibus accusativis, quales hic et in seqq. οὐδὲν — πολλὰ — ἅπαντα sunt, v. Buttm. §. 102 (115). 4. — *ἐξαμαρτόντας* recepi cum Bekk. ex Urb. pro ἐξαμαρτάνοντας, quod vulgo legitur.

§. 44. *Τῶν χρωμένων.* Ita Langius, quem Coraës et Bekk. Codd. suor. auctoritate moti secuti sunt, scripsit e Cod. K. pro vett. τῶν ὁμιλούντων ἑταίρων χρωμένων, e quibus tribus idem prorsus significantibus Wolfius et Findeisenius ἑταίρων retinuerunt, quamquam ille in Castigatt. ὁμιλούντων, hic χρωμένων praefert, quo verbo Isocrates saepius utitur, v. Archid. 125. Callim. 372. e. Guarinus jam recte vertit: *a familiaribus se vinci multis in rebus patiebatur.* — *ἡττώμενος.* Ἡττᾶσθαι i. e. quod ἥττω εἶναί τινος, *inferiorem esse aliquo, ei cedere,* v. Rost. §. 108, 2. b. — *περιγιγνόμενος* recepit Cor. e Stobaeo p. 329, et Bekk. ex Urb. pro cett. περιγενόμενος. Idem Stobaeus male ἁπάντων habet. — *σεμνός,* proprium de principibus verbum. V. Wachsmuth. Ant. Gr.

ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς· οὐδὲ πρός ἓν ἀτάκτως οὐδ' ἀνωμάλως διακείμενος, ἀλλ' ὁμοίως τὰς ἐν τοῖς ἔργοις ὁμολογίας, ὥσπερ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διαφυ-
45 λάττων· μέγα φρονῶν οὐκ ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς δι' αὐτὸν γιγνομένοις· τοὺς μὲν φίλους

I, 2. 439. — ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς. Wolfius conferri jubet Cic. in Pison. c. 8. *nubeculam frontis*, Findeisenius Lucian. Timon. 53. τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, Leloupius Aristoph. Plut. v. 756. ὀφρῦς συνάγειν — τὰς ἐν τοῖς ἔργοις ὁμολογίας — τὰς ἐν τοῖς λόγοις. Ita locum Bekk. ex Urb. et Vat. dedit, vulgo λόγοις pro ἔργοις et ὅρκοις pro λόγοις legunt. Stobaeus p. 329. pro altero τὰς habet τὰ et ἱεροῖς pro ὅρκοις, quae non esse ab Isocrate profecta, inde colligi potest, quod haec verba praecedd. οὐδὲ πρὸς ἓν — διακείμενος sunt opposita, quae Findeisenius non male explicuit: *nec ulla in re inconstantiam et levitatem aliis praestabat.* Quis igitur non exspectabit, hic oratorem de *constantia* in tota vita omnique sermone praestita locuturum esse? Ὁμολογία est autem idem quod Latini *convenientiam* appellare possunt (Cic. de fin. III, 6.) et convenire poteris aut cum altero, tum est *pactum, foedus*, ut saepe apud Thucydidem, aut tecum, tum est *constantia.* Plurali numero uti in συναγωγαῖς, κατασκευαῖς (vitae apparatibus et institutis) usus esse videtur, quia singula dicta et facta spectat, quibus fidem praestitit constantemque se praebuit, v. supra p. 15.

§. 45. Μέγα φρονῶν — γιγνομένοις. Aristot. Rhet. I, 9, „μέγα φρονῶν οὐ τοῖς διὰ τύχην ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν." Similia leguntur Panath. 239. c. et Paneg. 67. e. Vulgo addebant ἀγαθοῖς post γιγνομένοις, quod tamen et in Aristotele et in Stobaeo p. 329. et in Urb. non legitur. Inde a Bekkero deletum est. Saepius a librariis esse additum, demonstravi ad Areop. 224. Wolf [illegible] esse dicit: nobilitatem, divitias, pulchritudinem; τὰ δι' αὐτόν: eruditionem [illegible], prudentiam usu rerum, et virtu-

ταῖς εὐεργεσίαις ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος, τοὺς δ'
198 ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος· φοβερὸς
ὢν οὐ τῷ πολλοῖς χαλεπαίνειν, ἀλλὰ τῷ πολὺ τὴν
τῶν ἄλλων φύσιν ὑπερβάλλειν· ἡγούμενος τῶν ἡδο-
νῶν, ἀλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν· ὀλίγοις πόνοις
πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥᾳ-
θυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος· ὅλως οὐ- 46

tem recte faciendo partam. — ὑφ' αὑτῷ. Stobaeus: ὑφ' αὑτόν. Ita enim seriores locuti sunt, veluti Hermogenes, qui p. 185. (et 189) verba Demosthenis pr. Coron. 240. affert, ὑφ' αὑτὸν habet. Plura attulit Schaefer. in App. T. II. p. 77, et Bernhard. Synt. gr. p. 267 — 269. Quod idem Stobaeus in seqq. δουλούμενος pro composito habet, non probabis, quia verbis ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος respondere debet, v. ad Areop. 157. — τῷ πολλοῖς χαλεπαίνειν. Similia leguntur in Aelian. V. Hist. XII, 54. Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πραΰναι βουλόμενος καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλοῖς, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν· ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἥσσους, ἀλλὰ πρὸς κρείττονας γίνεται· σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος. coll. ad Nicocl. 19. d. Ἀρχικὸς εἶναι βούλου μὴ χαλεπότητι μηδὲ τῷ σφόδρα κολάζειν, ἀλλὰ τῷ πάντας ἡττᾶσθαι τῆς σῆς διανοίας. Stob. πολὺ pro πολλοῖς habet. — τῶν ἄλλων φύσιν. Ita Bekk. ex Urb. et Vat., vulgo: φύσιν τῶν ἄλλων; v. p. 14. Stobaeus τὴν φύσιν omisit. — ἡγούμενος — αὐτῶν. Simile praeceptum dedit in orat. ad Nicocl. 20. d. τοῦθ' ἡγοῦ βασιλικώτατον, ἂν μηδεμιᾷ δουλεύῃς τῶν ἡδονῶν, ἀλλὰ κρατῇς τῶν ἐπιθυμιῶν. Leloup. attulit ex Sallust. Jugurth. c. 2. „animus incorruptus, aeternus, rector humani generis agit atque habet cuncta, neque ipse habetur,“ et Horat. Epist. I, 1, 19. „et mihi res, non me rebus subjungere conor.“ — μικράς. In Urb. Vat. et Stob. est μικρᾶς, non male quidem, sed propter praecedd. plurales spernendum.

§. 46. Ὅλως: Secutus sum eum Bekk. Urbin. et Vatic. δὲ post ὅλως omittens, pro παραλιπὼν παραλείπων, quod Coraës e Stobaeo jam recepit, deinde δεῖ pro πρέπει seri-

δὲν παραλείπων, ὧν προσεῖναι δεῖ τοῖς βασιλεῦσιν, b
ἀλλ' ἐξ ἑκάστης πολιτείας ἐξειλεγμένος τὸ βέλτιστον· καὶ δημοτικὸς μὲν ὢν τῇ τοῦ πλήθους θεραπείᾳ, πολιτικὸς δὲ τῇ τῆς πόλεως διοικήσει, στρατηγικὸς δὲ τῇ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐβουλίᾳ, τυραννικὸς δὲ τῷ πᾶσι τούτοις διαφέρειν. Καὶ ταῦθ' ὅτι προσῆν Εὐαγόρᾳ, καὶ πλείω τούτων, ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων ῥᾴδιον καταμαθεῖν.

47 C. XX Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβα- c
ρωμένην, καὶ διὰ τὴν τῶν Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε

bens, post ἑκάστης articulum addens et ἐξειλεγμένος pro ἐκλεγόμενος recipiens. — πολιτικός. Wolfius explicuit per: ἀριστοκρατικός, sine dubio, quia δημοτικῷ, homini populari (v. ad Areop. 171.) oppositum est. Significat omnino hominem civitatis regendae peritum, aut magistratum, v. Xenoph. Memor. II, 6, 38: ὡς ἂν στρατηγικῷ τε καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ. — τῆς πόλεως. Post hoc vocabulum Bekk. ex Urb. et Vat. ὅλης recepit, quod ad Areop. p. 108. improbavi, quia in his adjectivis, quae librarii saepenumero addiderunt et omiserunt, praecipue aequabilitas membrorum, cui Isocrates tantopere studuit, spectanda sit. Aliam minus probabilem causam ex collocatione petitam addidi ibid. p. 145. — τῇ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐβουλίᾳ. Ad Nicocl. 19. d. Πολεμικὸς μὲν ἴσθι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς παρασκευαῖς. Articulum ad κινδύνους addidi cum Bekk. ex Urb. et Vat. — τυραννικός, quod vulgo legitur, cum Leloupio retinui, Bekk. ex Urb. et Vat. recepit μεγαλόφρων. At nonne de eo sermo est, Evagoram ex quaque reipublicae forma optimam sibi elegisse? tyrannidem igitur non debebat praeterire. τυραννικὸς per βασιλικὸς recte explicuit Coraës, v. supra p. 51.

Cap. XX. §. 47. Παραλαβὼν γάρ. Stobaeus pro γὰρ habet δέ. — ἐκβεβαρωμένην. Herod. VII, 90: Τουτέων (Κυπρίων) δὲ τοσάδε ἔθνεά ἐστι· οἱ μὲν ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηνέων· οἱ δὲ ἀπ' Ἀρκαδίης, οἱ δὲ ἀπὸ Κύθνου· οἱ δὲ ἀπὸ Φοινίκης· οἱ δὲ ἀπὸ Αἰθιοπίης, ὡς

τοὺς Ἕλληνας προσδεχομένην, οὔτε τέχνας ἐπισταμένην, οὔτ' ἐμπορίῳ χρωμένην, οὔτε λιμένα κεκτημένην, ταῦτά τε πάντα διώρθωσε, καὶ πρὸς τούτοις καὶ χώραν πολλὴν προσεκτήσατο, καὶ τείχη προσπεριεβάλετο, καὶ τριήρεις ἐναυπηγήσατο, καὶ ταῖς ἄλλαις κατασκευαῖς οὕτως ηὔξησε τὴν πόλιν,

αὐτοὶ Κύπριοι λέγουσι. — τῶν Φοινίκων. Articulum addidit Langius e Bav. et Coraës e suo, quibus accessit Bekk. V. tamen supra p. 47. De re v. Prolegg. p. 5. — οὔτε τέχνας ἐπισταμένην. Excelluit quibusdam artibus, quas eam a Phoenicibus accepisse verisimile est, veluti arte textoria, auctore Athenaeo l. II. p. 48. b. ed. Casaub. qui Acesam ejusque filium Heliconem, Salaminios, hac arte insignes fuisse, ex Hieronymo affert. Minime autem callebant artem luctandi, ita ut Κύπρια πάλη de agresti et inepta lucta diceretur, v. Hesych. s. h. v. — οὔτ' ἐμπορίῳ χρωμένην. Ἐμπόριον cum portu solet conjungi, v. Xenoph. Hellen. V, 2, 16. A Polluce enim IX, 34. ad τὰ περὶ τοὺς λιμένας μέρη refertur; significat e Findeisenii sententia: oppidum ad mare situm, ad quod commeant mercatores, et ibi merces importatas exponunt. In Vat. et Urb. marg. a rec. m. haec sunt adscripta verba: χρωμένην διὰ τὸ μὴ ἐμπορεύεσθαί τινας παρ' αὐτῶν διὰ τὴν ὠμότητα αὐτῶν. εἰ δέ τις οὖν εἴποι καὶ οὔτε –. — οὔτε λιμένα κεκτημένην. Abundabat quidem Cyprus portubus nominabaturque portuosa, v. Ammian. Marcell. XIV, 8, 14. et Strabone auctore l. XIV. ult. Lapathus, Carpasia, utraque Arsinoë, utraque Paphus, Leucolla, Citium, Curium, Soli portus habebant, de Salamine tamen nil constat. Commemoratur a Polybio in Vit. Epiphan. locus Dianeuterium ad Salaminem (tum Constantiam dictam) situm, ubi nautae appulerunt navique sunt egressi. Λιμένα scripsi cum Bekk. Urbin. auctorit., vulgo legunt λιμένας. — ἐναυπηγήσατο. Ναυπηγεῖσθαι ad verba praegnantia est referendum, significat enim: naves compingendas curare. Additur saepe vocabulum navis, de quo Graecorum usu v. Buttm. §. 118 (131). 3. — κατασκευαῖς recepi cum

ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων ἀπολελεῖφθαι, καὶ δύναμιν τοσαύτην ἐνεποίησεν, ὥστε φοβεῖσθαι πολ-
48 λοὺς τῶν πρότερον καταφρονούντων αὐτῆς. Καίτοι d
τηλικαύτας ἐπιδόσεις τὰς πόλεις λαμβάνειν, οὐχ οἷόν τ' ἐστίν, ἣν μή τις αὐτὰς διοικῇ τοιούτοις ἤθεσιν, οἵοις Εὐαγόρας μὲν εἶχεν, ἐγὼ δ' ὀλίγῳ πρότερον ἐπειράθην διελθεῖν. Ὥστ' οὐ δέδοικα, μὴ φανῶ μείζω λέγων τῶν ἐκείνῳ προσόντων, ἀλλὰ μὴ
49 πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Τίς
γὰρ ἂν ἐφίκοιτο τοιαύτης φύσεως, ὃς οὐ μόνον τὴν

Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato παρασκευαῖς, quae verba saepe inter se permutantur. Παρασκευὴ est apparatus, e. g. bellicus, κατασκευὴ supellex, instrumenta, vasa, v. Schaef. in App. ad Demosth. I, 576. et me ad Areop. 301. Non male Wolfius: Cujusmodi sunt, inquit, arma et nautica et bellica, copia supellectilis, aliarumque rerum tum ad degendam vitam tum ad bellum gerendum necessariarum. — Ἑλληνίδων. Πόλεων, quod vulgo post h. v. addunt, cum Bekk. auctor. Urb. et Vat. delevi. V. ad Areop. p. 167 et 224, ubi pluribus exemplis allatis demonstravi, ad adjectiva et participia addi solere, quae ex praecedd. facile possint suppleri. — ἀπολελεῖφθαι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων· οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. Harpocr.

§. 48. Καίτοι. „Est id, quod Latini quamquam dicunt et postponunt." Herm. ad Vig. 840. — ἣν recepi e. Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato ἄν, Isocratem enim illam formam alteri ἄν praetulisse, patebit ex iis, quae ad Areop. 146 — 148. disputavi. — πολὺ λίαν. Wolfius πλεονασμὸν αὐξητικὸν vocat. Conferri potest nostrum gar sehr.

§. 49. Ἐφίκοιτο. Helen. Laud. 210. c. τῶν δὲ χαλεπὸν τοῦ μεγέθους ἐφικέσθαι. Paneg. 80. b. νῦν δ' οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Wolfius supplet τοῖς λόγοις et Demosthenes revera τῷ λόγῳ addere solet. V. exempla ab Amersfoordtio allata in Schaef. App. I, 782.

αὐτοῦ πόλιν πλείονος ἀξίαν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τὸν
e *τόπον τὸν περιέχοντα τὴν νῆσον ἐπὶ πρᾳότητα καὶ μετριότητα προήγαγεν; Πρὶν μέν γε λαβεῖν Εὐαγό-*

Genitivus et post h. verb. et post *ἀπολειφθῶ* pendet a praepositione. *ἱκνοῦμαι ἐπί τινος* est veni eo, ut ibi verser. — *φύσεως ὅς* Wolfius anacoluthon esse dicit suppletque *ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου*. Equidem potius ad *τοιαύτης* suppleverim *οἵαν Εὐαγόρας ἔσχε*, quod in ipso verbo *τοιαύτης* inest, nos: *wer möchte eine so hohe Natur (mit seiner Rede) erreichen, er, der . . .* — *τὸν τόπον τὸν περιέχοντα τὴν νῆσον*. Quod vulgo legebant *τὸν περιέχοντα τόπον τὴν νῆσον*, Isocrateae orationi non conveniebat, in qua vocabula non ita *ἐξηγητικῶς*, uti Wolfius explicuit, addi solent. Bekkerum igitur, qui ex Urb. et Vat. *τὸν τόπον ὅλον τ. περ. τ. νῆσον* recepit, secutus sum, *ὅλον* tamen non recepi, quia si adjectivum postponitur, ad verbum refertur; sententia autem non est, Evagoram vicinam regionem quae tota fuerit, humanam reddidisse, v. ad Areop. p. 145. — *πρὶν μέν γε*. Ita cum Bekk. Urb. et Vat. auctoritate scripsi, vulgo *γὰρ* pro *γε* legunt. Permutatae sunt illae particulae etiam Nicocl. 32. b. ubi in Urb. *γαν* (*γ' ἄν?*) pro *γάρ*, ibid. 36. b. ubi Bekk. ex Urb. rec. *μέν γε*, vulgo et Dindorf. *μὲν γὰρ* habent, de Pace 176. b. omnes quidem libri *μέν γε* tuentur, Wolfius tamen *μ. γὰρ* conjecit, id quod Langius recepit. Discrimen id esse censeo, ut per *γὰρ* argumentum, quo praecedd. confirmentur, addatur, per *γε* autem tantummodo significetur, ea quae dicta sint, certe eatenus revera ita habere, quatenus nisi ex aliis, ex illo tamen exemplo quod allatum sit, sive ex illis exemplis (possunt enim plura afferri) pateat. Ex Isocrate comparat Buttmannus (ad Demosth. Mid. p. 46.) Paneg. 72. d. et Lenloupius locum de Pace 176. b. — *μέν γε* autem ita sunt dicta, ut *μὲν* animum lectoris ad sequentia, quae sunt contraria, praeparet, *γε* autem ad praecedentia referatur (Herm. ad Vig. 827.), idque ita, ut ad demonstrativam (h. l. ad *οὕτως εἶχον*) non ad relativam, ad quam appositum est, per-

ραν τὴν ἀρχήν, οὕτως ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον,
ὥστε καὶ τῶν ἀρχόντων τούτους ἐνόμιζον εἶναι βελτί-
στους, οἵτινες ἂν ὠμότατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας δια-
50 κείμενοι τυγχάνοιεν. Νῦν δὲ τοσοῦτον μεταπεπτώ- 199
κασιν, ὥσθ' ἁμιλλᾶσθαι μέν, οἵτινες αὐτῶν δόξουσι
φιλέλληνες εἶναι μάλιστα, παιδοποιεῖσθαι δὲ τοὺς
πλείστους αὐτῶν γυναῖκας λαμβάνοντας παρ' ἡμῶν,

tineat sententiam. V. Hartung. de Part. gr. I, p. 405. — *ἀπροσοίστως.* Adverbium est a verbo *προσφέρομαι*, unde fingendum praeteritum *προσοῖσται*. (Lucian. Paras. 2.). Neque necesse est hoc adv. mutare in *ἀπροσίτως* (Hesych. *ἀπροσοίτως*). Dicunt enim Graeci *φιλανθρώπως προσφέρεσθαί τινι*, *humaniter aliquem tractare.* Ἀπρόσοιστος autem est, qui omnem congressionem respuit, idem quod *ἀπρόσιτος*, id est, inaccessus, ἢ *δυσέντευκτος καὶ ἄμικτος*. *Wolf.* Leloupius confert Soph. Oed. Col. 1287. *τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα*. Lactantius (I, 21.) narrat: Apud Cypri Salaminem humanam hostiam Jovi Teucrus immolavit, idque sacrificium posteris tradidit, quod est nuper Hadriano imperatore sublatum. Ovid. Metam. X, 228. Jovi hospiti hospites ibi esse immolatos refert, v. Meurs. Cypr. p. 60. — *οἵτινες ἄν.* Ἂν quod Bekk. ex Urb. delevit, retinendum esse censui. In oratione recta enim non dicendum erat: *τῶν ἀρχόντων βέλτιστοί εἰσιν, οἵτινες — τυγχάνουσιν*, sed: *οἵτινες ἂν — τυγχάνωσι*: *quicunque forte occasione oblata crudelissimi fuerint.* Saepius *ἂν* h. l. librarios offendit, v. Herm. de Part. *ἂν* L. III. c. IV.

§. 50. *Δόξουσι.* Nesciunt quidem, quinam eam laudem adepturi sint, sciunt tamen, esse qui adipiscantur, inde indicativum futuri explices, v. Rost. Gr. §. 123. — *εἶναι μάλιστα* recepit Bekk. ex Urb. et Vat. vulgo: *μᾶλλον εἶναι.* — *παιδοποιεῖσθαι — ἡμῶν.* Evagorae ejusque posteris civitatem esse donatam, docui in Prolegg. p. 7. Cum *πολιτείᾳ* autem coniuncta esse solebat *ἐπιγαμία*, quae toti dabatur populo, i. e. jus ultro citroque communicandorum matrimoniorum. Non enim cuique apud veteres licebat

χαίρειν δὲ καὶ τοῖς κτήμασι καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τοῖς Ἑλληνικοῖς μᾶλλον, ἢ τοῖς παρὰ σφίσιν αὐτοῖς, πλείους δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τῶν περὶ τὴν ἄλλην παίδευσιν ἐν τούτοις τοῖς τόποις διατρίβειν, ἢ παρ' οἷς πρότερον εἰωθότες ἦσαν. Καὶ τού-
b των ἁπάντων οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν Εὐαγόραν αἴτιον εἶναι προσομολογήσειεν.

cives Atticas in matrimonium ducere, v. Wachsmuth. Ant. Gr. I, 1, 123. — τοῖς κτήμασι. Domesticum instrumentum, supellectilem et structuras aedificiorum Graecas intelligo; sicut τοῖς ἐπιτηδεύμασι mores, instituta, quotidianae vitae consuetudinem in victu et cultu corporis tuendi causa. *Wolf.* — τῶν περὶ τὴν μουσικήν. Μουσικὴ non solum de arte musica, quam nos dicimus, intelligendum, sed οἱ περὶ τὴν μουσικὴν (scil. ὄντες, v. ad p. 14. et Buttm. §. 112, 2. rec. 125, 5. et Rost. §. 98, 7.) sunt cujusque artis, maxime etiam poësis et philosophiae studiosi. V. Jacobs. de vita et arte veterum T. I. p. 262. Ex legibus Atheniensium autem praescriptum erat: juvenem ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν, v. Plat. Crit. p. 50. d., ita ut haec verba de arte ingenii exercendi, τὴν ἄλλην παίδευσιν autem de arte corporis exercendi (gymnastica) intelligere possis. Articulum τῶν post alterum καὶ ante π. τ. ἄλλ. π. qui vulgo legitur, sed a Bekk. ex Urb. deletus est, retinendum esse censui; solet enim ab Isocrate repeti, si qua oppositio adest. V. ad Areop. p. 337. — παρ' οἷς. Demonstrativum ante relativum saepe deesse docuit Matth. §. 482. — εἰωθότες ἦσαν. Εἶναι cum participio inservire periphrasi interdum apud Graecos satis constat, v. Rost. §. 116, 13. Etiam Latinis non esse inusitatum demonstravit Reizius ad Vig. p. 343. — οὐδεὶς ὅστις. V. Buttm. §. 135, 3, e. (§. 148, n. 8.) Τούτων ἁπάντων cave ne ab οὐδεὶς pendere putes. — ἂν abest in Bav. tenui quodam sententiae discrimine. V. Hermann. de Part. ἂν p. 159. — προσομολογήσειεν Coraës e Codd. Bav. et suo, Bekkerus ex Urb. et Vat. recepit pro cett. ὁμολογήσειεν.

51 C. XXI. *Μέγιστον δὲ τεκμήριον καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ὁσιότητος τῆς ἐκείνου· τῶν γὰρ Ἑλλήνων πολλοὶ καὶ καλοὶ κἀγαθοὶ τὰς αὑτῶν πατρίδας ἀπολιπόντες ἦλθον εἰς Κύπρον οἰκήσοντες, ἡγούμενοι κουφοτέραν καὶ νομιμωτέραν εἶναι τὴν Εὐαγόρου βασιλείαν τῶν οἴκοι πολιτειῶν· ὧν τοὺς μὲν*
52 *ἄλλους ὀνομαστὶ διελθεῖν, πολὺ ἂν ἔργον εἴη. Κόνωνα δὲ τὸν διὰ πλείστας ἀρετὰς πρωτεύσαντα τῶν* c
Ἑλλήνων τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι δυστυχησάσης τῆς πό-

Cap. XXI. §. 51. *Πολλοὶ καί.* Illud frequentissimum est, adjectivum praecedenti *πολὺς* per *καὶ* jungi. V. Hermann. ad Vig. p. 838. — *καλοὶ κἀγαθοί.* Wachsmuthius Antiqu. Gr. I, 2, 440. recte comparat Anglorum *Gentleman* et Gallorum *honnête homme.* Erant homines integritate morum et modestia insignes, qui sane plebi interdum erant oppositi. Inde *Kortuem.* in hist. Graec. instit. p. 15. eos inter optimates retulit auctore Thucyd. VIII, 48. *Κἀγαθοὶ* primus scripsit Bekk. c. Urb. et Vat., vulgo: *καὶ ἀγαθοὶ* legunt. — *τὰς αὑτῶν πατρίδας ἀπολιπόντες.* Factum hoc est clade ad Aegos flumen accepta Athenisque ab Lysandro triginta tyrannis constitutis. Erat autem a Lacedaemoniis decretum: *τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι, τὸν δὲ κωλύσαντα πέντε ταλάντοις ἔνοχον εἶναι.* (Diod. XIV, 6.) Inde in alienas terras fugere sunt coacti. *Lang.* ad Isocr. vers. — *οἰκήσοντες.* Participium futuri ad consilium significandum adhiberi docuit Matth. §. 498. b. Cf. Xenoph. Anab. VII, 7, 55. *οἴχοιτο ὡς Σεύθην οἰκήσων.* Ibid. VII, 4, 21. *πολλοὶ κατέβαινον οἰκήσοντες*, add. VII, 4, 5. — *κουφοτέραν* scripsi c. Bekk. Urbin. auctor. pro vulgato: *κοινοτέραν*, quod defendi et explicui ad Areop. 182 — 183. Est *lenius*, v. Xenoph. Ages. XI, 12. *κουφότατος δὲ κρατήσας.* — *οἴκοι.* De adverbiis loco adjectivorum cum articulo positis v. Buttm. §. 112, 3 (125, 6). Rost. §. 98, 9.

§. 52. *Κόνωνα — τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι.* V. Buttm. §. 138, 4 (151, 6). De Conone v. Paneg. 70. b. — *δυστυ-*

λεως ἐξ ἁπάντων ἐκλεξάμενος ὡς Εὐαγόραν ἦλθε, νομίσας καὶ τῷ σώματι βεβαιοτάτην εἶναι τὴν παρ' ἐκείνῳ καταφυγήν, καὶ τῇ πόλει τάχιστ' ἂν αὐτὸν γενέσθαι βοηθόν. Καὶ πολλὰ πρότερον ἤδη κατωρ-

χησάσης τῆς πόλεως. Μνημονεύει τοῦ χωρίου τούτου Ἀριστοτέλης (Ῥητορικ. Β, κγ), τὸν νοῦν, οὐ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς φυλάξας „Κόνων γοῦν δυστυχήσας, πάντας τοὺς ἄλλους παραλιπών, ὡς Εὐαγόραν ἦλθεν." Ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ τῆς πολυθρυλλήτου τῶν Ἀθηναίων ἥττης, ἣν ὑπὸ Λυσάνδρου κατεναυμαχήθησαν τῷ τετάρτῳ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος ἔτει, ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς, ἀντίον Λαμψάκου. Ἐκ γὰρ ὀγδοήκοντα πρὸς ταῖς ἑκατὸν νεῶν Ἀττικῶν, ὀκτὼ τὰς περισωθείσας παραλαβὼν Κόνων πρὸς Εὐαγόραν κατέφυγε. (Ἐπιθ. Λυσίαν, Ἀπολογ. Δωροδοκ. Ξενοφ. Ἑλληνικ. Β, α'. Διόδωρ. Σικελ. ΙΓ, ρϛ', Παυσαν. Γ, ια'.) *Cor.* Solebat haec clades κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀτυχία aut συμφορὰ dici. V. annot. ad Areop. p. 334. In Urb. est δυστυχήσας. — ἐκλεξάμενος. Medium h. v. non addito accusativo legitur nunc Nicocl. 31. χρῶνται — οἱ δ' ἐξ ἁπάντων ἐκλεξάμενοι τοῖς φρονιμωτάτοις, coll. Phil. 85. — ὡς. V. Buttm. §. 134, 4 (147, n. 6.). Rost. §. 104, 10, n. 10. — παρ' ἐκείνῳ. Dativum recepi cum Bekk. ex Urb. et Vat., idem Wolfio jam suadente, quem Basil. et Batt. secuti sunt. Sententia enim, inquit, postulat dativum, nam παρ' ἐκείνου est *ab illo*; idque de Atticis scriptoribus confirmat Rost. §. 110, 3. Cett. libri habent genitivum, Bav. et Cod. Cor. accusativum, quem Coraës recepit. — καταφυγήν. Fit mentio fugae Cononis ad Evagoram etiam Orat. ad Phil. 94. d. Plutarch. vit. Lysandri c. XI. Justin. L. V, c. 6. Cornel. Nep. in vit. Chabr. c. 3. tradit, Cononem plurimum Cypri vixisse. Isocrates autem l. all. causam fugae Cononis tribuit pudori, Justinus contra metui crudelitatis tyrannorum. *Findeisen.* Lysia auctore (de Aristoph. bon. 155 St.) Conon et uxorem et filium Cypri habuit. — καὶ πολλὰ scripsit Bekk. Urb. et Vat. auctor., vulgo πολλὰ δὲ legunt. Καὶ cum emphasi dictum in altero

θυκώς, οὐδὲ περὶ ἑνὸς πώποτε πράγματος ἔδοξεν
53 ἄμεινον ἢ περὶ τούτου βουλεύσασθαι. Συνέβη γὰρ
αὐτῷ διὰ τὴν ἄφιξιν τὴν εἰς Κύπρον καὶ ποιῆσαι
καὶ παθεῖν πλεῖστ' ἀγαθά. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ d
ἔφθασαν ἀλλήλοις πλησιάσαντες, καὶ περὶ πλείονος
ἐποιήσαντο σφᾶς αὐτοὺς ἢ τοὺς πρότερον οἰκείους
ὄντας. Ἔπειτα περί τε τῶν ἄλλων ὁμονοοῦντες ἅπαν-
τα τὸν χρόνον διετέλεσαν, καὶ περὶ τῆς ἡμετέρας
54 πόλεως τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον. Ὁρῶντες γὰρ αὐτὴν

sententiae membro momentum quoddam inesse indicat. Hartung. de Part. Gr. I, 148. comparavit Latinorum *atque*, veluti Cic. Tusc. IV, 34, maxime vero flagrasse amore Rhegium Ibycum apparet ex scriptis. *Atque* horum omnium libidinosos esse amores videmus. Similiter καὶ explicandum est Paneg. 67. et Panath. 257. d. ubi olim δὲ legebatur. — οὐδὲ περὶ ἑνός. V. Buttm. §. 64 (70). — περὶ τούτου βουλεύσασθαι scripsit Bekk. c. Urb. et Vat. pro vulgato: π. τούτων βεβουλεῦσθαι.

§. 53. Παθεῖν. Πάσχειν cum adverbio εὖ aut neutro ἀγαθὸν significat *beneficium* aut *emolumentum accipere* opponiturque τῷ εὖ ποιεῖν. Vig. p. 277. — μὲν γάρ. Γὰρ abest a Med. Ald. 1. 2. Hag. Brubach. Opor. Cod. Oxon. et Bav. nec Guarin. vertit. E conjectura Wolfii receptum est a Stephano, quem ceteri sunt secuti, improbante Findeisenio. — ἔφθασαν scripsi c. Bekk. Urb. et Vat. auctor. pro vulg. ἔφθησαν. Utraque enim forma Isocratem usum esse demonstravit Baiterus ad Paneg. p. 55. Sententia est: non desierat alter alteri appropinquare, quum se pluris aestimaverunt, quam qui ante familiares fuerant. V. Hermann. ad Vig. p. 164. coll. Buttm. §. 137 (150). s. h. v. — ἢ τοὺς πρότερον. Οὕτως ἀριδήλως μετὰ τοῦ ἄρθρου φέρεται ἐν τῷ ἐμῷ, ἀντὶ τοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἢ πρότερον. Οὕτω δ' ἔγραψε καὶ Οὐόλφιος προεικάσας καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν Λαγγίου. Cor. Improbavit articulum Findeisenius, dedit eum Bekkerus. — εἶχον c. Bekk. ex Urb. pro vulgato ἔσχον dedi, quia de ceteris rebus per

ὑπὸ Λακεδαιμονίοις οὖσαν καὶ μεγάλῃ μεταβολῇ
κεχρημένην, λυπηρῶς καὶ βαρέως ἔφερον, ἀμφότεροι
e προσήκοντα ποιοῦντες· τῷ μὲν γὰρ ἦν φύσει πατρίς, τὸν δὲ διὰ πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας νόμῳ πολίτην ἐπεποίηντο. Σκοπουμένοις δ' αὐτοῖς, ὅπως τῶν συμφορῶν αὐτὴν ἀπαλλάξουσι, ταχὺν τὸν καιρὸν Λακεδαιμόνιοι παρεσκεύασαν· ἄρχοντες γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, εἰς

totum tempus, de rebus Atheniensium autem certo tempore eoque post cladem ad Aegos flumen acceptam, de quo tempore Isocrates hic loquitur, consensisse dicuntur. V. Buttm. §. 124 (137). 2. Rost. §. 116, 10.

§. 54. Μεγάλῃ μεταβολῇ κεχρημένην. Nam cum antea duces Graecorum fuissent, tum serviebant Lacedaemoniis, moenibus etiam dirutis, mutataque forma reipublicae. *Wolf.* Eodem modo dic. *commutatio* apud Latinos, v. Cornel. Alcib. c. 5. et Dion. c. 6. *Findeisen.* — ἔφερον. Φέρειν cum participio strui docent Rost. §. 129, 1. et Matth. §. 555. Cf. Plataic. 306. b. — διὰ πολλάς. In Med. Ald. 1. 2. Hag. Brub. Basil. Bav. et Cod. Cor. additur καὶ ante διά, quod tamen neque ap. Guarinum legitur expressum, nec ab ullo editore, nisi a Langio receptum est. — πολίτην ἐπεποίηντο. V. Prolegg. p. 7, ubi tamen dixi, civitatem esse Evagorae donatam, postquam Cononem adjuverit in victoria de Spartanis reportanda. Nec video, quomodo ante in Athenienses multa magnaque beneficia conferre potuerit. — ἀπαλλάξουσι, quod Langius et Coraës e conjectura dederant, Bekk. ex Urb. pro vulgato ἀπαλλάξωσι recepit, v. ad p. 14. et ad Areop. p. 214. ubi conjunctivum tutatus sum. — ταχὺν scripsi cum Bekk. Urbin. auctor. pro vulgato ταχύ. Ea enim adjectiva, quae tempus indicant, adverbiorum loco Graeci posuerunt, v. Matth. Gr. §. 446, 8. — θάλατταν. Quod Langius et Coraës e conjectura, uti videtur, scripserunt, recepit Bekk. ex Urb. et Vat. pro vett. libr. θάλασσαν. Isocratem enim et ceteros oratores Atticos θάλαττα non θάλασσα scripsisse demon-

τοῦτ' ἀπληστίας ἦλθον, ὥστε καὶ τὴν Ἀσίαν κακῶς
55 ποιεῖν ἐπεχείρησαν. Λαβόντες δ' ἐκεῖνοι τοῦτον τὸν
καιρόν, καὶ τῶν στρατηγῶν τῶν βασιλέως ἀπορούν-
των, ὅ τι χρήσονται τοῖς παροῦσιν, ἐδίδασκον αὐ-

stravi ad Areop. 121—122. — εἰς τοῦτ' ἀπληστίας. Idem de Lacedaemoniis scripsit Panath. 254. De genitivo v. Buttm. §. 132. n. 4. — ὥστε καὶ τὴν Ἀσίαν κ. τ. λ. Guarinus: *ut totius Asiae imperium affectarent.* His verbis utitur Justinus, eadem de re exponens. v. L. VI, c 1. init. Fiebat autem hoc duce Agesilao, quem Lacedaemonii, victis ad Aegos flumen Atheniensibus, magno cum exercitu in Asiam miserant ad eam occupandam. De hac expeditione Agesilai et de rebus feliciter ab eo in Asia gestis v. Or. ad Phil. 89. d. Paneg. 70. e. Xenoph. Ages. c. 1. Cornel. Nep. Ages. c. 2. sqq. *Findeisen.* Adde Plutarch. Ages. c. 15.

§. 55. Τῶν στρατήγων. Intellige Pharnabazum et Tissaphernem. — χρήσονται, quod vett. libr. habent, retinui, Coraës nescio unde, et Bekk. ex Urb. et Vat. receperunt χρήσωνται. Conjunctivus enim de eo, quod oportet, usurpatur, veluti Helen. Laud. 213. d. ἀπορῶ δ' ὅ τι χρήσωμαι τοῖς ἐπιλοίποις. Hic enim quaeritur: oportetne me ceteris uti, nec ne? Sed Antid. §. 140. in verbis: ἀπορῶ δ' ὅ τι χρήσομαι τοῖς ὑπολοίποις, non dubitat, num oporteat, sed quomodo ceteris usurus sit. Futurum enim ad ea videtur referri, in quibus non an debeant fieri, sed simpliciter an sint futura, quaeritur, i. e. an, si quis ea faciat, effectum daturus sit, id quod fere idem est atque an liceat facere. V. Hermann. de Part. ἄν p. 92. Hinc non dubito, quin in Busir. 229. e. ex Ald. et Urb. ποιήσουσιν recipiendum sit. Dii enim non dubitare dicuntur, se oportere juvenes curare, sed quomodo curaturi sint. — τοῖς παροῦσιν, quod vulgo et in Vat. legitur, retinui, pro quo Bekk. ex Urb. τ. πράγμασιν dedit, quod a librariis ad παροῦσιν additum esse videtur, id enim saepius factum esse demonstravi ad Areop. 226. Simillima sunt in Panath. 281. d. ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅ τι χρήσηται τοῖς παροῦσιν. — αὐτούς. Has

τοὺς μὴ κατὰ γῆν, ἀλλὰ κατὰ θάλατταν ποιεῖσθαι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους, νομίζοντες, εἰ μὲν πεζὸν καταστήσαιντο στρατόπεδον καὶ τούτῳ
b περιγένοιντο, τὰ περὶ τὴν ἤπειρον μόνην καλῶς ἕξειν, εἰ δὲ κατὰ θάλατταν κρατήσειαν, ἅπασαν τὴν

pertinent quae de Conone Cornel. Nep. in vit. ej. narrat c. 2. fin. „Conon nihilo secius apud praefectos regis versabatur hisque omnibus maximo erat usui." *Findeisen.* — τὰ περὶ τὴν ἤπειρον. Ἤπειρος alias proprium est regionis Epiri, quae nunc Albania dicitur: alias terram continentem significat, et opponitur τῇ νήσῳ. Sed apud Isocratem saepissime pro Asia accipitur et ea regione, quae Persarum regi paret, fortassis ob amplissima agrorum spatia longe a mari dissita. *Wolf.* — μόνην, quod vulgo et in Vat. legitur, retinui, Bekk. ex Urb. edidit μόνον. Offendit enim librarios μόνος postpositum, cujus collocationis exempla dedit Schaefer. in Apparat. I, 820 et 832. et ubi in Isocrate adjectivum et adverbium verbi μόνος permutata sunt, ibi plerumque adjectivum postpositum legitur. Adjectivum autem praeferendum esse duco, ubi non id, quod praedicatur, sed id, de quo aliquid praedicatur, coërcetur. Inde probabis, quod nunc Paneg. 70. b. μόνων Evag. 204. b. et Antid. §. 189. μόνοις, Antid. p. 320, a. μόνην, §. 127. μόνος legitur. Μόνον autem probabis Nicocl. 33. e. quia ibi in ἔχειν, cui κτήσασθαι, et de Pace 175. b. quia ibi in μνησθήσομαι, cui ἀποστήσομαι oppositum est, et Archid. 132. quia ibi in ῥηθέντων summum momentum positum est. Μόνου autem retinendum esse censeo de Pace 178. et Hel. 216. c. quia ibi in χρόνου τοῦ καθ' ἑαυτὸν momentum est positum. — κρατήσειεν cum Bekk. retinui, quamquam Urb. et Vat. κρατήσαιεν praebent, id quod in Exc. II. ad Isocr. Brem. p. 205. commendatur. Etiam de Big. 351. e. nunc κρατήσειεν legitur, v. supra p. 34. — ἅπασαν scripsi c. Bekk. Urb. et Vat. auctor. pro vulgato: πᾶσαν. Opposita est enim cuncta et universa Graecia sejunctae et singulari Asiae parti.

56 Ἑλλάδα τῆς νίκης ταύτης μεθέξειν. Ὅπερ συνέβη·
πεισθέντων γὰρ ταῦτα τῶν στρατηγῶν καὶ ναυτι-
κοῦ συλλεγέντος Λακεδαιμόνιοι μὲν κατεναυμαχή-
θησαν καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπεστερήθησαν, οἱ δ᾽ Ἕλλη-
νες ἠλευθερώθησαν, ἡ δὲ πόλις ἡμῶν τῆς τε πα-
λαιᾶς δόξης μέρος τι πάλιν ἀνέλαβε καὶ τῶν συμ-
μάχων ἡγεμὼν κατέστη. Καὶ ταῦτ᾽ ἐπράχθη Κόνω-
νος μὲν στρατηγοῦντος, Εὐαγόρου δ᾽ αὐτόν τε πα- c
ρασχόντος καὶ τῆς δυνάμεως τὴν πλείστην παρα-

§. 56. *Πεισθέντων ταῦτα.* V. Rost. §. 112, 6. Buttm. §. 121. (134) 7. — *ναυτικοῦ.* Ad hanc classem imperandam mittebatur Conon auctore Cornel. Nep. vit. Conon. c. 4. a rege Persarum, ut maritimis civitatibus v. c. Cypriis et Phoenicibus naves longas imperaret, Pharnabazo ad hanc rem ei dato adjutore. *Findeisen.* V. Diod. Sic. XIV, 39. 81. Paus. I, 3, 1. — *κατεναυμαχήθησαν.* Hoc accidit Lacedaemoniis apud Cnidum duce Pisandro (Ol. 96, 3. a. Ch. n. 394.), v. Corn. N. vit. Conon. c. 4. Justin. VI, 3. Passim et hujus victoriae fit mentio ab Isocrate v. c. Or. ad Phil. 95. *Findeisen.* Adde Xenoph. Hell. IV, 3, 10—14. Diod. XIV, 83. — *οἱ δ᾽ Ἕλληνες.* Intellige Chios, Mytilenaeos, Coos, Nisyros, Tejos, Erythraeos, Ephesios. V. Xenoph. Hell. IV, 8, 2. Diod. XIV, 84. — *τῆς τε παλαιᾶς.* Urb. pr. τε omittit. Ad Phil. 95. orator dicit: *τὴν πόλιν εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν προήγαγεν, ἐξ ἧσπερ ἐξέπεσεν.* — *ἀνέλαβε* recepi c. Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato *ἀπέλαβε.* Ne offendaris addito *πάλιν* cf. Nicocl. 32. c. Archid. 159. e. quibus addas Archid. 133. b. Areop. 143. d. de Pace 187. b. Panath. 244. d. et annot. ad Areop. 173. Factum est hoc reficiendis Athenarum moenibus, v. Xenoph. Hell. IV, 8, 9. Socios tamen hoc tempore paucos tantum nacti sunt Athenienses. — *αὐτόν τε παρασχόντος.* Urb. pr. *τοῦτο.* Wolfius recte explicuit per: *operam navare, rei gerendae interesse*, v. Paus. I, 3. Vat. pro *παρασχόντος* et *παρασκευάσαντος* minus recte praesentia habet. Apparatus enim praecesserat pugnae. — *τὴν πλείστην.* Alii

σκευάσαντος. Ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν, οὗπερ τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα τοῦ σωτῆρος, πλησίον ἐκείνου τε καὶ σφῶν αὐτῶν, ἀμφοτέρων ὑπόμνημα, καὶ τοῦ μεγέθους τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς φιλίας τῆς πρὸς ἀλλήλους. 57

C. XXII. Βασιλεὺς δ' οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην

μερίδα intelligi volunt, tu vide quae p. 13. de verbis μεγαλοψύχους τ. ἀνδρ. allata sunt. „Diodorus (XIV, 39.) scribit regulis Cypriis a rege Persarum centum triremes fuisse ad Laconicum bellum imperatas et Pausanias in Atticis (I, 3.) βασιλεὺς Κυπρίων Εὐαγόρας, ὃς καὶ τὰς τριήρεις τὰς Φοινίσσας ἔπραξε παρὰ βασιλέως Ἀρταξέρξου δοθῆναι Κόνωνι. *Wolf.*

§. 57. Τιμαῖς. Vid. quae supra p. 61. ad v. ἐναυπηγήσατο allata sunt. — οὗπερ. V. supra p. 25. dicta. In marg. Vatic. est ἧπερ. Pausan. I, 3: Τὸ δὲ χωρίον ὁ Κεραμεικός· — πρώτη δέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ καλουμένη στοὰ βασίλειος — πλησίον δὲ τῆς στοᾶς Κόνων ἕστηκε καὶ Τιμόθεος υἱὸς Κόνωνος καὶ βασιλεὺς Κυπρίων Εὐαγόρας — ἐνταῦθα ἕστηκε Ζεὺς ὀνομαζόμενος ἐλευθέριος καὶ βασιλεὺς Ἀδριανός. — πλησίον ἐκείνου τε καὶ σφῶν αὐτῶν. Sententia est, statuas Cononis et Evagorae fuisse et inter se vicinas et statuae Jovis propinquas. *Wolf.* De genitivo v. Rost. §. 108, 2. d. n. 4. In Cod. Cor. pro αὐτῶν legitur ἑαυτῶν. — ἀμφοτέρων. Additur hoc κατ' ἐπεξήγησιν et τὸ ἀμφοτέρων refertur non ad ea, quae antecedunt, sed ad ea, quae sequuntur, sicut ἐκεῖνο et *illud* saepe solent. *Wolf.* Ea autem, quae sequuntur per τε—καὶ aut καὶ—καὶ conjuncta esse solent. V. ad Areop. 291.

Cap. XXII. Βασιλεὺς δ' οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην. Quatenus ab Isocrate differt Diodorus Sic. XIV, 98, qui narrat: ταχὺ δὲ χρημάτων πλῆθος πολλῶν εὐπορήσας καὶ δύναμιν προχειρισάμενος, ἐπεχείρησεν ἅπασαν τὴν νῆσον σφετερίσασθαι. Τῶν δὲ πόλεων ἃς μὲν βίᾳ χειρωσάμενος, ἃς δὲ πειθοῖ προσλαβόμενος, τῶν μὲν ἄλλων

ἔσχε περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ὅσῳ μείζω καὶ πλείονος ἄξια d
κατειργάσαντο, τοσούτῳ μᾶλλον ἔδεισεν αὐτούς.
Περὶ μὲν οὖν Κόνωνος ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος· ὅτι
δὲ πρὸς Εὐαγόραν οὕτως ἔσχεν, οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν
58 ἐζήτησε. Φαίνεται γὰρ μᾶλλον μὲν σπουδάσας περὶ
τὸν ἐν Κύπρῳ πόλεμον ἢ περὶ τοὺς ἄλλους ἅπαν-
τας, μείζω δὲ καὶ χαλεπώτερον ἐκεῖνον ἀνταγωνι-
στὴν νομίσας ἢ Κῦρον τὸν περὶ τῆς βασιλείας ἀμ- e

πόλεων ταχὺ τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν, Ἀμαθούσιοι δὲ καὶ Σόλιοι καὶ Κιτιεῖς ἀντέχοντες τῷ πολέμῳ πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν Περσῶν βασιλέα περὶ βοηθείας καὶ τοῦ μὲν Εὐαγόρου κατηγόρουν ὅτι τὸν Ἄγυριν βασιλέα σύμμαχον ὄντα Περσῶν ἀνεῖλε, τὴν δὲ νῆσον ὡμολόγησαν αὐτῷ συγκατακτήσασθαι.? — *πλείονος*, quod vulgo legitur, scripsi, non quod Bekk. ex Urb. et Vat. recepit *πλέονος*, quia Isocrates pleniorem formam praetulit, v. comment. ad Areop. p. 238. Idem infra p. 204. est factum. — *κατειργάσαντο.* Licet hunc locum vertere non tantum *quo res majores gesserant*, sed etiam *quo majores opes Lacedaemoniorum everterant. Wolf.* Quae ratio praeferenda sit, ex verbis: *πλείονος ἄξια* intelliges. V. infra p. 76. — *Κόνωνος.* Hunc Isocrates (Paneg. 73, a.) Xenophon (Hellen. IV, 8, 16.) et Cornelius Nepos (Con. c. V.) a Tiribazo Sardibus in carcerem conjectum et ad regem abductum fuisse scribunt, quod patriae instaurandae, quam regni Persici amplificandi studiosior esse videretur: utrum autem aufugerit (uti narrat Lysias de Aristoph. bon. p. 155. ed. Steph.) an ibi perierit, dubitat Nepos, et Isocrates ibi *θανάτῳ συλληφθῆναι* scripsit. *Wolf.* — *ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος* est idem quod *ἄλλως ἡμῖν ἔσται λόγος*, sive *ἄλλως ἡμῖν λεχθήσεται. Findeisen.* *Λόγος* h. in l. dicendi locum s. opportunitatem significat, v. quae Hoogev. ad Vig. 107. attulit.

§. 58. *Κῦρον.* Intelligitur Cyrus, Darii Nothi filius, qui mortuo patre bellum adversus Artaxerxem fratrem natu majorem, Lacedaemoniis et auctoribus et adjutoribus, con-

φισβητήσαντα. Μέγιστον δὲ τεκμήριον· τοῦ μὲν γὰρ ἀκούων τὰς παρασκευὰς τοσοῦτον κατεφρόνησεν, ὥστε διὰ τὸ μὴ φροντίζειν μικροῦ δεῖν ἔλαθεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ βασίλειον ἐπιστάς· πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως ἐκ πολλοῦ περιδεῶς ἔσχεν, ὥστε μεταξὺ πάσχων

citavit, ut eum regno, quod pater illi legaverat, privaret. Sed victus ab Artaxerxe pugna cecidit. Vid. praeter Xenoph. de expedit. Cyri Isocr. Panath. 254. b. et orat. ad Philipp. p. 100. *Findeisen.* — *μέγιστον δὲ* recepi c. Bekk. ex Urb. pro vulgato: *καὶ τούτου μέγιστον*. Vid. Areop. 143. b. de Pace 178. b. 185. c. Evag. 199. b. Panath. 243. b. Antid. 344. Aegin. 394. d. et quae de hac elliptica dicendi ratione disputata sunt ad Areop. 174. *γάρ* (quod sequi solet, v. supra p. 18.) a Bav. abest. — *κατεφρόνησεν* Wolfius absolute dictum esse censet et *ἐλλειπτικῶς* pro *τοῦ Κύρου ἢ τῶν παρασκευῶν αὐτοῦ κατεφρόνησεν*, quod h. in l. eo facilius fieri potuit, quia *τοῦ* ita est collocatum, ut et cum *παρασκευὰς* et cum *κατεφρόνησεν* strui possit, potest tamen etiam ita explicari, quod malim, ut id, quod neglexerit, in participio *ἀκούων* additum sit, v. Rost. §. 129, Buttm. §. 131 (144). 4. — *φροντίζειν*. Infinitivus loco nominis *διὰ τὴν ὀλιγωρίαν ἢ ἀφροντιστίαν*. *Wolf.* Alia igitur de causa, quam qua supra p. 197. absolute est dictum. — *μικροῦ δεῖν*. V. Buttm. §. 137 (150). coll. §. 127. n. (§. 140. n. 2.) Ejusmodi infinitivi parenthetice, id est, ut neque ipsi a ceteris verbis, neque structura ceterorum verborum ab ipsis pendeat, a Graecis ponuntur. Cf. Paneg. 70. e. *μικροῦ δεῖν τῆς ἐντὸς Ἅλυος χώρας ἐκράτησεν*, de Pace 168. b. *πόλεμον μὲν μικροῦ δεῖν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀναιρούμεθα.* coll. Philipp. 92. d. et Antid. §. 159. quibus in locis Urb. pr. *δεῖν* pro *δεῖ* habet. — *ἔλαθεν αὐτόν*. Ὁ *Κῦρος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ βασιλέα Ἀρταξέρξην ἔλαθον ἐπιστὰς ἐπὶ τὸ βασίλειον, τουτέστιν ἔφθη παραγενόμενος, πρὶν ἐκεῖνον εἰδῆσαι.* *Cor.* Findeisenius conferri jubet Paneg. 71. e. *τελευτῶντες ὑπ' αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις καταγέλαστοι γεγόνασιν*, scil. Persae. — *ἐκ πολ-*

εὖ πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπεχείρησε, δίκαια μὲν οὐ 201
ποιῶν, οὐ μὴν παντάπασιν ἀλόγως βουλευσάμενος.
59 Ἠπίστατο μὲν γὰρ πολλοὺς καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ
τῶν βαρβάρων ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, ᾔσθάνετο

λοῦ, scil. χρόνου, quod verbum saepe abesse docui ad Areop. 225 et 168. — περιδέως ἔσχεν. V. supra ad p. 56. dicta. — μεταξὺ πάσχων εὖ. V. Buttm. §. 137. (150) Wolfius ex Terent. Andr. I, 2, 10. affert: Id voluit, nos sic nec opinantes duci falso gaudio, sperantes jam amoto metu, *interea oscitantes* opprimi. — μὴν respondet loco particulae δὲ praeced. μέν. V. Buttm. §. 136 (149).

§. 59. Πολλοὺς καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων. Isocrates ipse ad Phil. 94 et sqq. ex Graecis Alcibiadem, Cononem, Dionysium, ex barbaris Cyrum nominavit. — ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων. De Pace 182. e. ἐκ ταπεινῶν μὲν πραγμάτων ἑκατέραν (et Lacedaemoniorum et Atheniensium civitatem) ὁρμηθεῖσαν ἄρξαι τῶν Ἑλλήνων et Areop. 141. c. Λακεδαιμόνιοί τε τὸ μὲν παλαιὸν ἐκ φαύλων καὶ ταπεινῶν πόλεων ὁρμηθέντες. Quibus locis motus Wolfius in Castigg. dicit: „Videri possit omissum esse participium ὁρμηθέντας, sed tamen et Dionysius in vita nostri auctoris (c. 9.) eadem orationis forma utitur: Τὴν Ἀθηναίων, inquit, πόλιν, ἥτις ἐκ πολλῆς εὐδαιμονίας ἀνάστατος γενομένη.“ Vides tamen inde, quomodo haec dicendi ratio, qua ἐκ pro ἀπὸ dictum esse videtur, v. Matth. Gr. gr. §. 572. p. 1133., orta et explicanda sit. Findeisenius comparat Cornel. Nep. Pelop. c. 2: sed profecto nunquam a tam tenui initio tantae opes sunt profligatae. — κατεργασαμένους Guarinus rectius *quaesivisse*, Wolfius, Augerius et Langius minus recte *evertisse* interpretantur. Jure enim quaeri potest, num omnino in Isocrate h. v. hanc vim habeat, et quae hic in universum dicit, in Evagoram transferens, magnos progressus ab eo esse factos et gloriae et opum esse dicit. — ᾐσθάνετο δὲ κ. τ. λ. Observetur diversa ejusdem verbi constructio cum

δὲ τὴν Εὐαγόρου μεγαλοψυχίαν καὶ τὰς ἐπιδόσεις
αὐτῷ καὶ τῆς δόξης καὶ τῶν πραγμάτων οὐ κατὰ
μικρὸν γιγνομένας, ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν ἀνυπέρβλη-
τον ἔχοντα καὶ τὴν τύχην αὐτῷ συναγωνιζομένην·
60 ὥστ' οὐχ ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ὀργιζόμενος, ἀλλὰ b
περὶ τῶν μελλόντων φοβούμενος, οὐδὲ περὶ Κύπρου
μόνον δεδιώς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων, ἐποιήσατο
τὸν πόλεμον πρὸς αὐτόν. Οὕτω δ' οὖν ὥρμησεν,
ὥστ' εἰς τὴν στρατείαν ταύτην πλέον ἢ τάλαντα
πεντακισχίλια καὶ μύρια κατηνάλωσεν.

accusativo nominis et cum accusativo participii, Latine in infinitivum mutando. *Wolf.* — τῆς δόξης καὶ κ. τ. λ. Recte Bekk. ex Urb. et Vat. quibuscum Cod. Cor. consentit, τῆς δόξης pro vulgato τὰς δόξας, quod ferri non posse vidit Coraës, recepit. Coraës tamen, quia in ejus libro καὶ non legebatur, in hac loci emendatione non acquiescendum esse opinatus est. — ἔχοντα. Suppl. αὐτῷ. V. Buttm. §. 136 (150). s. h. v. — τὴν τύχην. Ad Demon. 2. c. Ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον.

§. 60. Πολὺ solet a verbo, ad quod pertinet, sejungi. Vid. Schaef. in App. ad Demosth. II, 353. — δ' οὖν. Particulae δὲ οὖν habent asseverandi vim, quasi dicat: solicitudo et metus regis ex magnitudine apparatuum intelligitur. *Wolf.* V. Hartung. de Part. gr. II, 20. — ὥρμησεν. *tanto ferebatur studio* absolute est positum, uti saepius. Findeisenius supplet: ἐπὶ τὸν πόλεμον. — στρατείαν. Ante Coraëm legebatur ab omnibus, excepto Findeisenio, στρατιάν, quod Coraës e conjectura in στρατείαν mutavit, quem deinde Bekkerus secutus est. Saepe inter se permutari, non est quod pluribus demonstrem. Quid verius sit, ex discrimine intelligitur, quod Ammonius esse statuit dicens: στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα, στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. — τάλαντα πεντακισχίλια καὶ μύρια cum Bekk. ex Urb. et Vat. recepi pro vulgato: πεντακισμύρια τάλαντα. Vat. rec. m. habet

61 C. XXIII. Ἀλλ' ὅμως Εὐαγόρας, πάσαις ἀπολελειμμένος ταῖς δυνάμεσιν, ἀντιτάξας τὴν αὑτοῦ γνώμην πρὸς τὰς οὕτως ὑπερμεγέθεις παρασκευάς, ἐπέδειξεν αὑτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον ἢ c
τοῖς ἄλλοις τοῖς προειρημένοις. Ὅτε μὲν γὰρ αὐτὸν

τρισχίλια. Si enim Athenienses in expeditione contra Samum suscepta, ad quam insulam novem per menses oppugnatam ad ducentas triremes miserant, mille et ducenta talenta consumserunt (v. Boeckh. Polit. Oecon. I, 312.) Persas, quos trecentas triremes et trecenta millia militum pedestrium eorumque mercenariorum misisse tradit Diodorus (XV, 2.) unum per annum plus mille et octingenta talenta consumsisse verisimile est, et legis etiam Tiribazum post victoriam navalem de Evagora reportatam ab Artaxerxe duo millia talentorum accepisse (Diod. XV, 4.). Bello igitur, quod per decem quidem annos, sed non continuo (v. infra) gestum est, quindecim millia talentorum esse consumta, verisimile est, non ita, si quingenta millia consumta esse dicuntur. Talentum est = 1375 Joachim. Thaler.

Cap. XXIII. §. 61. Ὅμως. V. supra p. 50. — πάσαις ἀπολελειμμένος ταῖς δυνάμεσιν. Diod. XV, 2: Εἶχε δὲ τριήρεις μὲν ἐνενήκοντα καὶ τούτων ὑπῆρχον Τύριαι μὲν εἴκοσι, Κύπριαι δὲ ἑβδομήκοντα, στρατιώτας δ' ἰδίους μὲν ἑξακισχιλίους, παρὰ δὲ τῶν συμμάχων πολλῷ τούτων πλείους. πρὸς δὲ τούτοις μισθοφόρους πολλοὺς ἐξενολόγει, ἔχων χρημάτων δαψίλειαν. ἔπεμψε δ' αὐτῷ καὶ ὁ τῶν Ἀράβων βασιλεὺς στρατιώτας οὐκ ὀλίγους, καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ ἐν ὑποψίαις ὄντες τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ. Victus tamen proelio navali, non amplius tria millia militum habebat. Paneg. 70. — τὴν αὑτοῦ γνώμην. Γνώμη in Isocrate saepissime idem significat, quod διάνοια, ingenium. — ἢ τοῖς ἄλλοις. Post ἢ Isocratem saepenumero praepositionem non repetere, demonstravi ad Areop. p. 406. — τοῖς ἄλλοις τοῖς. Attuli ad Areop. p. 328. plura exempla, ex quibus intelligatur, Isocratem articulum post ἄλλος repetere solere.

είων εἰρήνην ἄγειν, τὴν αὑτοῦ πόλιν μόνην εἶχεν· ἐπειδὴ δ' ἠναγκάσθη πολεμεῖν, τοιοῦτος ἦν καὶ 62
τοιοῦτον εἶχε Πνυταγόραν τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ συναγωνιστήν, ὥστε μικροῦ μὲν ἐδέησε Κύπρον ἅπασαν κατασχεῖν, Φοινίκην δ' ἐπόρθησε, Τύρον δὲ κατὰ κράτος εἷλε, Κιλικίαν δὲ βασιλέως ἀπέστησε,
d τοσούτους δὲ τῶν πολεμίων ἀπώλεσεν, ὥστε πολλοὺς Περσῶν, πενθοῦντας τὰς αὑτῶν συμφοράς, μεμνῆ-

§. 62. *Πνυταγόραν* recepi cum Bekk. ex Urb. pro vulgato et Vat. *Πρωταγόραν*. „*Τοῦτον τὸν Νικοκλέους ἀδελφὸν ὁ μὲν Θεόπομπος (παρὰ τῷ Φωτίῳ κωδ. ρϛ') Πνυταγόραν, Διόδωρος δὲ ὁ Σικελιώτης* (XV, 4.) *Πυθαγόραν καλεῖ. Πρωταγόρας δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Διοδώρῳ ἐστὶν ὁ μετ' Εὐαγόραν Σαλαμῖνος βασιλεύσας, οὐδὲν προσήκων αὐτῷ, ὃν ἕτεροι πάλιν Πνυταγόραν καὶ αὐτὸν καλοῦσι· συγκέχυται γὰρ τὰ περὶ Κυπρίων βασιλέων ἱστορηθέντα, ὡς φθάντες ἔφημεν καὶ ἕτεροι πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσαντο.* Cor. De re v. Prolegg. p. 8, ubi errore quodam *Protagoras* scriptus est. — *ἐδέησε*. V. quae supra ad p. 32. sunt dicta. — *Κύπρον ἅπασαν*. Diod. Sic. XV, 2. *ἐκυρίευε δὲ κατὰ μὲν τὴν Κύπρον τῶν πολέων σχεδόν τι τὸ πλέον, κατὰ δὲ τὴν Φοινίκην Τύρου καί τινων ἑτέρων.* Paneg. 74. c. *οὐκ Αἴγυπτος μὲν αὐτοῦ* (scil. Artaxerxis) *καὶ Κύπρος ἀφέστηκε; Φοινίκη δὲ καὶ Συρία διὰ τὸν πόλεμον ἀνάστατοι γεγόνασι, Τύρος δ' ἐφ' ᾗ μέγ' ἐφρόνησεν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου κατείληπται; τῶν δ' ἐν Κιλικίᾳ πόλεων τὰς μὲν πλείστας οἱ μεθ' ἡμῶν ὄντες ἔχουσι, τὰς δ' οὐ χαλεπόν ἐστι κτήσασθαι.* — *τοσούτους — ἀπώλεσεν*. Diod. Sic. XV, 3: *ἐπέβαλε γὰρ συντεταγμέναις ναυσὶν ἐπὶ ἀσυντάκτους καὶ προβεβουλευμένοις ἀνδράσι πρὸς ἀπροσδοκήτους ἀγωνιζόμενος, εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ συστάσει τὴν νίκην προκατεσκεύασεν. ἀθρόαις γὰρ ταῖς τριήρεσιν ἐπιπλεύσας ἐπὶ διεσπαρμένας καὶ τεταραγμένας ἃς μὲν διέφθειρεν, ἃς δ' ἐχειροῦτο.* — *Περσῶν*. Articulum, quem vulgo addunt, c. Bekk. delevi Cod. Urb. et Vat. auctor. v. supra p. 47. Urb. pr. etiam articulum ante *τὰς αὐτ. συμφ.* omittit.

63 σθαι τῆς ἀρετῆς τῆς ἐκείνου· τελευτῶν δ' οὕτως ἐνέπλησεν αὐτοὺς τοῦ πολεμεῖν, ὥστ' εἰθισμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων μὴ διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, πρὶν κύριοι γένοιντο τῶν σωμάτων, ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, λύσαντες μὲν τὸν νόμον τοῦτον, οὐδὲν δὲ κινήσαντες τῆς Εὐαγόρου

§. 63. Τελευτῶν. „Participium τελευτῶν *finiens* respondens praecedenti casui vel expresso vel implicite sub verbo subaudito in omni numero ponitur pro adverbio *denique, postremo.*“ V. ad Vig. 364. — ἐνέπλησεν αὐτοὺς τοῦ πολεμεῖν. Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλιάδ. Τ, 423.).... „πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο.“ Ἐν ἄλλοις δὲ (Hagan.) γράφεται ἀνέπλησεν. *Cor.* Cf. Archid. 130. b. ὧν (κακῶν) οἱ μὲν ἤδη μεστοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, οἱ δὲ διὰ ταχέων ἐμπλησθήσονται. — διαλλάττεσθαι τοῖς κ. τ. λ. De dativo v. Buttm. §. 120 (133). 2, 1. Rost. §. 105, 3. Verba cum διὰ composita cum dativo strui, quia commune quoddam studium inter duos aut plures esse significetur, ostendit Bernhardius Synt. gr. p. 99. Ex Isocrateis cf. Ep. VIII, 424. d. ὑμᾶς — διαλλαττομένους τοῖς πολίταις τοῖς ὑμετέροις cum πρὸς et accusativo est structum Nicocl. 33. d. Paneg. 73. c. — τοῖς ἀποστᾶσι. Quatenus hic significatio verbi differt ab ἀπέστησε, quod supra legitur? V. quae Buttm. §. 95, b. (107) de verbo ἵστημι dixit. — πρὶν κύριοι γένοιντο, ut scilicet in eos, qui defecerant, jus vitae necisque haberent. *Wolf.* De πρὶν v. supra p. 42. et Buttm. §. 136 (149). — ἄσμενοι. V. Buttm. §. 109. n. 2. (113. n. 3.) et me ad Areop. 94. — τὸν νόμον. More Persarum Tiribazus pactum cum Evagora inire voluit: ἐὰν Εὐαγόρας ἐκχωρήσῃ πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, αὐτῆς δὲ μόνης τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύων τελῇ τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὡρισμένον καὶ ποιῇ τὸ προσταττόμενον ὡς δοῦλος δεσπότῃ. Quas pacis conditiones Evagoras non accepit. V. Prolegg. p. 8. — κινήσαντες. *Abrogantes.* V. loc. all. ad Areop. 217.

e τυραννίδος. Καὶ Λακεδαιμονίων μὲν τῶν καὶ δόξαν 64
καὶ δύναμιν μεγίστην ἐχόντων κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀφείλετο τὴν ἀρχήν· Εὐαγόρᾳ δὲ πολεμήσας ἔτη δέκα τῶν αὐτῶν κύριον αὐτὸν κατέλιπεν, ὧνπερ ἦν καὶ πρὶν εἰς τὸν πόλεμον εἰσ-

§. 64. Χρόνον Bekk. ex Urb. et Vat. recepit pro vulgato καιρόν. „Μέρος γὰρ χρόνου ὁ καιρός, ποτὲ μὲν ἁπλῶς ἢ τοιοῦτον θεωρούμενος, ποτὲ δὲ πρὸς τὰ πρακτέα τὴν ἀναφορὰν ἔχον, καθ' ἣν ἐν καιρῷ φαμὲν ἢ ἀκαίρως τι γίγνεσθαι. Διὸ καὶ Ἀριστοτέλης ὡρίσατο τὸν καιρὸν χρόνον δέοντα, Πλάτων δὲ ἀκμὴν χρόνου πρὸς τὸ συμφέρον ἢ χρόνον ἐν ᾧ ἕκαστον ἐπιτήδειον παθεῖν ἢ ποιῆσαι." Cor. — ἐντὸς τριῶν ἐτῶν. Olymp. XCVItae anno primo Conon classem parare coepit, ejusdemque Ol. anno tertio proelium ad Cnidum commisit. 396—94 a. Chr. n. — τὴν ἀρχήν. Ne de imperio universo intelligas, orator de principatu loquitur, quem Lacedaemonii illis temporibus non solum terra, sed etiam mari tenebant; quo quatenus sint privati, supra p. 72. ostendi. — ἔτη δέκα. „Olympiadis XCVII anno secundo quum solam Salaminem teneret, reliquis Cypri urbibus bellum intulisse videtur, quarum aliis persuasit, alias armis coëgit, ut imperio suo se subjicerent; expeditio autem Artaxerxis adversus ipsum serius initium cepit, atque bellum usque ad mediam Olympiadem centesimam gestum est." Spohnius in Dissert. ad Paneg. praemissa. p. XXXIII. Ex Clintonii sententia bellum anno Ol. 98, 4 (385). initium cepit et Ol. 101, 1 (376). finitum est. — αὐτόν, quod pronomen vulgo omittunt, c. Bekk. ex Urb. et Vat. recepi. Saepius autem hoc pronomen a librariis omissum et a Bekkero ex Urbin. nunc receptum est, veluti ad Phil. 84. 93. b. Archid. 119. c. Panath. 253. d. 262. b. 278. 282. c. in Sophist. 294. b. — ὧνπερ ἦν. V. Buttm. §. 130, 8 (151, 10.). Langius censet in Isocr. german. quae hic dicantur, non convenire cum iis, quae Diodorus, cujus verba in Prolegg. p. 8. adscripsimus, de ea pace habeat. Num vere ita censuit? —

ελθεῖν. Ὃ δὲ πάντων δεινότατον· τὴν γὰρ πόλιν, ἣν Εὐαγόρας ἑτέρου τυραννοῦντος μετὰ πεντήκοντ' 202
ἀνδρῶν εἷλε, ταύτην βασιλεὺς ὁ μέγας, τοσαύτην δύναμιν ἔχων, οὐχ οἷός τ' ἐγένετο χειρώσασθαι.

65 C. XXIV. Καίτοι πῶς ἄν τις τὴν ἀνδρίαν ἢ τὴν φρόνησιν ἢ σύμπασαν τὴν ἀρετὴν τὴν Εὐαγόρου φανερώτερον ἐπιδείξειεν, ἢ διὰ τοιούτων ἔργων καὶ κινδύνων; Οὐ γὰρ μόνον φανεῖται τοὺς ἄλλους πολέμους, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν ἡρώων ὑπερβαλόμενος,

δεινότατον. Ita Bekk. Urb. et Vat. auctor. motus scripsit pro vulgato *θαυμαστότατον*, quod interpreti deberi videtur, qui minus accurate h. v. quod *fortissimum* significat, expressit. Simili significatu legitur Helen. 216. c. *αὐτοὶ γὰρ πολὺ μείζω καὶ δεινοτέραν ἐποιήσαντο παράταξιν τῆς πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένης*. Omnino dici vix potest, quam multiplex hujus verbi usus sit in Isocrate. De *γὰρ* quod sequitur, v. Buttm. §. 136 (149). et quod *τοῦτό ἐστι* omissum est, ibid. §. 138 (151), 5. — ἣν abest in Urb. pr. — τυραννοῦντος recepit Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato; *τυραννεύοντος*, quod Leloupius tutatus est, v. supra p. 50. — ταύτην. Pronomen solet ita ab Isocrate poni ad vim augendam, ubi relativum et nomen ipsum praecessit. V. comment. ad Areop. 331.

Cap. XXIV. §. 65. Ἢ σύμπασαν τὴν ἀρετήν. Intellige *τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην*, quas Isocrates praeter *φρόνησιν*, quacum interdum *ἀνδρίαν* conjungit, praeclarissimas hominis virtutes esse censet, v. ad Areop. 363. *ἢ* autem in interrogationibus saepe idem quod *καὶ* significare ostendi ad Areop. 87. — φανεῖται. Guarinus, non ad Evagoram, sed ad praecedd. *κινδύνους* et *ἔργα* referri existimans vertit: *non enim sola alia bella superasse videntur*. Fortasse quia eum offendit, quod homo bellum superasse dicitur, sed suo bello i. e. a se gesto, potest alia i. e. ab aliis gesta superare. — τὸν τῶν ἡρώων. Simili modo Persicum bellum cum Trojano comparavit in Paneg. 57. c. *πῶς γὰρ ἂν γένοιντο σύμμετροι τοιούτοις ἀνδράσιν, οἳ τοσαῦ-*

b τὸν ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ὑμνούμενον. Οἱ μὲν γὰρ μεθ' ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος Τροίαν μόνην εἷλον, ὁ δὲ μίαν πόλιν ἔχων πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν ἐπολέμησεν· ὥστ' εἰ τοσοῦτοι τὸ πλῆθος ἐγκωμιάζειν αὐτὸν ἐβουλήθησαν, ὅσοι περ ἐκείνους, πολὺ ἂν μείζω καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν ἔλαβεν.

C. XXV. Τίνα γὰρ ἂν εὑρήσομεν τῶν τότε 66

τον μὲν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσαμένων διήνεγκαν, ὅσον οἱ μὲν περὶ μίαν πόλιν ἔτη δέκα διέτριψαν, οἱ δὲ τὴν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἀσίας δύναμιν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διεπολέμησαν. — μεθ' ἁπάσης τῆς recepi cum Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato μετὰ πάσης. Est enim oppositum πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν. — τοσοῦτοι τὸ πλῆθος. V. supra de τηλικοῦτος τὸ μέγεθος p. 29. — ἐβουλήθησαν Coraës in ἠβουλήθησαν mutavit, quia hoc magis Atticum sit. V. Buttm. §. 76 (83). n. 5. Rost. §. 66. 2. d. Sed uti hoc in loco, sic Busir. 230. d. Antid. 319. b. Trapez. 364. b. Callim. 380. e. Aegin. 390. 393. Euthyn. 401. c. 403. c. e. Epist. IV, 413. omnes libri hanc formam tuentur: ἠβουλήθη contra in omnibus est libris ad Phil. 86. d. Antid. §. 114. 122. Trapez. 369. d. Libri variant Nicocl. 34. e. Phil. 84. d. 88. b. 111. e. de Pace 160. d. Helen. 218. Panath. 240. d. 248. d. 275. c. 279. e. Antid. §. 204. Aegin. 390. e. Euthyn. 403. Epist. II, 411. III, 411. — πολὺ ἂν μείζω. In Med. Ald. 1. 2. Hag. Bas. Steph. legitur π. μεῖζον ἄν, unde Wolfius, Findeisenius et Langius μεῖζον' scripserunt. A Langio tamen jam in Bav. μείζω legi est indicatum et probatum, et Coraës e suo recepit π. μείζω ἄν. Melius etiam Bekk. ex Urb. et Vat. dedit πολὺ ἂν μείζω. Solet enim ab Isocrate ἂν ita post πολὺ collocari. V. comment. ad Areop. 297. — αὐτῶν. Pendetne a δόξαν, an a μείζω?

Cap. XXV. §. 66. Τίνα γὰρ ἂν εὑρήσομεν. Bav. et Cod. Cor. εὑρήσωμεν habent, unde Coraës conjecit ἂν esse delendum οὐχ ὡς οὐ καὶ μετὰ μέλλοντος ὁριστικοῦ συναπτόμενον ἔσθ' ὅτε, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀλλαχοῦ εὕρηται

δ' ἀντὶ τοῦ τὴν ἤπειρον πορθεῖν περὶ τῆς αὑτῶν
κινδυνεύειν ἠναγκάσθησαν, οἱ δ' Ἕλληνες ἀντὶ δου- e
λείας αὐτονομίας ἔτυχον, Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἐπέ-
δοσαν, ὥστε τοὺς πρότερον αὐτῶν ἄρχοντας ἐλθεῖν
αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν δώσοντας.

tur, et ab his victi ex Asia Agesilaum revocabant, ut patriae laboranti subveniret atque eam ab obsidionis periculo tutam praestaret. V. Xenoph. Agesil. c. 1. §. 36. Cornel. Nep. vit. Ages. c. IV. et Justin. VI, c. 4. *Findeisen.* — τὴν ἤπειρον. V. supra p. 71. — περὶ τῆς αὑτῶν, v. supra p. 46. — αὐτονομίας ἔτυχον scripsit Bekk. Urb. et Vat. auctor. pro vulg.: *αὐτονομίαν ἔσχον.* V. loc. simill. ubi de eadem re loquitur orator, Paneg. 77. c. *αἱ μὲν ἠλευθερωμέναι τῶν πόλεων βασιλεῖ χάριν ἴσασιν, ὡς δι' ἐκεῖνον τυχοῦσαι τῆς αὐτονομίας ταύτης.* Wolfius recte explicuit per: *τὸ τῆς ἰδίας πολιτείας χρῆσθαι τοῖς νόμοις.* V. Wachsmuth. Antiqu. Gr. I, 132—34. — ἐπέδοσαν. Verbum *ἐπιδίδωμι*, quod natura sua est activum et proprie notat *do insuper*, etiam vel neutraliter redditur, *promoveo, proficio,* vel passive: *augeor, incrementum capio.* Hoogev. ad Vig. 182. Cf. ex Isocrateis ad Nicocl. 20. d. Paneg. 80. e. Evag. 207. Helen. 209. d. et Areop. 153. e. ad quam orationem de h. v. structura v. quae p. 110. dicta sunt. — αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν δώσοντας scripsi cum Bekk. Urb. et Vat. auctor. pro vulgato: *ὡς αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν παραδώσοντας.* V. Areop. 153. *καὶ κατὰ μὲν ἐκεῖνον τὸν χρόνον δεσπότας ἡμῶν ὄντας Λακεδαιμονίους, ἐπειδὴ δ' οἱ φεύγοντες κατελθόντες πολεμεῖν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐτόλμησαν καὶ Κόνων ναυμαχῶν ἐνίκησε, πρέσβεις ἐλθόντας παρ' αὐτῶν καὶ διδόντας τῇ πόλει τὴν ἀρχὴν τὴν τῆς θαλάττης.* Item Demosth. Leptin. 477. de Conone dicit: *πρῶτος πάλιν περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐποίησε τῇ πόλει τὸν λόγον πρὸς Λακεδαιμονίους εἶναι.* Est autem verisimile, eo tempore a Lacedaemoniis Athenas legatos missos esse, de quibus historici tacent. V. quae disputavi ad Areop. p. 158.

C. XXVI. Ὥστ' εἴ τις ἔροιτό με, τί νομίζω 69
203 μέγιστον εἶναι τῶν Εὐαγόρα πεπραγμένων, πότερον τὰς ἐπιμελείας καὶ τὰς παρασκευὰς τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους, ἐξ ὧν τὰ προειρημένα γέγονεν, ἢ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ἢ τὴν κατάληψιν τῆς βασιλείας, ἢ τὴν ὅλην τῶν πραγμάτων διοίκησιν, εἰς πολλὴν ἀπορίαν ἂν κατασταίην· ἀεὶ γάρ μοι δοκεῖ μέγιστον εἶναι καὶ θαυμαστότατον, καθ' ὅ τι ἂν αὐτῶν ἐπιστήσω τὴν διάνοιαν.

Cap. XXVI. §. 69. *Πότερον κ. τ. λ.* Hic animadvertenda est perpulcra argumentorum, quae Isocrates tractaverat, repetitio, quae eo pulchrior est, quo magis insperata venit. *Findeisen.* — *ἐξ ὧν* dedi c. Bekk. ex Urb. et Vat. pro vulgato: *δι' ὧν.* Nam quae antea §. 68. retulit, a *βασιλεὺς* usque ad *θώσοντας* ex apparatibus istis originem quidem duxerunt, non tamen per apparatus ipsos facta sunt, per quos sane victoria de Lacedaemoniis reportata esse dici potest. — *τὴν ὅλην τῶν πραγμάτων διοίκησιν.* Ad Areop. 146. temere conjeci, *ὅλων* pro *ὅλην* legendum esse. Amplectitur enim nunc orator totam res administrandi rationem. — *ἂν καταστα ίην.* *Ἄν,* quod in Urb. et Vat. non legitur, neque Bekkerus neque ego ausus sum delere, quia si conditio in altero membro adest, poni debet, Atticique poëtae soli eam particulam interdum omittunt teste Hermanno ad Vig. 818. V. Buttm. §. 126 (139). 9. Rost. §. 121, 8. c. Facillime hoc in loco propter praecedentem syllabam *αν ἂν* poterat omitti. Est autem in optimis libris Urb. Vat. Ambros. *ἂν* non additum in Antid. §. 79. *εἰ δὲ τοῖς λόγοις πείθοισθε τοῖς ἐμοῖς, ὅλην τὴν Ἑλλάδα καλῶς διοικοῖτε,* vulgo *διοικοίητε,* Laur. habet *καλῶς ἄν.* — *ἀεὶ γάρ μοι* scripsi c. Bekk. Urbin. auctor. Vulgo: *τοῦτο γάρ μοι* legunt, et Vat. rec. *τοῦτο γάρ μοι ἀεὶ* habet. *Τοῦτο* saepius a librariis est inculcatum, praesertim si *ὅτι* sequitur, v. Plat. 299. c. Antid. 318. c. *Ἀεὶ* quod i. q. *ἑκάστοτε* significat, a librariis omitti, demonstravi ad Areop. 177. — *τὴν διάνοιαν.* Ita in Vat. et Urb. marg. est, unde recepi, ceteri *τὴν γνώ-*

70 C. XXVII. Ὥστ' εἴ τινες τῶν προγεγενημένων δι' ἀρετὴν ἀθάνατοι γεγόνασιν, οἶμαι κἀκεῖνον ἠξιῶσθαι ταύτης τῆς δωρεᾶς, σημείοις χρώμενος, ὅτι καὶ τὸν ἐνθάδε χρόνον εὐτυχέστερον καὶ θεοφιλέστερον ἐκείνων διαβεβίωκεν. Τῶν μὲν γὰρ ἡμιθέων τοὺς πλείστους καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους εὑρήσομεν ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιπεσόντας, Εὐαγόρας h

μην legunt, quod nequaquam Isocratis est, qui de animo, quem quis in aliquam rem intendit, non verbo γνώμη sed διάνοια, utitur. V. Nicocl. 37. c. Phil. 85. b. 87. b. 88. b. 106. c. Archid. 138. c. de Pace 174. 187. b. quibus addere poteris Theophr. Charact. prooem. ἤδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν. Γνώμη uno tantum in loco ad Demon. 11. in verbis: πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, simile quid significat. Recte Coraës per: καθ' ὅτι ἂν πρῶτον γένωμαι τῷ λογισμῷ καὶ προσέξω τὸν νοῦν explicuit.

Cap. XXVII. §. 70. Τῶν προγεγενημένων. Urb. pr. γεγενημένων. — τῆς δωρεᾶς. Intellige immortalitatis honorem, quo e. g. Hercules, Castor et Pollux et alii heroës ut virtutis praemio ornati sunt. Findeisenius enim ἀθάνατοι bene per ἡμίθεοι explicuit. — σημείοις. Allaturus enim est singula felicitatis argumenta. — χρόνον Bekk. ex Urb. et Vat. recepit pro vulgato βίον. Similiter haec vv. permutata sunt Paneg. 53. b. Cf. infra §. 71. De ἐνθάδε cum articulo v. supra p. 66. — θεοφιλέστερον. Παθητικῶς ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ὑπὸ θεοῦ φιλούμενον. Οὐόλφιος καί τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ (Med. Ald. Batt. Findeis.) θεοφιλέστατον, οὐκ ὀρθῶς. Cor. Similiter Panath. 286. b. πρᾶξιν εὐτυχεστέραν καὶ θεοφιλεστέραν vides scriptum. De comparativo propter alterum comparativum praeferendo v. ad Areop. 193. et Hermann. ad Vig. 719. — καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους. Articulum, qui vulgo abest, c. Bekk. ex Urb. et Vat. recepi. Isocrates enim eum hiatus evitandi causa addidisse videtur. V. comment. ad Areop. 292. — περιπεσόντας. De dicendi ratione v. comment. ad Areop.

δ' οὐ μόνον θαυμαστότατος, ἀλλὰ καὶ μακαριστότατος ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν.

c C. XXVIII. Τί γὰρ ἀπέλιπεν εὐδαιμονίας, ὃς 71
τοιούτων μὲν προγόνων ἔτυχεν, οἵων οὐδεὶς ἄλλος, πλὴν εἴ τις ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ γέγονε, τοσοῦ-

176 et 313. Wolfius exempla poëtica Herculis, Thesei, Ajacis et aliorum intelligenda esse recte censet. — *ἀλλὰ καὶ μακαριστότατος ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν.* Vulgo cum legerent: ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν, ἀλλὰ καὶ μακαριστότατος, Bekk. ex Urb. recepit: ἀλλὰ καὶ μακαριώτατος ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν. Cum Urb. consentit Vatic. nisi quod μακαριστότας habet. Ego in verbis collocandis Bekkerum secutus scripsi μακαριστότατος, id quod in omnibus vett. libris praeter Ald. 2. Basil. et Steph. legitur. Discrimen recte jam exposuit Wolfius dicens: μακάριος est beatus, vel potius calamitatis expers, μακαρίζειν est fortunatum judicare. Unde fit μακάριστος, fortunatus judicandus, scilicet διὰ τὴν εὐτυχίαν. Putavi autem verba melius convenire, si Evagoras non modo θαυμαστότατος, i. e. is, quem homines admirabilem habeant, sed etiam μακαριστότατος, i. e. is, quem fortunatum judicent, dicatur. Similiter de Pace 187. d. in optimis libris τοσούτῳ δὲ μακαριστότεροι τυγχάνουσιν ὄντες legitur. De διετέλεσεν v. supra p. 57.

Cap. XXVIII. §. 71. *Τί γὰρ ἀπέλιπεν εὐδαιμονίας.* Ἀπολείπειν hic absolute est dictum eadem vi, qua legitur Areop. 143. b. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ — περιπεσεῖν. coll. Antid. §. 122. et Panath. 289. c. ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Unde igitur genitivus pendet? V. Buttm. §. 119 (132), 5. 2. Rost. §. 108, 4. quos etiam consulas de genitivis, qui pendent a τυγχάνειν, διαφέρειν (*excellere*) et τυραννεῖν. — ὅς. Hic quoque demonstrativum est omissum et relativum ita additum, ut *causam* indicet, v. supra p. 84. et p. 63. Cf. Aegin. 389. d. ἄξιον θαυμάζειν . . . . ὅπως ἐγω τοιαύτην νόσον θεραπεύων ἀνταρκεῖν ἠδυνάμην· ὃς ἔμπυος μὲν ἦν πολὺν χρόνον, ἐκ δὲ τῆς κλίνης οὐκ ἠδύνατο κινεῖσθαι. — ἐκείνῳ. V.

τὸν δὲ καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ γνώμῃ τῶν ἄλλων διήνεγκεν, ὥστε μὴ μόνον Σαλαμῖνος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας ἁπάσης ἄξιος εἶναι τυραννεῖν, κάλλιστα δὲ κτησάμενος τὴν βασιλείαν ἐν ταύτῃ διετέλεσε τὸν βίον, θνητὸς δὲ γενόμενος ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην κατέλιπε, τοσοῦτον δ' ἐβίω χρόνον, ὥστε μήτε τοῦ γήρως ἄμοιρος γενέσθαι, μήτε τῶν νόσων μετασχεῖν τῶν διὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν γιγνο-

Buttm. §. 120 (132), 2. Rost. §. 105, 5. — τῷ σώματι. In regibus et tyrannis antiqui etiam corporis dignitatem magni fecerunt. Sic in Alexandri amicis formae pulchritudo et proceritas corporis ea fuisse dicitur, ut singulos reges putares v. Just. XIII, 1. et Tacitus Histor. I, 7. 5. scribit: Imperatores forma ac decore corporis (ut est mos vulgi) comparantibus. Wolfius ex Euripide nescio unde attulit verba: πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος. V. etiam Cornel. Nep. Agesil. VIII, 1. et Dion. I, 2. — τῇ γνώμῃ. Guarinus: *tantum vero corporis animique virtutibus caeteris praestitit.* Unde pro ῥώμῃ, quod in vett. libris legitur, Findeisenius ψυχῇ s. διανοίᾳ legendum esse conjecit, Langius vero τῇ γνώμῃ e conjectura dedit, et locum cap. X. attulit: τοσοῦτον γὰρ καὶ ταῖς τοῦ σώματος καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς ἀρεταῖς διήνεγκεν. Langium secuti sunt Coraës et Bekk. qui id. in Codd. Urb. et Vat. reperit. Similiter legitur Helen. 215. τὸν πολὺ τῇ γνώμῃ διαφέροντα coll. Ep. I, 405. b. καὶ τῇ γνώμῃ καὶ ταῖς πράξεσι διενεγκεῖν, oppositumque est viribus corporis, uti hic Paneg. 49. e. et δυνάμει Phil. 102. Passim haec nomina esse confusa scripsit Schaefer. in App. I, 333. — περὶ αὐτοῦ. Hanc praepositionem inservire periphrasi genitivi, demonstratum est ad Vig. 656. V. Schaefer in App. V, 312. Seilerus in Indice apte comparat Tacit. Annal. I, 12. addidit laudem de Augusto. — μήτε τοῦ γήρως ἄμοιρος. Mortem violentam sive ab eunucho Nicocle, sive jussu regis Persarum fuerit interfectus, callide dissimulat, ne ea re felicitas Evagorae quasi contaminari videatur. *Wolf.* — τῶν νόσων ex Urb. et Vat. c. Bekk. recepi

d μένων. Πρὸς δὲ τούτοις, ὃ δοκεῖ σπανιώτατον εἶναι 72 καὶ χαλεπώτατον, εὐπαιδίας τυχεῖν ἅμα καὶ πολυπαιδίας, οὐδὲ τούτου διήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ τοῦτ' αὐτῷ συνέπεσεν. Καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γεγονότων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλούμενον, τοὺς δ' ἄνακτας, τὰς δ' ἀνάσσας· ὥστ' εἴ τι-

pro vulgato τ. νοσημάτων. — *διὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν.* Haud abs re senex Comicus dicit, senectutem ipsam esse morbum, et Graecus trimeter eandem sententiam complectitur: φοβοῦ τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον. *Wolf.* Coraës ex Antiphane comico affert: Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον, ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά. Ἡλικία autem saepius de *juventa* et aetate virili, rarius de *senectute* dicitur.

§. 72. *Τούτου.* Vat. τούτων. In hoc enim pronomine saepius numerus a librariis est mutatus, v. infra §. 79. Vides autem deinde pronomen cum emphasi repetitum, cujus rei plura exempla leges ap. Viger. 173. a. — *συνέπεσεν* Coraës recte per συνέβη explicuit. Cf. Phil. 100. b. Nicocl. 22. Panath. 273. b. ubi vulgo συνέβησαν legunt. — *καὶ τὸ μέγιστον.* Non solum cum Langio ἐστί, sed etiam τοῦτο est supplendum, v. supra ad §. 64. — *γεγονότων* dedit Bekk. ex Urb. pro vulgato γενομένων. — *οὐδένα* Urb. vitiose οὐδέν. — *ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλούμενον.* Verba haec a Bav. absunt. Male, credo. Nam βασιλέα ad Nicoclem, ἄνακτας ad fratres ejusdem refertur. *Lang.* — *τοὺς δ' ἄνακτας, τὰς δ' ἀνάσσας.* Σημείωσαι δὲ ὅτι, ὅπερ ἐστὶ νῦν κοινὸν τοῖς ἁπάντων, ὡς εἰπεῖν, τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην βασιλευόντων υἱοῖς ἢ ἀδελφοῖς ἄναξι (Principi) καὶ ταῖς γυναιξὶν ἢ θυγατράσιν ἢ ἀδελφαῖς ἀνάσσαις (Principesse) καλεῖσθαι, τοῦτο πάλαι Κυπρίοις ἴδιον ὑπῆρχεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ παραδέδωκε (παρὰ τῷ Ἁρποκρατ. λέξ. Ἄνακτες) λέγων· „οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως καλοῦνται ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι.“ *Cor.*

νες τῶν ποιητῶν περί τινας τῶν προγεγενημένων ὑπερβολαῖς κέχρηνται λέγοντες, ὡς ἦν θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἢ δαίμων, ἀλλ' οὐ θνητός, ἅπαντα τὰ e
τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ῥηθῆναι μάλιστ' ἂν ἁρμόσειεν.

73 C. XXIX. Τῶν μὲν οὖν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶμαι παραλιπεῖν· ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς

— *τινας*, quod in Urb. est, recepi pro vulgato *τινος*, tum quia haec sequentibus *περὶ τὴν* (artic. in Vat. pr. abest) *ἐκείνου φύσιν*, ubi *περὶ* etiam cum accusativo structum est, accurate respondent, tum quia hoc non raro fit, ut scriptor quam rem prima sententiae parte de pluribus profert, hanc in sequ. in unum exemplum transferat. Veluti ad Nicocl. 17. e. *Ἄρχεσθαι μὲν οὖν ἐντεῦθεν χρὴ τοὺς μέλλοντάς τι τῶν δεόντων ποιήσειν, πρὸς δὲ τούτοις φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν.* *Περὶ* autem ad *λέγειν* et simil. additum cum accusativo strui, ut hic e. g. significetur: hyperbolice loqui quod attinet ad —, docuit Matth. §. 589. qui etiam ex Isocrate attulit exempla. — *τῶν προγεγενημένων*, quod vulgo et in Vat. legitur, c. Leloupio retinui. Bekker. ex Urb. edidit *γεγενημένων*. V. supra p. 88. Apud Guarinum h. v. desunt. — *δαίμων, ἀλλ' οὐ θνητός*, quod vulgo et in Vat. et Urb. rec. legitur, retinui, Bekk. ex Urb. pr. *δαίμων θνητὸς* recepit. Aptissime enim haec adscripsit Coraës: *Τὸν Ὅμηρον αἰνίττεται, εἰπόντα περὶ τοῦ Ἕκτορος* (*Ἰλιάδ.* β, 258.) „*Ἕκτορα θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο.*" *Διαφέρουσι δὲ θεῶν δαίμονες τῷ τοὺς μὲν δώδεκα τὸν ἀριθμὸν ὄντες, κυρίως θεοὺς εἶναι καὶ μεγάλους θεοὺς λέγεσθαι· τοὺς δὲ δαίμονας τρισμυρίους τὸν ἀριθμόν, ὥς φησιν Ἡσίοδος, φύσιν ἔχειν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.* V. etiam p. 35.

Cap. XXIX. §. 73. *Τῶν μὲν οὖν εἰς.* *Εἰς*, quod attinet ad, v. Rost. §. 104, 10. Coraës supplet *ἀνηκόντων* aut tale quid. Huic *μὲν* autem respondet *ἐγὼ δέ*, alteri (*πολλὰ μὲν*) *οὐ μήν*. V. supra p. 35. — *τῆς ἀκμῆς*. Ep.

204 ἐμαυτοῦ, μεθ' ἧς ἀκριβέστερον καὶ φιλοπονώτερον ἐξειργασάμην ἂν τὸν ἔπαινον τοῦτον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νῦν, ὅσον κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, οὐκ ἀνεγκωμίαστός ἐστιν.

C. XXX. Ἐγὼ δ', ὦ Νικόκλεις ἡγοῦμαι καλὰ μὲν εἶναι μνημεῖα καὶ τὰς τῶν σωμάτων εἰκόνας, πολὺ μέντοι πλείονος ἀξίας τὰς τῶν πράξεων καὶ τῆς διανοίας, ἃς ἐν τοῖς λόγοις ἄν τις μόνον τοῖς τεχνικῶς ἔχουσι θεωρήσειεν. Προκρίνω δὲ ταύτας 74

VI, 418. d. κρείττω μὲν γράψαι τῶν πρότερον διαδεδομένων οὐκ ἂν δυναίμην, τοσοῦτον τῆς ἀκμῆς ὑστερῶν. De genitivo v. quae p. 57. de ἡττᾶσθαι dicta sunt. Isocrates autem saepe se ita excusat Phil. 84. c. Antid. §. 195. Epist. I, 404. Erat Isocrates duos aut tres et sexaginta annos natus, quum hanc orationem scribebat, quam paulo post Evagorae necem scriptam esse verisimile est. V. Vitae ad Isocrat. germ. a me scriptae p. 80. — *μεθ' ἧς*. Potest enim etiam tempore quis socio et adjutore ad rem aliquam perpetrandam uti. V. Bernhard. Synt. gr. p. 255. — *ὅσον κατά*. Ἦν quod vulgo post ὅσον legitur, c. Bekk. Urb. et Vat. auctor. delevi, solet enim post h. v. verbum omitti, vi infra §. 81. et Panath. 261. c. Sed Archid. 117. e. καθ' ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ legitur.

Cap. XXX. *Μέντοι*. V. Buttm. §. 136 (149). Majus quid enim nunc profertur, qua de causa etiam καὶ praecessit. — *πλείονος*, quod vulgo legitur, retinui, Bekk. ex Urb. et Vat. πλέονος recepit. V. supra p. 74. — *τοῖς τεχνικῶς ἔχουσι*. Paneg. 50. c. τῶν δὲ λόγων τῶν καλῶς καὶ τεχνικῶς ἐχόντων. De ἔχειν v. supra p. 20.

§. 74. *Προκρίνω δὲ ταύτας*. Scilicet τῶν εἰκόνων τῶν σωμάτων. Hunc locum de imaginibus videtur Cicero ex ipso Isocrate in orationem pro Archia (c. 12.) transtulisse: An, quum statuas et imagines non animorum simulacra, sed corporum, studiose multi summi homines reliquerint: consiliorum relinquere ac virtutum nostrarum effigiem non multo malle debemus, summis ingeniis expressam et

πρῶτον μὲν εἰδώς, τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους· ἔπειθ' ὅτι τοὺς μὲν τύπους ἀναγκαῖον παρὰ τούτοις εἶναι μόνοις, παρ' οἷς ἂν σταθῶσι, τοὺς δὲ λόγους [ἐξενεχθῆναι] οἷόν τ' ἐστὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διαδοθέντας ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούν- b

politam? *Wolf.* Coraës attulit ex Tacit. Agric. 46: Non quia intercedendum putem imaginibus, quae marmore aut aere finguntur, sed ut vultus hominum, ita simulacra vultus imbecilla ac mortalia sunt. Leloupius his addidit ad Nicocl. 22. *βούλου τὰς εἰκόνας τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος καταλιπεῖν.* — *εἰδώς.* Quod hic participio, in seqq. per *ὅτι* expressit. — *τοὺς καλοὺς κἀγαθούς.* Quod vulgo legebatur *καὶ ἀγαθούς*, a Bekk. ex Urb. et Vat. emendatum est. V. supra p. 66. — *τῇ γνώμῃ.* Wolfius vulgato: *τ. μνήμῃ* offensus suspicatus est, aut aliquid deesse, cujusmodi sit *τῆς ἀρετῆς*, aut *τῇ φήμῃ* legendum. Findeisenius per Hendiadyn dictum esse opinatus est, ut idem sit, quod *ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἔργων*, vel ap. *τ. μνήμῃ* omissum esse *αὐτῶν.* Coraës supplet *τῶν ἔργων*, aut eadem vi, qua *φήμη* et *δόξα* dicatur, scriptum esse censet. Bekkerus denique, quod unice verum est, *τῇ γνώμῃ* ex Urb. recepit, de quo supra p. 88. dixi. — *ἔπειθ'.* Ad hoc verbum ab Isocrate *δὲ* non addi, dixi supra p. 54. — *τύπους* appellat *τὰς εἰκόνας καὶ τοὺς ἀνδριάντας.* *Wolf.* — *ἀναγκαῖον*, ad ea est referendum verba, ad quae copula interdum non additur, de quibus dixi p. 48. — *μόνοις* c. Bekk. ex Urb. et Vat. recepi pro vulgato *μόνον*, v. supra p. 71. — *[ἐξενεχθῆναι] οἷόν τ' ἐστὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διαδοθέντας.* Guarinus, qui locum ita interpretatus est: orationes vero per universam Graeciam perque gymnasia philosophorum dissipari possunt, a quibus amari et approbari quam a reliquis omnibus longe praestat, alterutrum verbum aut *ἐξενεχθῆναι* aut *διαδοθέντας* non legisse videtur. Huc accedit, quod Isocrates nequaquam talem hiatum

των διατριβαῖς ἀγαπᾶσθαι, παρ' οἷς κρεῖττόν ἐστιν
ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εὐδοκιμεῖν· πρὸς δὲ 75
c τούτοις, ὅτι τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ γεγραμμέ-

admisit, qualem in ἐξενεχθῆναι οἷον videmus. V. Exc. de hiatu a me ad Areop. script. — Puto igitur ἐξενεχθῆναι a librariis esse additum, quos καὶ post Ἑλλάδα offendit, quae particula etiam a Med. Ald. 1. 2. Hagan. Brub. Opor. abest. Sententia verbi certe in διαδοθέντας jam inest, quo verbo inprimis de orationibus et libris *edendis* Isocrates est usus. Phil. 84. d. 112. c. Panath. 233. c. 281. b. Antid. §§. 87. 193. Ep. VI, 418. d. Inde h. v. uncis inclusi. — ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων διατριβαῖς. Non male quidem, sed minus accurate Guarinus διατριβὰς per *gymnasia* explicuit, significatur h. v. non solum *studium*, sed etiam *disciplina* et *doctrina* alicujus. Ita orator de sua disciplina h. v. usus est Antid. p. 310. et §. 88. de sophistarum ibid. §. 197. de τεχνικῇ omnino Antid. §. 206, de philosophorum Ep. V, 417. εὖ φρονοῦντες autem interdum docti nominantur homines, v. ad Nicocl. 23. e. Paneg. 42. d. — ἀγαπᾶσθαι. Θαυμάζεσθαι, ἐπαινεῖσθαι, ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. Cor. Cf. Antid. §§. 88. 147. 285. Ep. V, 417. b.

§. 75. Τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ γεγραμμένοις. Τοῖς ἐκ πηλοῦ πεποιημένοις καὶ τοῖς διὰ χρωμάτων μεμιμημένοις. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὅλου χωρίου: οὐδεὶς ἂν πεπλασμένον ἢ γεγραμμένον ἰδὼν ἄνδρα πρὸς ἐκεῖνον τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὁμοιώσειεν, οἷον εἴτις Ἡρακλέους ἀνδριάντα ἀκριβῶς θεωρήσειε καὶ κατασκέψαιτο, οὐκ ἂν Ἡρακλέους ῥώμην προσκτήσαιτο, ἄῤῥωστος ὢν αὐτὸς τῷ σώματι· οἱ δὲ μὴ ῥᾳθυμεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστοὶ βουλόμενοι, ῥᾳδίως ἂν ἐκ τῆς ἀκοῆς τῶν ἐπαίνων τούτων μιμήσαιντο τοὺς ἀλλήλων τρόπους καὶ τὰς διανοίας τὰς ἐνυπαρχούσας ἐν τοῖς λεγομένοις, τουτέστι τὰς διὰ τῶν λεγομένων φανερὰς γιγνομένας. Cor. Articulum quem vulgo post καὶ repetunt, c. Bekk. Urb. et Vat. auctor. delevi. Isocrates enim ad participia et adjectiva per simplex καὶ conjuncta articulum non repetere solet. V. quae ad Areop. p. 290. dixi. —

νοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, τοὺς δὲ τρόπους τοὺς ἀλλήλων καὶ τὰς διανοίας τὰς ἐν τοῖς λεγομένοις ἐνούσας ῥᾴδιόν ἐστι μιμεῖσθαι τοῖς μὴ ῥαθυμεῖν αἱρουμένοις, ἀλλὰ χρηστοῖς εἶναι βουλομένοις.

φύσιν. In marg. Urb. et Vat. interpretamentum adscriptum est ῥώμην. — τοὺς ἀλλήλων. Augerus in verbo ἀλλήλων offensus ἄλλων scribendum esse conjecit, id quod Coraës probavit. At uti Areop. 147. d. de legibus scriptum est: Graecis ῥᾴδιον εἶναι τὰ γράμματα λαβεῖν παρ' ἀλλήλων, ita ut alter ab altero leges possit accipere, sic etiam de moribus dici potest, eos alterum ab altero ad imitandum sibi posse sumere. Ἀλλήλων enim ibi locum habet, ubi omnino de mutuo hominum commercio sermo est. V. Paneg. 56. b. οὐδὲ τὰς θρασύτητας τὰς ἀλλήλων ἐζήλουν. Ibid. 76. b. μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς (alter alterius malis gaudet) ἢ τοῖς αὑτῶν ἰδίοις ἀγαθοῖς, coll. ad Nicocl. 23. c. Antid. §. 157. — τὰς διανοίας. In Vat. corr. est διατριβάς. — ἐνούσας ῥᾴδιον. Ita Bekk. ex Urb. et Vat. edidit pro vulgato: ἐνούσας, ἐκ τούτων ῥᾴδιον, quod interpreti deberi videtur. Talia enim librarii addere solent, v. comment. ad Areop. 188. — μιμεῖσθαι. Urb. marg. τεκμέρεσθαι, idemque Vat. habuisse videtur, quod qui adscripserunt, verba: τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, cum Wolfio qui tamen alteram et veriorem interpretationem etiam adscripsit, ita intellexisse videntur: „Pictae et fictae imagines tantum staturam, lineamenta, coloremque corporis exprimunt: sed vitam, motum atque incessum effingere non possunt.“ Hanc enim si statuis h. v. esse sententiam, et τεκμαίρεσθαι et ἐκ τούτων scil. τῶν λεγομένων, magis probabis. Quid verius sit, ex sequ. patet. — αἱρουμένοις. *Volentibus, optantibus.* V. in Soph. 291. ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι τοὺς ῥαθυμεῖν αἱρουμένους τῶν περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατριβόντων. Paneg. 41. b. εἱλόμην ῥαθυμεῖν, coll. Phil. 101. Helen. 214. 215. c. — χρηστοῖς εἶναι βουλομένοις. V. Buttm. §. 129 (142). Rost. §. 127. Verba ap. Guarinum desunt.

76 C. XXXI. Ὧν ἕνεκα καὶ μᾶλλον ἐπεχείρησα γράφειν τὸν λόγον τοῦτον, ἡγούμενος καὶ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς παισὶ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀπ' Εὐαγόρου γεγονόσι πολὺ καλλίστην ἂν γενέσθαι ταύτην τὴν d
παράκλησιν, εἴ τις ἀθροίσας τὰς ἀρετὰς τὰς ἐκείνου καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσας παραδοίη θεωρεῖν ὑμῖν
77 καὶ συνδιατρίβειν αὐταῖς. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους προτρέπομεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν ἑτέρους ἐπαινοῦντες, ἵνα ζηλοῦντες τοὺς εὐλογουμένους τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων ἐπιθυμῶσιν· ἐγὼ δὲ σὲ καὶ τοὺς σοὺς οὐκ ἀλλοτρίοις παραδείγμασι χρώμενος, e

Cap. XXXI. §. 76. *Καὶ μᾶλλον*, v. quae supra p. 49. de part. καὶ ad comparativos additae vi dixi. — *ταύτην τὴν παράκλησιν.* Articulum, quem vulgo post ταύτην addunt, Coraës primus delevit locum afferens, Helen. 212. b. ἡγοῦμαι ταύτην μεγίστην εἶναι πίστιν — ἣν ἐπιδείξωμεν. Secutus est Bekkerus, Vat. auctor. motus. Sed Urb. c. cett. libr. articulum tuetur, neque causam idoneam cur delendus sit, video. Cf. Phil. 100. ἐπὶ ταύτην ἂν ἐπιπεσεῖν τὴν παράκλησιν, λέγοντας, ὡς ἅπασι συνέπεσεν, coll. de Pace 187. e. ubi ἣν sequitur, et Helen. 212. et Plat. 307. c. ubi solus infinitivus. — *συνδιατρίβειν.* Ἀναγιγνώσκειν αὐτάς. Cor., Paneg. 73. e. συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωικοῖς καὶ Περσικοῖς. coll. Ep. V, 417. De infinitivo v. Buttm. §. 127. (140). Rost. §. 125. 6.

§. 77. *Φιλοσοφίαν.* V. supra p. 18. — *ἑτέρους* opponitur οἰκείοις Lange. V. Buttm. §. 114. (127). 5. — *ζηλοῦντες.* Vulgo addunt ἐκ τούτων, quod c. Bekk. Urb. et Vat. auctor. delevi, v. supra §. 75. — *οὐκ ἀλλοτρίοις παραδείγμασι κ. τ. λ.* Coraës ex Demosth. Olynth. III, 25. affert: οὐκ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι. Leloupius his addit ex or. ad Phil. 105. a. τὸ γὰρ μὴ δεῖν ἀλλοτρίοις χρῆσθαι παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκεῖον ὑπάρχειν, πῶς οὐκ εἰκὸς ὑπ' αὐτοῦ σε παροξύνεσθαι. Cf. etiam ad Demon. 3. d. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

ἀλλ᾽ οἰκείοις, παρακαλῶ, καὶ συμβουλεύω προσέχειν τὸν νοῦν, ὅπως καὶ λέγειν καὶ πράττειν μηδενὸς ἧττον δυνήσει τῶν Ἑλλήνων.

18 C. XXXII. Καὶ μὴ νόμιζέ με καταγιγνώσκειν, ὡς νῦν ἀμελεῖς, ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν. Οὐ γὰρ οὔτ᾽ ἐμὲ λέληθας οὔτε τοὺς ἄλλους, ὅτι καὶ πρῶτος καὶ μόνος τῶν ἐν τυραν- 201

τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, οἰκεῖον καὶ καλὸν ἕξεις παράδειγμα. — δυνήσει. Cett. praeter Bekkerum δυνήσῃ. V. Buttm. §. 93 (103). III, 3. Rost. §. 75. IV, 2. Idem infra §. 80. in ἔσει et §. 81. in γενήσει factum est.

Cap. XXXII. §. 78. Καὶ μή. De particulae καὶ usu, si ea *augetur* vis verborum v. supra p. 67. — ἀμελεῖς Findeisenius interpretatus est: *studium sapientiae virtutisque remittere*. V. ad Nicocl. 16. c. δεῖ τοὺς — περὶ τηλικούτων βουλευσομένους μὴ ῥαθυμεῖν μηδ᾽ ἀμελεῖν, ubi etiam neutraliter est dictum. — διακελεύομαι ab oratore, qui graviter aliquid suadet, dicitur, idemque fere significat quod latinorum *adhortor*, uti κελεύω *hortor* est, v. Rüdiger. ad Demosth. Phil. I. p. 36. Struitur cum dativo personae, v. quae de verbis cum διὰ compositis supra p. 80. diximus, et περὶ et genitivo rei, de qua quis hortatur. — σοι a Bav. abest. — οὐ — οὔτε. V. Buttm. §. 135 (148). 6. Rost. §. 135, 6. — λέληθας. Vulgo cum legeretur λέληθεν, Bekk. ex Bav. Cod. Cor. Urb. et Vat. recepit λέληθας. Langius cur ὅτι obstare dicat, quominus ita scribatur, non intelligo. Cf. Paneg. 43. b. οὗτοι μὲν οὐ λελήθασιν, ὅτι τούτους ἐπαινοῦσιν. V. Matth. Gr. gr. §. 552. b. — καὶ πρῶτος καὶ μόνος. Hyperbolica haec sunt. Nam Agesilaus atque etiam Dionysius tyrannus et complures alii principes eruditi fuerunt et ante Nicoclem et aetatem ejusdem. Ac ne diuturnum quidem fuisse Nicoclis illud studium ex Aeliano (VII, 2. coll. Athenaeo XII, 531.) conjicio, qui eum scribit luxuriosis conviviis cum Stratone Sidonio certasse, cujus certaminis minime laudati hic fuerit exitus, ut tandem utem-

νίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαῖς ὄντων φιλοσοφεῖν καὶ
πονεῖν ἐπικεχείρηκας, οὐδ' ὅτι πολλοὺς τῶν βασι-
λέων ποιήσεις ζηλώσαντας τὴν σὴν παίδευσιν τού-
των τῶν διατριβῶν ἐπιθυμεῖν, ἀφεμένους ἐφ' οἷς
νῦν λίαν χαίρουσιν. Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ταῦτ' εἰδὼς οὐ- 79
δὲν ἧττον καὶ ποιῶ καὶ ποιήσω ταὐτόν, ὅπερ ἐν
τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ θεαταί· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι
παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμέ-
νοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἁμιλλωμένοις.

que et regnum et vitam simul amitteret. *Wolf.* — *τρυφαῖς.* Leloupius de magnifico (regio) apparatu intelligit. Sunt deliciae, quibus illarum regionum tyrannos usos esse satis constat. Isocrates ipse ad Nicocl. 21. b. scripsit: *Τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις* *εἶναι* cum *ἐν* et dativo inservit circumscribendo verbo ipsi, unde nomen est profectum. V. Viger. 607. — *φιλοσοφεῖν καὶ πονεῖν.* Apte Leloupius locum Panath. 235. comparavit: *ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν καὶ πονεῖν καὶ γράφειν, ἃ διανοηθείην, κατέφυγον.* Unde probabis, quod Bekk. ex Urb. et Vat. *πονεῖν* pro vulgato *φιλοπονεῖν* dedit. — *ἐπικεχείρηκας* cum Bekk. Urb. et Vat. auctor. scripsi pro vulgato: *ἐπεχείρησας.* — *ζηλώσαντας* — *ἐπιθυμεῖν.* Aoristus est scriptus, quia aemulatio horum studiorum cupiditati antecesserit necesse est. De infinitivo *ἐπιθυμεῖν* post *ποιήσεις* v. Rost. §. 125, 4. — *ἀφεμένους.* Augerus supplet *ἀπὸ τούτων.* At *ἀφίεσθαι* aut c. accusat. struitur, uti supra p. 84 et 32, aut cum solo genitivo, veluti Antid. 316. *ἀφέμενος τούτων, περὶ ὧν οἴσετε τὴν ψῆφον,* ubi demonstrativum, quod ante relativum abesse potest, v. supra p. 65, additum est.

§. 79. *Ὅμως,* v. supra p. 50. — *ταῦτ'.* Vatic. *τοῦτ'.* V. supra p. 94. — *καὶ ποιῶ καὶ ποιήσω.* *Ἔντεχνον καὶ πάνυ εὐφυὲς παράδειγμα, οὗ τῇ γλυκύτητι συνεκέρασε τὸ ἐκ τῆς συμβουλῆς αὐστηρόν.* Cor. — *καὶ γάρ.* Nam etiam. V. Hartung. de Part. gr. I, 138. — *τοῖς ἀπολελειμμένοις.* V. supra p. 62. — *ἁμιλλωμένοις* c. Bekk. ex Urb. recepi pro vulgato et Vat. *ἀγωνιζομένοις.*

80 C. XXXIII. Ἐμὸν μὲν οὖν ἔργον ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων φίλων, τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ γράφειν, ἐξ ὧν μέλλομέν σε παροξύνειν ὀρέγεσθαι τούτων, ὧνπερ καὶ νῦν τυγχάνεις ἐπιθυμῶν· σοὶ δὲ προσήκει μηδὲν ἐλλείπειν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῷ παρόντι καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ἀσκεῖν,

Cap. XXXIII. §. 80. *Οὖν* Vat. omittit, non recte. *Μὲν οὖν* enim in continuando sermone cum quadam conclusionis significatione usurpatur, ut saepe apud Latinos *et quidem*. Hermann. ad Vig. 845. *οὖν* saepius a librariis Urbin. est omissum, v. Nicocl. 36. e. Archid. 120. c. de Pace. 170. e. Panath. 279. e. Plat. 302. d. Antid. 346. de Big. 350. b. Trapez. 360. c. Ep. I, 406. b. — *ἔργον ἐστί.* Vulgo cum legeretur *ἐστί*, Bekk. ex Urb. et Vat. *ἔργον* pro *ἐστὶ* recepit, ego utrumque dedi memor locor. simill. Paneg. 61. *ταῦτα δ' ἐμὸν ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν* et de Pace 167. b. *ἐμὸν μὲν οὖν ἔργον ἐστί*, coll. ad Nicocl. 16. — *καὶ λέγειν.* Partic. *καὶ* Bekk. Urb. et Vat. auctor. delevit, ego retinui memor loci simill. de Pace 188. *παρακελεύομαι τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ γράφειν*. V. etiam supra §. 77. *καὶ λέγειν καὶ πράττειν*. — *ἐξ*. V. Rost. §. 110. 1. et supra p. 87. — *μέλλομέν σε παροξύνειν.* Guarinus: *quibus te excitemus.* Num recte? V. Buttm. §. 137 (150). a. h. v. Rost. §. 116, 9. — *ἐλλείπειν.* Uti *ἀπολείπειν*, sic etiam *ἐλλείπειν* neutraliter dici docetur ad Vig. p. 183. b. significatque Guarino interprete: *nihil deficere.* V. ad Nicocl. 21. d. *ἐλλείπειν αἱροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν.* coll. Nicocl. 40. *μηδὲν ἐλλείπειν, ἀλλὰ καὶ πόνους καὶ κινδύνους οὕστινας οὖν ὑπενεγκεῖν.* — *ἐν τῷ παρόντι.* Ita non addito *χρόνῳ* legitur Paneg. 80. b. de Pace 183. d. 187. c. Panath. 287. e. Antid. 321. Ep. VII, 423. b. ubi hic illic a librariis *καιρῷ* additum est. — *λοιπὸν* Bekk. ex Urb. et Vat. recepit pro vulgato *ἄλλον*, quod Lelouspius retinuit. At *ἄλλον χρόνον*, *alio tempore*, Isocrates tantummodo de praeterito dixit, v. Paneg. 54. e. Archid. 129. c. de Pace 159. c. 178. e. 180. e. Evag. 201. d. Panath. 253.

ὅπως ἄξιος ἔσει καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγό-
νων. Ὡς ἅπασι μὲν προσήκει περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι
τὴν φρόνησιν, μάλιστα δ' ὑμῖν τοῖς πλείστων καὶ
μεγίστων κυρίοις οὖσιν. Χρὴ δ' οὐκ ἀγαπᾶν, εἰ τῶν 81
παρόντων τυγχάνεις ὢν ἤδη κρείττων, ἀλλ' ἀγανα-
κτεῖν, εἰ τοιοῦτος μὲν ὢν αὐτὸς τὴν φύσιν, γεγο-
νὼς δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἐκ Διός, τὸ δ' ὑπογυιότα-

273. 278. 285. c. Antid. 317. §. 112. 127. Callim. 381. b. Aegin. 389. Euthyn. 402. λοιπὸν contra de futuro, quod reliquum est, Paneg. 49. b. Areop. 149. Euth. 403. b. et saepius etiam ita ἐπίλοιπον dicitur, v. Phil. 89. c. Archid. 125. c. 138 c. Hel. 216. 217. d. Panath. 234. Antid. § 166. Trapez. 369. e. Ep. VI, 419. e. — ὡς. *Quippe*, v. Buttm. §. 136 (149). Langius e Bav. quocum et Guarinus et Cor. Cod. faciunt, ὧν, i. e. προγόνων recepit. At non de cultu majorum, sed ingenii orator loquitur apteque Leloupius attulit loc. ad Nicocl. 17. δεῖ — τοὺς βασιλέας σκοπεῖν — ὅπως φρονιμώτερον διακείσονται. Δέδεικται γὰρ ὅτι τοιαύτας τὰς βασιλείας ἕξουσιν, οἵας ἂν τὰς αὑτῶν γνώμας παρασκευάσωσιν. — καὶ μεγίστων a Bekk. ex Urb. et Vat. additum est. V. ad Nicocl. 15. d. καὶ γάρ τοι κύριοι γιγνόμενοι καὶ χρημάτων πλείστων καὶ πραγμάτων μεγίστων. Πραγμάτων verbum interdum non addi, ex iis quae ad Areop. 226. disputavi, patet.

§. 81. Χρή. V. quae de δεῖ dicta sunt p. 49. — τῶν παρόντων. Ne cum Findeisenio explices per *aequales*, ἡλικιώτας, sunt potius amici, qui adsunt, convivae et alii familiares, oppositi regibus aliarum terrarum et regionum. Eadem significatione est dictum ad Nicocl. 16. καθ' ἑκάστην μὲν οὖν τὴν πρᾶξιν — τῶν ἀεὶ παρόντων ἔργον ἐστὶ συμβουλεύειν. — ἀγανακτεῖν. Areop. 154. d. ἡγοῦμαι γὰρ δεῖν ἡμᾶς οὐ μέγα φρονεῖν οὐδ' ἀγαπᾶν, εἰ κακοδαιμονησάντων καὶ μανέντων ἀνθρώπων νομιμώτεροι γεγόναμεν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀγανακτεῖν καὶ βαρέως φέρειν, εἰ χείρους τῶν προγόνων τυγχάνοιμεν ὄντες. — ἐκ Διός. Ita Bekk. Urb. et Vat. auctor. scripsit pro vulgato

Addenda et Corrigenda.

P. 8, v. 15. scribe Pnytagorae pro Protagorae.

P. 12, v. 3. ad verba: *εἴ τις ἐστὶν αἴσθησις* κ. τ. cf. Plat. 308. b. et Aegin. 392. e.

P. 12, v. 21. scr. *τριηρῶν* pr. *τριήρων*.

P. 30, v. 15. ad *ἀνὴρ φυγὰς* adde: *ἀνὴρ* i. q. *τὶς*. x. comment. ad Areop. 148.

P. 35, v. 7. scr. *ὅσα*.

P. 53, v. 30. adde pro *αὐτῷ* post *αυτῷ*.

P. 67, v. 25. scr. Atticis pro Attioia.

P. 72, v. 28. scr. de Pace pro Archidam.

P. 96, v. 22. scr. *τεκμαίρεσθαι* pro *τεκμέρεσθαι*.

